DOUGLAS ADAMS

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

6. BASKI

ALFA

3183 | ALFA | EDEBİYAT | 245

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

DOUGLAS ADAMS (1952-2001)

11 Mart 1952, Cambridge, İngiltere doğumlu Adams, yirmili yaşlarının ortasında (1978-80) *Dr Who* adlı tv dizisinde editör olarak çalışıyordu, ama asıl ününü BBC için radyo oyunu biçiminde yaratıp geliştirdiği *Otostopçunun Galaksi Rehberi* adlı çalışmasıyla kazanacaktı. Ulaştığı büyük popülerliğin ardından ilk kez 1979 yılında kitap olarak yayımlanan *Otostopçunun Galaksi Rehberi* zaman içinde beş kitabıyla bilimkurgu yazının kült dizilerinden biri haline gelecekti. Öylesine büyük bir beğeni kazanmıştı ki radyo oyunu, roman, televizyon dizisi, bilgisayar oyunu, tiyatro oyunu, çizgi roman, hatta banyo havlusu şeklinde çok çeşitli biçimlere büründü. Karısı Jane ve kızı Polly'yle birlikte yaşamakta olduğu Santa Barbara, California'da 11 Mayıs 2001 tarihinde ani bir kalp krizi yüzünden öldüğünde *Otostopçu*'nun uzun metrajlı sinema filminin senaryosu üzerinde çalışıyordu. Kısaca DNA olarak da bilinen Douglas Adams hakkında biraz daha ayrıntılı bilgilere ulaşmak istiyorsanız internette *www.douglasadams.com* sitesini ziyaret edebilirsiniz.

İREM KUTLUK

1952 Bursa doğumlu. Ortaokulu Bursa'da bitirdikten sonra eğitimine İstanbul'da devam etti. Önce Arnavutköy Amerikan Kız Kolejinde, ardından İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesinde okudu, bir süre kurumsal şirketlerde çalıştı. Edebiyata ve lisana olan ilgisi nedeniyle çalışma yaşamına çeviriler yaparak devam etti. Çeşitli yayınevleri için yaptığı yayımlanmış yirmi kadar çevirisi vardır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak
Genel Müdür Vedat Bayrak
Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu
Kitap Editörü Seda Çakmakcıoğlu Şan
Kapak Tasarımı Füsun Turcan Elmasoğlu
Kapak İllustrasyonu Berat Pekmezci
Sayfa Tasarımı Zuhal Turan

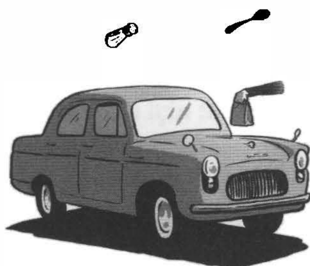
ISBN 978-605-171-509-4
1. Basım: Haziran 2017
2. Basım: Mart 2018
3-4. Basım: Nisan 2018
5-6. Basım: Mayıs 2019

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul
Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29
Sertifika no: 12088

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34410 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00
www.alfakitap.com - info@alfakitap.com
Sertifika No: 43949

DOUGLAS ADAMS

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

Çeviren: İrem Kutluk

ALFA | EDEBİYAT

İhtimalsizliği gerçekleştirdiği için Geoffrey Perkins'e;
ona yardım ettikleri için Paddy Kingsland,
Lisa Braun, Alick Hale Munro'ya;
orijinal Milliways elyazmalarıyla
ilgili yardımları için John Lloyd'a;
her şeyi başlattığı için Simon Brett'e;
Jane ve James'e kucak dolusu teşekkürler.

Kitabı yazarken, yani beş yıl gibi uzun bir süre
boyunca durmaksızın dinlediğim
Paul Simon'ın *One Trick Pony* albümüne;
tüm aksiliklere rağmen sunduğu bitip tükenmek
bilmeyen sabır, nezaket ve yemekler için
Jacqui Graham'a çok özel teşekkürler.

Evrenin Sonundaki Restoran

Eğer bir gün biri çıkıp da Evrenin hangi nedenle
ve niçin burada var olduğunu keşfederse,
Evrenin birdenbire yok olacağını ve
yerini çok daha garip ve anlaşılmaz
bir şeyin alacağını öne süren bir kuram vardır.

Bir başka kuramsa
bunun zaten gerçekleştiğini ileri sürer.

1

Hikâyenin buraya kadar olan kısmı:

Başlangıçta Evren yaratıldı.

Bu, pek çok kişiyi epey kızdırdı ve geniş kalabalıklar tarafından kötü bir adım olarak değerlendirildi.

Birçok ırk Evrenin bir tür tanrı tarafından yaratıldığına inanıyordu, ancak Viltvodle Altı'nın Jatravartid halkı, aslında tüm Evrenin, adına Hastalanmış Büyük Yeşil denilen bir varlığın hapşırması sonucu burnundan etrafa saçıldığına inanıyordu.

Sürekli olarak, Büyük Beyaz Mendilin Ortaya Çıkışı diye adlandırdıkları bir dönemin korkusu içinde yaşayan Jatravartidler, her biri elliden fazla kola sahip olan ufak tefek mavi yaratıklar olup bu yüzden tarihte tekerlekten önce sprey deodorantı keşfeden tek ırktı.

Bununla birlikte, Hastalanmış Büyük Yeşil Kuramı Viltvodle Altı dışında pek yaygın bir kabul görmemiştir ve sonuçta Evren şaşırtıcı bir yer olmayı sürdürürken bir yandan da ona dair başka açıklamalar bulabilmek için yapılan araştırmalar durmaksızın devam etmiştir.

Örneğin, bir zamanlar, tüm boyutlara hâkim hiperzeki varlıkların oluşturduğu bir ırk, kendilerine Derin Düşünce adını verdikleri dev boyutlarda bir süper bilgisayar inşa ederek Hayat, Evren

ve Her Şeye Dair Nihai Sorunun Cevabı'nı bulmayı amaçlamışlardı.

Derin Düşünce yedi buçuk milyon yıl boyunca çalışıp hesaplamış, en sonunda cevabın Kırkiki olduğunu bildirmişti – ve sonuç olarak da bu cevabın sorusunun ne olduğunu bulabilmek için daha da büyük bir bilgisayar yaratmak gerekmişti.

Yerküre olarak adlandırılan bu bilgisayar öyle büyüktü ki sık sık bir gezegen olduğu yanılgısına düşülüyordu – özellikle de kendilerinin devasa bir bilgisayar programının yalnızca basit bir parçası oldukları gerçeğinden tamamen habersiz bir şekilde bilgisayarın dış yüzeyinde avare avare dolaşıp duran tuhaf maymunsu varlıklar tarafından.

Bu da çok tuhaftı, çünkü oldukça basit ve açık olan bu bilgi parçası olmaksızın Yerküre'de olup biten hiçbir şeyin en ufak bir anlam taşıması mümkün değildi.

Bununla birlikte, ne yazık ki, sıra ulaşılan bilginin dökülüp okunmasına geldiği o kritik anda Yerküre beklenmedik bir şekilde Vogonlar tarafından –onların iddiasına göre– yeni bir hiperuzay kestirme yoluna yer sağlamak amacıyla yerle bir edilmiş ve böylece hayatın anlamını bulma konusundaki umutların tümü sonsuza kadar kaybolup gitmişti.

Ya da görünüşte böyleydi.

Bu tuhaf maymunsu yaratıklardan ikisi sağ kalmıştı.

Arthur Dent son anda kurtulmuştu, çünkü eski bir arkadaşı olan Ford Prefect, o ana kadar öne sürdüğü gibi Guildford'dan değil de Betelgeuse'un civarındaki küçük bir gezegenden gel-

mekteydi ve daha da önemlisi uçan dairelere nasıl otostop çekileceğini çok iyi biliyordu.

Tricia McMillan'sa –ya da Trillian– altı ay önce, o zamanki Galaksi Başkanı Zaphod Beeblebrox'la birlikte gezegenden ayrılmıştı.

İki kişi kurtulmuştu.

Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Cevabı ve Nihai Soru'yu bulmak için yapılan gelmiş geçmiş en büyük deneyden geriye kalanlar yalnızca onlardı.

Ve uzayın mürekkep karası karanlığında tembelce seyreden yıldızgemilerinin yaklaşık bir milyon kilometre ötesinde, bir Vogon gemisi yavaşça onlara doğru ilerlemekteydi.

2

Bütün Vogon gemileri gibi bu gemi de hiçbir şekilde tasarlanmadan yapılmış ve sadece pıhtılaşıp katılaşmış bir nesne gibi görünüyordu. Aslına bakarsanız, çirkin açılarla gövdesinden fırlayan sevimsiz sarı çıkıntı ve yumrular birçok uzay gemisinin görüntüsünü bozacak türden şeylerdi, ama yine de Vogon gemileri söz konusu olduğunda görüntünün daha fazla bozulabilmesi ne yazık ki imkânsızdı. Göklerde daha çirkin şeylerin de görüldüğü söyleniyordu, ama bunlara tanık olanlar pek de güvenilir kişiler sayılmazdı.

Aslında bir Vogon gemisinden daha çirkin herhangi bir şey görebilmeniz için o geminin içine girip bir Vogona bakmanız gerekir. Bununla birlikte, eğer akıllı biriyseniz, böyle bir şey tam

da yapmaktan kaçınacağınız şey olacaktır, çünkü ortalama bir Vogon, size asla doğmamış olmanızı diletecek –ya da (daha açık görüşlü biriyseniz) size onun hiç doğmamış olmasını diletecek– kadar aşağılık ve iğrenç bir şey yapmadan önce, asla iki kez düşünmeyecektir.

Aslında, ortalama bir Vogon muhtemelen sadece bir kez bile düşünmeyecektir. Onlar cahil, kalın kafalı, salyangoz beyinli yaratıklardır ve düşünmenin onlar için biçilmiş bir kaftan olduğu söylenemez. Vogonlar üzerinde yapılan anatomik incelemeler, onların beyinlerinin aslında fena halde deforme olmuş, yanlış yere yerleştirilmiş ve hazımsızlık çeken bir karaciğer olduğunu ortaya koymuştur. Vogonlar hakkında söylenebilecek en adil şey, onların neden hoşlandıklarını çok iyi bildikleri ve hoşlandıkları şeyin de genellikle milletin canını yakmak, fırsat buldukça bol bol öfkelenmek olduğudur.

Hoşlanmadıkları şeyse, başladıkları işi yarım bırakmaktır; özellikle bu Vogon ve özellikle de –çeşitli nedenler yüzünden– bu iş.

Bahsettiğimiz bu Vogon, Galaktik Hiperuzay Planlama Konseyi'nden Kaptan Prostetnik Vogon Jeltz'di ve Yerküre denilen o sözde "gezegeni" yok etme işini üstlenmiş olan kişiydi.

Anıtsal bir iğrençliğe sahip gövdesini, bedenine hiç de uygun olmayan daracık koltuğa zorla sığdırdı ve *Altın Kalp* adlı yıldızgemisini sistematik olarak taramakta olan monitörü izlemeye koyuldu.

Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'na sahip olan *Altın Kalp*'in şimdiye dek inşa edilmiş en güzel ve en gelişmiş gemi olması onun pek umurunda değildi. Estetik ve teknoloji, onun için açılmamış

kitaplardı ve ona kalsa zaten bütün kitapları yakıp küllerini de gömerdi.

Zaphod Beeblebrox'un da o gemide olması daha da az umurundaydı. Zaphod Beeblebrox artık sabık Galaksi Başkanıydı, ki son günlerde Galaksinin bütün polis güçleri onun ve çalmış olduğu bu geminin peşindeydi, ama bu durum da Vogonun hiç ilgisini çekmiyordu.

Onun daha önemli bir işi vardı.

Denir ki, deniz ne kadar bulutların üzerindeyse Vogonlar da rüşvet ve ahlaksızlığa o kadar tenezzül etmezler; ki bahsettiğimiz Vogon söz konusu olduğunda bu yargı en ufak bir tereddüte bile asla yer bırakmayacak kesinlikte doğruydu. O, "dürüstlük" veya "ahlaksal doğruluk" gibi sözcükler duyduğu zaman hemen sözlüğünü aramaya başlar, çok büyük miktarda hazır paranın şıngırtısı kulağına geldiğindeyse kurallar kitabını tuttuğu gibi uzaklara fırlatıp atardı.

Yerküre'nin ve orada bulunan her şeyin yok edilmesi için böylesine acımasızca uğraşırken, profesyonel görevinin yüklediği sorumlulukların hayli üstüne ve dışına taşmıştı. Hatta söz konusu kestirme yolun inşa edilip edilmeyeceğiyle ilgili bazı şüpheler bile vardı, ama mesele örtbas edilmişti.

İğrenç bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

"Bilgisayar" diye seslendi çatlak bir sesle, "bana beyin bakımı uzmanımı bağla."

Birkaç saniye içinde ekranda Gag Halfrunt'ın yüzü göründü, bakmakta olduğu Vogon suratının kendisinden on ışık yılı uzakta olduğunu bilen bir adamın gülümsemesi vardı yüzünde. Bu gülümsemeye bir şekilde hafiften alaycı bir

pırıltı da karışmıştı. Çünkü Vogon her ne kadar onu ısrarla "özel beyin bakımı uzmanım" diye adlandırıyorsa da ortada bakımdan geçirilecek pek bir beyin yoktu ve işin aslına bakılacak olursa Vogona iş veren kişi Halfrunt'tu. Ona çok kirli bir işini yaptırmak için korkunç miktarlarda para ödüyordu. Galaksinin en tanınmış ve başarılı psikiyatristlerinden biri olarak, o ve meslektaşlarından oluşan bir konsorsiyum, psikiyatrinin tüm geleceğini tehlikede görmüş ve bu konuda korkunç miktarda para harcamaya karar vermişlerdi.

"Pekâlâ," dedi, "selam, benim Kaptanım Prostetnik Vogon, bugün kendimizi nasıl hissediyoruz?"

Vogon Kaptan ona son birkaç saat içinde yaptığı bir disiplin tatbikatı sırasında gemi mürettebatının neredeyse yarısını ortadan kaldırdığını bildirdi.

Halfrunt'ın gülümsemesi bir an bile titreşmedi.

"Pekâlâ," dedi, "sanırın bu, bir Vogon için tamamen normal bir davranış biçimi, değil mi? Yani saldırgan içgüdülerin, anlamsız şiddet hareketlerine doğal ve sağlıklı bir biçimde yönlendirilmesi."

"Bu," diye homurdandı Vogon, "senin her zaman söylediğin şey."

"Yine pekâlâ," dedi Halfrunt, "sanırım bu, bir psikiyatrist için tamamen normal bir davranış biçimi. Güzel. Açıkça görülüyor ki, bugün her ikimiz de zihinsel tavırlarımıza iyi bir şekilde uyum sağlamış durumdayız. Şimdi söyle bana, görevle ilgili haberler nedir?"

"Gemiyi saptamış bulunuyoruz."

“Harika,” dedi Halfrunt, “harika! Ya içindekiler?”

“Dünyalı orada.”

“Mükemmel! Ve ...?”

“Aynı gezegenden bir dişi. Onlar sonuncular.”

“İyi, iyi” diye ışıldadı Halfrunt, “başka kim var?”

“Prefect denen adam.”

“Evet?”

“Bir de Zaphod Beeblebrox.”

Halfrunt’ın gülümsemesi bir an için titreşti.

“Ha, evet,” dedi, “Bunu bekliyordum. Bu çok üzücü.”

“Özel bir arkadaş mı?” diye sıkıştırdı Vogon, bu deyimi bir yerlerde duymuş ve kullanmaya karar vermişti.

“Yok canım,” dedi Halfrunt, “bilirsin, benim mesleğimde özel arkadaşlıklar kurmayız.”

“Ya,” diye homurdandı Vogon, “profesyonel tarafsızlık.”

“Hayır,” dedi Halfrunt, neşeli bir ses tonuyla, “yalnızca böyle bir yeteneğe sahip değiliz, o kadar.”

Duraksadı. Ağzı gülümsemeye devam ediyordu, ama kaşları hafifçe çatılmıştı.

“Fakat, anlarsın ya,” diye devam etti, “Beeblebrox benim en kârlı müşterilerimden biridir. Kendisi, psikanalistlerin rüyalarında bile göremeyeceği kişilik sorunlarına sahiptir.”

Onu isteksizce aklından uzaklaştırmadan önce bir süre bu düşünceyi evirip çevirdi.

“Yine de,” dedi, “görevine hazırsın, değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. Gemiyi derhal imha et.”

“Ya Beeblebrox ne olacak?”

"Pekâlâ" dedi Halfrunt, canlı bir ses tonuyla, "Zaphod yalnızca öylesine biri, o kadar, anlarsın ya?"

Ekrandan kaybolup gitti.

Vogon kaptan kendisini sağ kalan mürettebatıyla bağlantıya geçirecek bir iletişim düğmesine bastı.

"Hücum," dedi.

Tam da o anda Zaphod kamarasında avaz avaz küfrediyordu. İki saat önce, Evrenin Sonundaki Restoran'a gidip ayaküstü bir şeyler atıştıracaklarını söylemiş, hemen ardından geminin bilgisayarıyla bu yüzden ateşli bir tartışmaya girişmiş ve İhtimalsizlik faktörlerini bir kurşun kalemle de çözebileceğini haykırarak fırtına gibi kamarasına dönmüştü.

Altın Kalp'in İhtimalsizlik Motoru, onu mevcut gemiler arasında en güçlü ve hareketlerini tahmin etmesi en imkânsız gemi durumuna getirmişti. Yapılmak istenen şeyin tam olarak ne kadar ihtimalsiz olduğu hesaplanabildiği sürece geminin yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Zaphod gemiyi, Başkan olarak onu fırlatması beklendiği sırada çalmıştı. Tam olarak neden çaldığı sorulsa, gemiyi beğendiğinden başka bir şey söyleyemezdi.

Eğlenceli bir iş gibi görünmesi dışında, neden Galaksi Başkanı olduğunu da bilmiyordu.

Ama bunların dışında aslında daha iyi nedenler de olduğunu ve bu nedenlerin her iki beyninin karanlık ve kilitli köşelerinde gömülü olduğunu da biliyordu. Beyinlerinin bu karanlık ve kilitli köşelerinden kurtulabilmeyi isterdi, çünkü

burada saklı olanlar arada sırada bir an için yüzeye çıkıyor, zihninin neşe ve eğlence bölümünü tuhaf düşüncelerle doldurarak, kendisini hayatının temel görevi olarak gördüğü şeyden, yani harika bir şekilde iyi zaman geçirmekten alıkoymaya çalışıyorlardı.

İşte küfrettiği o anda hiç de harika bir şekilde iyi zaman geçirmiyordu. Sabrı ve kalemleri tükenmiş, karnı çok acıkmıştı.

"Yıldızfrengisi!" diye haykırdı.

Tam olarak aynı anda Ford Prefect de havadaydı. Ama havada olmasının nedeni geminin yapay yerçekimi alanındaki bir hata değil, tam da o anda geminin kamaralarına giden merdiven boşluğundan aşağı atlamasıydı. Bu, tek atlayışta aşılması çok zor bir yükseklik olduğu için beceriksizce yere konarken önce tökezledi, sonra toparlandı, birkaç minyatür hizmet robotunu sağa sola savurarak hızla koridora daldı, köşeye gelince kaydı ve Zaphod'un kapısından içeri fırtına gibi girerek zihnini kurcalayan konuyu açıkladı.

"Vogonlar," dedi.

Bundan çok kısa bir süre önceyse Arthur Dent bir fincan çay bulmak amacıyla kamarasından dışarı çıkmıştı. Bu, pek de iyimser bir ruh haliyle giriştiği bir serüven değildi, çünkü koca gemideki tek sıcak su kaynağının Sirius Sibernetik Şirketi tarafından üretilmiş olan cahil bir ekipman parçası olduğunu biliyordu. Adına Besinmatik İçecek Sentezleyicisi deniyordu ve Arthur onunla daha önce de karşılaşmıştı.

Bu makine onu kullanan herkesin kişisel metabolizmasına ve ağız tadına uygun bir şekilde, mümkün olabilecek en geniş içecek yelpazesi-

ni üretebileceği iddiasındaydı. Bununla birlikte, onu denediğiniz zaman, hiç istisnasız tüm yaptığı, plastik bir kap üreterek içini neredeyse, ama tam olarak değil, çaya hiç benzemeyen bir sıvıyla doldurmak oluyordu.

Arthur bu durumu makineyle mantıklı bir şekilde tartışmaya karar verdi.

"Çay," dedi.

"Paylaş ve Keyfini Çıkar" diye yanıtladı makine ve bir bardak daha üretip sundu.

"Paylaş ve Keyfini Çıkar" alanında son derece başarılı Sirius Sibernetik Şirketi Şikâyet Bölümünün sloganıydı; ki artık orta büyüklükte üç gezegenin ana kara kütlelerini kaplamakta olan bu bölüm, Şirketin son yıllarda sürekli kâr eden tek bölümüydü.

Bu slogan, Eadraz uzay limanındaki Şikâyet Bölümünün hemen yanında ve yaklaşık dört buçuk kilometre yüksekliğinde pırıl pırıl ışıklı harfler dizisi olarak dikili durmaktaydı – daha doğrusu bir zamanlar dikiliydi. Maalesef harfler o kadar ağırdı ki dikildikten kısa bir süre sonra altlarındaki zemin göçmüş ve harfler şimdi ölmüş olan birçok yetenekli, genç şikâyet yöneticisinin çalışmakta olduğu ofislerin içinden geçerek neredeyse yarı boylarına dek yere gömülmüşlerdi.

Harflerin dışarıda kalan görünür bölümleri, yerel dilde "Git kafanı domuza sok" anlamına gelen bir cümlecik oluşturmaktaydı ve özel kutlama günleri dışında artık ışıklandırılmıyorlardı.

Arthur altıncı bardak sıvıyı da fırlatıp attı.

"Dinle makine," dedi, "var olabilecek her türlü içeceği sentezleyebileceğini iddia ediyorsun, öy-

leyse bana niye durmadan aynı ağza konulamaz berbat sıvıyı verip duruyorsun?"

"Beslenme ve damak tadıyla ilgili veriler," diye fıkırdadı makine, "Paylaş ve Keyfini Çıkar."

"İğrenç bir tadı var!"

"Bu içeceği denemekten keyif aldıysanız," diye devam etti makine, "bu keyfi neden arkadaşlarınızla da paylaşmıyorsunuz?"

"Çünkü," dedi Arthur, terslenerek, "onları kaybetmek istemiyorum. Sana ne söylediğimi anlamaya çalışsana? Bu içecek ..."

"Bu içecek," dedi makine tatlı bir ses tonuyla, "kişisel beslenme gereksinimlerinizi ve damak zevkinizi karşılamak için özel olarak üretilmiştir."

"Ha," dedi Arthur, "yani ben rejime girmiş bir mazoşistim, öyle mi?"

"Paylaş ve Keyfini Çıkar."

"Öf, kes sesini."

"Bütün arzunuz bu mu?"

Arthur vazgeçmeye karar verdi.

"Evet," dedi.

Sonra kararını eğer bu işten vazgeçersem ne olayım diye değiştirdi.

"Hayır," dedi, "bak, bu çok çok basit ... bütün istediğim ... bir fincan çay. Benim için bir fincan çay hazırlayacaksın. Şimdi sessiz ol ve dinle."

Böyle deyip oturdu. Besinmatik'e Hindistan'ı anlattı, Çin'i anlattı, Seylan'ı anlattı. Ona güneşte kuruyan geniş yaprakları anlattı. Gümüş çaydanlıkları anlattı. Çimenliklerde geçirilen yaz ikindilerini anlattı. Sütün çaydan önce koyulması gerektiğini, böylece onun çok sıcak olmayacağını anlattı. Hatta (kısaca) Doğu Hindistan Şirketi'nin tarihini bile anlattı.

"Bu kadar mı, yani?" dedi Besinmatik, o anlatmayı bitirdiğinde.

"Evet," dedi Arthur, "istediğim şey işte bu."

"Su içinde kaynatılan kurutulmuş yaprak tadı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Eee, evet. Sütlü olsun."

"Süt bir inekten fışkırtılan şey mi?"

"Yani, böyle de ifade edilebilir sanırım..."

"Bunun için biraz yardıma ihtiyacım olacak" dedi makine kısaca. Sesindeki bütün neşeli fıkırtılar kaybolmuş ve tamamen iş ciddiyetine bürünmüştü.

"Pekâlâ, bu konuda ne yapabilirim," dedi Arthur.

"Sen yapacağını yaptın," diye onu bilgilendirdi Besinmatik.

Ve geminin bilgisayarına başvurdu.

"Selam millet!" dedi geminin bilgisayarı.

Besinmatik bilgisayara çay hakkında açıklamalarda bulundu. Bilgisayar önce tereddüt etti, sonra mantık devreleriyle Besinmatik'e bağlandı ve ikisi birlikte ciddi bir sessizliğe gömüldüler.

Arthur bir süre onları izleyip bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

Aleti yumrukladı, ama yine hiçbir şey olmadı.

En sonunda pes etti ve köprüye doğru yollandı.

Altın Kalp, uzayın ıssız boşluğunda hareketsiz bir şekilde bekliyordu. Çevresinde Galaksinin milyarlarca minicik ışığı pırıldamaktaydı. Vogon gemisinin çirkin sarı yumrusu sinsice ona doğru süzülüyordu.

3

"Su kaynatıcısı olan var mı?" diye köprüye girerken sordu Arthur; Trillian'ın bilgisayarı konuşturmak için ona neden bağırdığını, Ford'un neden yumrukladığını, Zaphod'un neden tekmelediğini ve üstelik ekranda neden çirkin sarı bir yumrunun bulunduğunu da anında merak etmişti.

Elindeki boş fincanı bir köşeye bırakıp onlara doğru yürüdü.

"Hayrola?" dedi.

Tam o anda, Zaphod geleneksel foton motorunu kontrol eden panellerin bulunduğu cilalı mermer yüzeye doğru atıldı. Paneller ellerinin altında görünür hale geldiğinde, onları çabucak manüel kontrol konumuna geçirdi. İtti, çekti, bastırdı ve küfretti. Foton motoru hastalıklı bir sarsıntı ürettiyse de tekrar devreden çıktı.

"Bir şey mi var?" dedi Arthur.

"Hey, duydunuz mu?" diye homurdandı Zaphod, şimdi de Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'nu manüel kontrol konumuna geçirmeye uğraşıyordu, "maymun konuştu!"

İki küçük vızıltının ardından İhtimalsizlik Motoru da devreden çıktı.

"Saf tarih, oğlum," dedi Zaphod, İhtimalsizlik Motoru'nu tekmeledi, "konuşan bir maymundur!"

"Eğer seni rahatsız eden bir şey varsa ..." diye başladı Arthur.

"Vogonlar!" diye araya girip konuşmayı kesti Ford. "Bize saldırıyorlar!"

Arthur anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

"Peki, ama siz ne yapıyorsunuz? Hemen kaçalım buradan!"

"Kaçamayız. Bilgisayar kilitlenmiş."

"Kilitlenmiş mi?"

"Bütün devrelerinin meşgul olduğunu söylüyor. Geminin hiçbir yerinde güç yok."

Ford bilgisayar terminalinden uzaklaştı, gömleğinin yeniyle alnındaki terleri sildi ve gerileyerek bir duvarın dibine çöktü.

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi. Boşluğa bakarak dudağını ısırdı.

Arthur bir zamanlar, Yerküre'nin yok edilişinin çok öncesinde, henüz okulda öğrenciyken futbol oynardı. Bu işte hiçbir zaman iyi olamamıştı ve bu konudaki en belirgin özelliği, önemli maçlarda kendi kalesine gol atmaktı. Bunu ne zaman yapsa, ensesinden başlayıp yavaş yavaş yanaklarına yayılan ve oradan da alnını kızartan özel bir karıncalanma hissi yaşamaya başlardı. O anda belleğinde çamur, çimen ve ona hırsla alaycı sözler haykıran bir sürü küçük çocuğun görüntüleri fazlasıyla canlı bir şekilde beliriverdi.

Ensesinden başlayıp yanaklarına yayılan o özel karıncalanma hissi alnını yakmaya başlamıştı.

Konuşmaya başlar gibi oldu ve sustu.

Tekrar konuşmaya başlayacak gibi oldu ve yine sustu.

Sonunda konuşmayı becerebildi.

"Eee," dedi. Boğazını temizledi.

"Söylesenize," diye devam etti ve bunu öylesine huzursuz bir şekilde söyledi ki, diğerleri yüzüne bakmak için hep birden ona döndüler. Arthur görüntü ekranında yaklaşmakta olan sarı lekeye bir göz attı.

“Söylesenize,” dedi tekrar, “bilgisayar neyle meşgul olduğunu söyledi mi? Sırf meraktan soruyorum ...”

Bütün gözler üzerine çivilenmişti.

“Ve eee ... sadece bu, gerçekten yalnızca öylesine soruyorum.”

Zaphod elini uzattı ve Arthur’u tam ensesinden yakaladı.

“Ona ne yaptın, Maymunadam?” diye soludu.

“Yani,” dedi Arthur, “aslında hiçbir şey. Sanırım kısa bir süre önce uğraştığı konu, galiba o aslında ...”

“Evet?”

“Bana biraz çay yapmakla uğraşıyordu.”

“Bu doğru, çocuklar,” diye aniden şakıdı bilgisayar, “tam da şimdi bu sorunu çözmeye çalışıyorum ve vay canına, bu oldukça büyük bir sorun. Birazdan sizinle ilgileneceğim!” Tekrar sessizliğe gömüldü, ki bu sessizliğin yoğunluğu, gözlerini Arthur’a dikmiş bakan üç kişinin sessizliğiyle karşılaştırılabilirdi yalnızca.

Sanki gerilimi dağıtmak istiyorlarmış gibi Vogonlar da ateş etmeye başlamak için o anı seçtiler.

Gemi sarsıldı, gemi gümbürdedi. Dışarıda, bir düzine 30 Megazararlık Kesinölüm Işın Topu’nun ateşi altındaki geminin iki buçuk santimetre kalınlığındaki güç kalkanı kabarıyor, çatırdıyor ve şakırdıyordu, görünüşe göre daha fazla dayanamayacak gibiydi. Ford Prefect’in buna tanıdığı süre dört dakikaydı.

“Üç dakika elli saniye,” dedi kısa bir süre sonra.

“Kırk beş saniye” diye ekledi uygun zaman geldiğinde. Birtakım gereksiz düğmelerle amaç-

sızca oynadıktan sonra Arthur'a hiç de dostça olmayan bir bakış fırlattı.

"Bir fincan çay uğruna ölüyoruz, ha?" dedi. "Üç dakika kırk saniye."

"Saymayı kesecek misin?" diye hırladı Zaphod.

"Evet," dedi Ford Prefect, "üç dakika otuz beş saniye sonra."

Vogon gemisindeki Prostetnik Vogon Jeltz'in kafası karışmıştı. Bir kovalamaca olacağını ummuş, çekici ışınlarla yapılacak heyecanlı bir mücadele beklemiş, *Altın Kalp*'in Sonsuz İhtimalsizlik Motoru'na karşılık, kendi gemisine özel olarak monte edilmiş Altdevirli Normallik İddia Edici'yi kullanacağını düşünmüştü; ama *Altın Kalp* orada öylece durup ele geçirilmeyi beklerken Altdevirli Normallik İddia Edici de hiçbir işe yaramadan öylece yatıyordu.

Bir düzine 30 Megazararlık Kesinölüm Işın Topu *Altın Kalp*'e ateş kusmaya devam ederken gemi hiçbir şey yapmadan öylece durmayı sürdürdü.

Emrindeki bütün algılayıcıları, bu işin içinde bilgisi dışında gelişen anlaşılmaz bir üçkâğıt olup olmadığını anlamak için seferber etmişti, ama böyle bir üçkâğıt da bulunamamıştı.

Çay konusunu bilmiyordu elbette.

Bilmediği bir başka şey de *Altın Kalp*'in yolcularının kalan son üç dakika otuz saniyelerini tam olarak nasıl harcadıklarıydı.

Böyle bir zamanda, bir seans düzenlemenin aklına nereden geldiği Zaphod Beeblebrox'un da

hiçbir zaman tam olarak açıklayamayacağı bir şeydi.

Tahmin edilebileceği gibi ortada bir ölüm kalım meselesi vardı, ama bu üzerinde konuşulacak bir şeyden çok kaçınılacak bir şeydi.

Belki de Zaphod'un ölmüş akrabalarıyla tekrar bir araya gelmeye dair yaşadığı korku, onu bu akrabalarının da kendisi hakkında aynı şeyi hissedebilecekleri ve dahası bu yeniden birleşmeyi ertelemekte ona yardımcı olabilecekleri düşüncesine götürmüş olabilirdi.

Diğer olasılık da bunun, Galaksi Başkanı olmadan önce sebebi açıklanamaz bir şekilde kilitlediği zihninin karanlık bölgesinden ara sıra yüzeye çıkan o tuhaf önerilerden biri olmasıydı.

"Büyük büyükbabanla konuşmak istiyorsun, öyle mi?" diye bocaladı Ford.

"Evet."

"*Şu anda* mı yani?"

Gemi sarsılıp gümbürdemeye devam ediyordu. Isı yükselmekteydi. Işık gittikçe azalıyordu, çünkü bilgisayarın çay konusunda düşünmek için ihtiyaç duymadığı enerjinin tamamı hızla çökmekte olan güç alanına pompalanmaktaydı.

"Evet!" diye ısrar etti Zaphod. "Dinle Ford, onun bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"*Düşünüyorum* demek istediğine emin misin? Kelimelerini dikkatli seç."

"Yapabileceğimiz başka bir önerin var mı?"

"Eee, bilmem ki..."

"Tamam, herkes merkez konsolun etrafına. Hemen. Gelin haydi! Trillian, Maymunadam, kıpırdayın."

Kafaları karışmış bir halde merkez konsolun çevresinde toplandılar, oturdular ve kendileri-

ni son derece aptal hissederek el ele tutuştular. Zaphod üçüncü eliyle ışıkları söndürdü.

Gemiyi karanlık kapladı.

Dışarıda, Kesinölüm topunun gök gürültüsünü andıran kükremeleri güç alanını dövmeye devam ediyordu.

"Onun ismine yoğunlaşın," diye tısladı Zaphod.

"İsmi ne?" diye sordu Arthur.

"Dördüncü Zaphod Beeblebrox."

"Ne?"

"Dördüncü Zaphod Beeblebrox, yoğunlaş!"

"Dördüncü mü?"

"Evet. Dinle, ben Zaphod Beeblebrox'um, babam İkinci Zaphod Beeblebrox'du, büyükbabam Üçüncü Zaphod Beeblebrox ..."

"Ne?"

"Bir doğum kontrol hapı ve bir zaman makinesinin de karıştığı bir kaza olmuştu. Şimdi yoğunlaş!"

"Üç dakika" dedi Ford Prefect.

"Bunu," dedi Arthur Dent, "neden yapıyoruz?"

"Kapa çeneni," diye önerdi Zaphod Beeblebrox.

Trillian hiçbir şey söylemedi. Söylenecek ne var ki diye düşünüyordu.

Köprüdeki tek ışık, kendi özel ve oldukça keyifsiz dünyasında etrafındakileri umursamadan ve onlar tarafından umursanmadan yaşayan Paranoyak Android Marvin'in kamburunu çıkarıp başını omuzlarının arasına gömmüş bir halde oturduğu uzak köşedeki loş ışıklı iki kırmızı üçgenden geliyordu.

Merkez konsolun etrafında başını eğmiş dört kişi, sıkı bir yoğunlaşmaya girerek geminin ürkü-

tücü sarsıntılarını ve içeride yankılanan korkunç kükremeleri kafalarından silmeye çalışıyorlardı.

Yoğunlaştılar.

Yoğunlaşmalarını sürdürdüler.

Yoğunlaşmalarını sürdürmeye devam ettiler.

Saniyeler akıp gidiyordu.

Zaphod'un alnı boncuk boncuk terlemişti, önce yoğunlaşmaktan, sonra gerginlikten, en son olarak da utançtan.

Derken öfkeyle haykırdı, ellerini Trillian ve Ford'dan kurtararak ışık düğmesine saldırdı.

"Oh, ben de ışıkları hiç açmayacağını düşünmeye başlamıştım," dedi bir ses. "Hayır, o kadar parlak olmasın lütfen, gözlerim artık eskisi gibi değil."

Dört kişi koltuklarında doğrulup dimdik oturdu. Kafatasları aynı yerde kalmak için gözle görünür bir arzu sergilediyse de başlarını yavaşça çevirerek sesin geldiği yöne baktılar.

"Şimdi. Beni bu saatte rahatsız eden kimmiş bakalım?" dedi köprünün öbür ucundaki eğrelti otlarının yanında duran ufak tefek, cılız ve iki büklüm bir şekil. Seyrek saçlı iki küçük kafasının öyle eskiden kalma bir görüntüsü vardı ki, galaksilerin doğduğu zamanlara ait silik anıları olabileceği hissini uyandırıyordu. Bu iki kafadan biri uyukluyor, diğeri keskin ve kısık gözlerle kendilerine bakıyordu. Bu gözlere eskisi gibi değil diyorsa, bir zamanlar onlarla elmas kesiyor olmalıydı.

Zaphod bir an için sinirli sinirli kekeledi. Küçük ikili baş eğmeden oluşan ve aileye saygıyı belirten Betelgeuse usulü karmaşık bir selam verdi.

"Ha, eee, selam, büyük büyükbaba ..." diye soludu.

Ufak tefek yaşlı şekil biraz daha yaklaştı. Loş ışığın altında onları inceledi. Kemikli cılız bir parmağını oğlunun torununa uzattı.

"Ha," dedi sonunda onu tanıyarak, "Zaphod Beeblebrox. Büyük soyumuzun son üyesi. Sıfırıncı Zaphod Beeblebrox."

"Birinci."

"Sıfırıncı" diye tersledi şekil. Zaphod onun sesinden nefret ediyordu. Bu ses karatahtaya sürtünen tırnaklar gibi oldum olası kulağını tırmalamıştı, ki karatahtayı da kendi ruhu olarak düşünüyordu.

Koltuğunda beceriksizce kıpırdandı.

"Eee, evet," diye mırıldandı. "Eee, bak, çiçekler konusunda gerçekten çok üzgünüm. Göndermek istemiştim, ama işte bilirsin ya, dükkândaki bütün çelenkler bitmişti ve ..."

"Sen de unuttun!" diye lafı yapıştırdı Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Yani ..."

"Çok meşguller. Başkalarını hiç düşünmezler. Yaşayanlar hep aynı."

"İki dakika, Zaphod," diye korku dolu bir sesle fısıldadı Ford.

Zaphod huzursuzca kıpırdandı.

"Evet, ama ben gerçekten de göndermek istemiştim," dedi. "Bu işten kurtulur kurtulmaz büyük büyükanneme de yazacağıma ..."

"Büyük büyükannen," diye kendi kendine söylendi ufak tefek cılız şekil.

"Evet," dedi Zaphod, "Eee, o nasıl? Sana ne yapacağımı söyleyeyim mi, gidip onu ziyaret edeceğim. Ama önce bizim bu durumdan ..."

"*Merhum* büyük büyükannen ve ben gayet iyi-

yiz," dedi törpü gibi bir sesle Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Ha. İyi."

"Ama sen bizi çok hayal kırıklığına uğrattın genç Zaphod ..."

"Şey, yani ..." Zaphod bu konuşmayı kontrol edebilme konusunda kendini garip bir şekilde aciz hissediyor ve hemen yanındaki Ford'un hızlanmış soluk alıp verişi de ona saniyelerin hızla akıp gittiğini hatırlatıyordu. Gürültü ve sarsıntılar ürkütücü boyutlardaydı. Alacakaranlıkta gözlerini kırpmadan oturan Trillian ve Arthur'un bembeyaz yüzlerini gördü.

"Eee, büyük büyükbaba ..."

"Hayatındaki gelişmeleri hatırı sayılır bir üzüntüyle takip ediyorduk ve ..."

"Evet, bak, tam şu anda, anlarsın ya ..."

"Aslında tiksintiyle dememek için büyük gayret sarf ediyorum!"

"Biraz beni dinleyebilir misin acaba ..."

"Pekâlâ, yani tam olarak hayatında ne yapıyorsun sen?"

"Bir Vogon filosunun saldırısı altında yaşıyorum!" diye haykırdı Zaphod. Abartıyordu, ama onu çağırmasının temel amacını anlatmak için şimdiye kadar başka fırsatı olmamıştı.

"Hiç şaşırmadım doğrusu" dedi ufak tefek yaşlı adam ve omuzlarını silkti.

"Ama anlamıyor musun, bu dediğim tam da şu sırada oluyor," diye ısrar etti Zaphod ateşli bir şekilde.

Hayalet dede başını sallayarak onayladı, Arthur Dent'in getirip bir kenara koymuş olduğu fincanı eline alıp ilgiyle inceledi.

"Eee ... Büyük büyükbabacığım..."

"Betelgeuse Beş'in yörüngesinde," diye sözünü kesti hayalete benzeyen atası, keskin bakışıyla Zaphod'u yerine çivilemişti, "çok hafif bir sapma olduğunu biliyor muydun?"

Zaphod bilmiyordu, bütün bu gürültü ve yaklaşan ölüm gerçeği vesaire arasında dikkatini ihtiyarın söylediklerine vermesi de çok zordu.

"Eee, hayır ... bak," dedi.

"Bu yüzden mezarımda fırıl fırıl dönüyorum!" diye kükredi atası. Fincanı yere fırlattı ve çöp benzeri titrek parmaklarından birini Zaphod'a doğru sopa gibi salladı.

"Bu senin hatan!" diye haykırdı kulak tırmalayıcı bir sesle.

"Bir dakika otuz saniye" diye mırıldandı Ford, başını elleri arasına almıştı.

"Evet, dinle, bak büyük büyükbabacığım, gerçekten bana yardımcı olup olamayacağını söyler misin, çünkü..."

"Yardım mı?" diye haykırdı yaşlı adam, kendisinden bir su samuru istenmiş gibi.

"Evet, yardım, hem de hemen, aksi halde..."

"Yardım!" diye tekrarladı yaşlı adam, sanki yarının ekmek içine az pişmiş ızgara samur ve patates kızartması istenmiş gibi şaşkınlık içindeydi.

"Sen git de o..." küçük gören bir el işareti yaptı, "o adı çıkmış arkadaşlarınla Galaksiyi turla, mezarıma bir çiçek koyamayacak kadar meşgulsün, plastik çiçeklere bile razıydım, üstelik tam da senin tarzındı, ama hayır. Çok meşgulsün. Çok modernsin. Çok şüphecisin – ta ki kendini bir çıkmazda bulana kadar, işte o zaman birden yıldız-akıllı kesiliveriyorsun!"

Daha şimdiden hafif hafif kıpırdanmaya başlayan diğerini uyandırmamak için uyanık kafasını büyük bir dikkatle salladı.

"Şey, bilemiyorum, genç Zaphod," diye devam etti. "Sanırım, bu konuyu düşünmem gerekecek."

"Bir dakika on saniye" dedi Ford boş boş.

Dördüncü Zaphod Beeblebrox onu merakla inceledi.

"Bu adam neden sayılarla konuşup duruyor?" dedi.

"O sayılar," dedi Zaphod huzursuz bir ses tonuyla, "ömrümüzün kalan zamanı."

"Ya," dedi büyük büyükbabası. Kendi kendine homurdandı. "Benim için fark etmez, elbette," dedi, ardından oyalanacak başka bir şeyler bulmak için köprünün daha karanlık ve kuytu bir köşesine gitti.

Zaphod çılgınlığın eşiğinde sendeleyerek dikildiğini hissediyor, acaba aşağıya atlayıverip çıldırsa ve her şey son bulsa daha mı iyi olur diye merak ediyordu.

"Büyük büyükbaba," dedi, "ama bizim için fark ediyor! Biz hâlâ hayattayız, ama şu anda hayatlarımızı kaybetmek üzereyiz."

"İyi de olur hani."

"Ne dedin?"

"Senin hayatının kime ne faydası var? Hayatına yaptıklarını düşününce ister istemez aklıma 'bir çuval inciri berbat etmek' deyimi geliyor."

"Hey, ama ben Galaksi Başkanı bile oldum!"

"Hıh," diye mırıldandı atası, "bu bir Beeblebrox için iş sayılır mı sence?"

"Hey, ne yani? Tek Başkanı, anlarsın ya! Hem de bütün Galaksinin!"

"Kandırılmış küçük bir megakukla."

Zaphod çaresizlik içinde gözlerini kırpıştırdı.

"Ne demeye çalışıyorsun be adam? Yani, büyük büyükbabacığım demek istemiştim."

Kamburu çıkmış ufak tefek adam oğlunun torununa doğru azametle yürüdü ve dizine sertçe vurdu. Bu Zaphod'a bir hayaletle konuştuğu gerçeğini hatırlattı, çünkü hiçbir şey hissetmemişti.

"Sen de, ben de Başkan olmanın ne demek olduğunu biliyoruz, genç Zaphod. Sen biliyorsun, çünkü başkanlık yaptın; ben biliyorum, çünkü ben bir ölüyüm, ki böyle olmak insana mükemmel ve hiçbir şeyle engellenmemiş bir bakış açısı sağlıyor. Bizim oralarda 'Hayat yaşayanların elinde ziyan olur' diye bir söz vardır."

"Evet," dedi Zaphod acı acı, "çok güzel. Çok derin. Böyle özdeyişlere de kafalarıma açılacak delikler kadar ihtiyacım var doğrusu."

"Elli saniye," diye homurdandı Ford Prefect.

"Nerde kalmıştım?" diye sordu Dördüncü Zaphod Beeblebrox.

"Bilgiçlik taslamakta," diye yanıtladı Zaphod Beeblebrox.

"Ha, evet."

"Bu adam," diye Ford yavaşça Zaphod'a mırıldandı, "sence, gerçekten bize yardımcı olabilir mi?"

"Başka kimse olamaz," diye fısıldadı Zaphod.

Ford umutsuzca başını sallayarak onayladı.

"Zaphod!" dedi hayalet. "Sen bir amaçla Galaksi Başkanı olmuştun. Unuttun mu?"

"Buna daha sonra değinebilir miyiz?"

"Unuttun mu?" diye ısrar etti hayalet.

"Evet! Elbette ki unuttum! Unutmam gerekiyordu. İşi aldığınızda beyninizi tarıyorlar, biliyor-

sun. Eğer kafamın içinin bir sürü üçkâğıtçı fikirle dolu olduğunu anlasalardı, kendimi yüklü bir emekli maaşı, birkaç sekreter, bir filo dolusu gemi ve bir çift kesik boğazla sokaklarda bulurdum."

"Ya," diye tatmin olmuş bir halde başını sallayarak onayladı hayalet, "o halde hatırlıyorsun!"

Bir an için duraksadı.

"İyi," dedi yaşlı adam ve dışarıdaki gürültü birden sona erdi.

"Kırk sekiz saniye," dedi Ford. Tekrar saatine baktı ve camını tıklattı. Sonra başını kaldırıp çevresine bakındı.

"Hey, gürültü durdu," dedi.

Hayaletin sert bakışlı küçük gözlerinde muzip bir kıvılcım çaktı.

"Zamanı biraz yavaşlattım," dedi "yalnızca bir anlığına, anlarsın ya. Bütün söyleyeceklerimi dinleyemezsen kahrolurum."

"Hayır, asıl sen beni dinle, seni yaşlı şeffaf yarasa," dedi Zaphod koltuğundan fırlayarak, "A) Zamanı durdurduğun için çok teşekkür ederim, bu mükemmel, harika ve müthiş, ama B) çektiğin nutuk için teşekkür filan etmiyorum, tamam mı? Gerçekleştirmek için yaratıldığım o büyük iş nedir bilmiyorum, ama bana sanki bilmemem gerekiyormuş gibi geliyor. Bundan da hoşlanmıyorum, tamam mı?

"Eski ben biliyordu. Eski benin umurundaydı. Güzel; buraya kadar anlaştık. Bir nokta dışında; o şey eski benin o kadar umurundaydı ki kendi beyninin içine girdi –benim beynimin– bu bilen ve endişelenen bölümleri kilit altına aldı, çünkü eğer bilip endişelenmeye devam etseydim bunu yapamayacaktım. Gidip Başkan olamayacak ve

bu gemiyi çalamayacaktım, ki galiba en önemlisi de buydu.

"Ama benim bu eski benliğim beynimi değiştirerek kendi kendini de öldürdü, öyle değil mi? Tamam, bu onun kendi seçimiydi. Şimdi bu yeni benin de yapacak kendi seçimleri var. Büyük bir tesadüf eseri olarak bu seçimlerin arasında o büyük üçkâğıt ya da her neyse işte onu bilmemek ve ona aldırmamak da dahil. Eski benin istediği buydu ve bunu elde etti.

"Bununla birlikte eski benliğim denetimin kendisinde kalmasını istemiş ve beynimin kilitlediği parçasında benim için emirler bırakmıştı. Eh, ben de onları bilmek istemiyorum, işitmek de istemiyorum. Bu da benim seçimim. Kimsenin kuklası olmayacağım, özellikle de kendimin."

Zaphod, üzerine çektiği afallamış bakışların farkına bile varmadan yumruğunu hırsla konsola indirdi.

"Eski ben öldü!" diye haykırdı. "Kendini öldürdü! Ölüler öyle ortalıkta dolaşıp yaşayanların işlerine karışmamalı!"

"Böyle düşünmene rağmen yine de beni çağırıp seni bu zor durumdan kurtarmamı istedin," dedi hayalet.

"Şey," dedi Zaphod, tekrar yerine oturarak, "ama bu farklı bir şey, değil mi?"

Trillian'a bakarak güçsüzce sırıttı.

"Zaphod," diye hırıldadı hayalet, "seninle konuşarak nefesimi harcamamın tek nedeni, sanırım bir ölü olduğum için nefesimi kullanacak başka hiçbir yerimin olmaması."

"Pekâlâ," dedi Zaphod, "bana o büyük sırrın ne olduğunu neden anlatmıyorsun. Bir dene bakalım."

“Zaphod, sen Galaksi Başkanıyken, tıpkı senden önceki Başkan Yooden Vranx gibi, Başkan'ın bir hiç olduğunu biliyordun. O yalnızca bir sıfır. Gölgelerin ardında bir yerlerde bir şey, bir varlık, nihai güce sahip başka bir adam var. Bu adamın ya da varlığın, ya da şeyin ne olduğunu bulmalısın sen, bu Galaksiyi –hatta şüphelendiğimize göre– diğer Galaksileri de denetleyen varlığı. Büyük olasılıkla Evrenin tamamını denetleyen kişiyi.”

“Niçin?”

“Niçin mi?” diye haykırdı hayalet şaşırarak, “niçin ha? Etrafınıza bir bakın arkadaşlar, size iyi ellerdeymişsiniz gibi geliyor mu?”

“İdare eder.”

Yaşlı hayalet ona kızgın kızgın baktı.

“Seninle tartışmayacağım. Sen yalnızca bu gemiyi, İhtimalsizlik Motoru'na sahip bu gemiyi alıp gereken yere götüreceksin. Bunu yapacaksın. Amacından kaçabileceğini sanma. İhtimalsizlik Alanı seni kontrol ediyor, tamamen onun elindesin. Bu da ne?”

Gemi Bilgisayarı Eddie’nin terminallerinden birinin yanında dikiliyor ve bir taraftan da parmaklarıyla tempo tutuyordu. Zaphod onun geminin bilgisayarı olduğunu söyledi.

“Ne yapıyor bu.”

“Uğraşıyor,” dedi Zaphod, kendini mükemmel bir şekilde dizginleyerek, “çay yapmaya.”

“Güzel,” dedi büyük büyükbabası, “bunu beğendim. Şimdi, Zaphod,” dedi, ona dönüp parmağını sallayarak, “İşinde gerçekten başarılı olabilecek misin bilmiyorum. Sanırım, ondan kaçamayacaksın. Bununla birlikte, şu anda yaptığım gibi endişelenmek için fazla uzun bir süredir ölüyüm ve

çok da yorgunum. Sana yardım ediyor olmamın asıl nedeni, senin ve o modern arkadaşlarının buraya, yanımıza gelip de yan gelip yatması fikrine dayanamayacak olmam. Anlaşıldı mı?"

"Evet, kucak dolusu teşekkürler."

"Haa ve Zaphod?"

"Eee, evet?"

"Eğer yine yardıma ihtiyacın olursa, bilirsin işte, eğer başın dertteyse, seni sıkıştığın köşeden çekip alacak bir ele ihtiyaç duyarsan ..."

"Evet?"

"Lütfen hiç tereddüt bile etmeden toz ol."

Bir saniye içinde yaşlı hayaletin buruşuk ellerinden bilgisayara doğru bir şimşek aktı, hayalet kayboldu, köprü dalgalar halinde kabaran dumanla doldu, *Altın Kalp* uzay ve zamanın boyutları arasında bilinmeyen bir mesafeye doğru sıçradı.

4

On ışık yılı ötede, Gag Halfrunt gülümsemesini birkaç doz daha arttırdı. Vogon gemisinin köprüsünden kendisine etha-altı yoluyla ulaşan görüntüleri ekranından izlerken, *Altın Kalp*'in güç kalkanının son kırıntılarının da parçalandığını ve geminin bir duman bulutu içinde kaybolup gittiğini gördü.

Güzel, diye düşündü.

Yok edilmesi emrini aldığı Yerküre'den kurtulmayı başaran son başıboş canlıların sonu, diye düşündü.

Hayat, Evren ve Her Şeye Dair Nihai Cevap'a ilişkin Soru'yu bulmak için yapılan bu (psikiyatri mesleği açısından) tehlikeli ve (yine psikiyat-

ri mesleği açısından) yıkıcı deneyin kesin sonu, diye düşündü.

Bu akşam meslektaşlarıyla bir kutlama yapacaklar ve sabah olduğunda Hayatın Anlamı'nın tek ve kesin, sağlam ve güvenilir bir çözümü olmayacağını bilmenin rahatlığı içinde mutsuz, perişan ve epeyce kâr bırakıcı müşterilerini yeniden karşılamaya başlayacaklardı.

"Aile her zaman utandırır, değil mi?" dedi Zaphod'a Ford, duman dağılmaya başlamıştı.

Duraksadı ve etrafına bakındı.

"Zaphod nerede?" diye sordu.

Arthur ve Trillian çevrelerine boş boş bakındılar. Yüzleri bembeyazdı, sarsılmışlardı ve Zaphod'un nerede olduğunu bilmiyorlardı.

"Marvin?" diye seslendi Ford. "Zaphod nerede?"

"Marvin nerede?"

Robotun köşesi boştu.

Gemi mutlak bir sessizlik içindeydi. Yoğun ve simsiyah uzayın içinde öylece yatmaktaydı. Arada bir sallanıp sarsılıyordu. Bütün cihazlar durmuştu, bütün görüntü ekranları boştu. Bilgisayara danıştılar. Şöyle dedi:

"Ne yazık ki, geçici olarak her türlü iletişime kapalı durumdayım. Bu arada, şimdi biraz hafif müzik."

Hafif müziği kapattılar.

Giderek artan bir panik ve şaşkınlık içinde geminin her köşesini aradılar. Her taraf ölüm sessizliği içindeydi. Hiçbir yerde Zaphod'dan ya da Marvin'den tek bir ize bile rastlamadılar.

Baktıkları son yerlerden biri Besinmatik cihazının durduğu küçük girinti oldu.

Besinmatik İçecek Sentezleyicisinin servis tezgâhının üstünde, küçük bir tepsi içinde en kaliteli porselenden üç çay fincanı ve tabakları, yine aynı porselenden bir sütlük, Arthur'un hayatında tattığı en lezzetli çayla dolu bir gümüş demlik ve üzerinde "Bekleyin" yazan küçük bir not vardı.

5

Küçükayı Beta kimilerine göre bilinen Evrenin en dehşete düşürücü yerlerinden biridir.

Her ne kadar acı verecek ölçüde zengin, korku salacak kadar güneşli ve bir narın tanelerinden daha çok sayıda heyecan verici harikulade kişiyle dolu bir yer olsa da *Playvarlık* dergisi son sayısındaki bir makaleye "Küçükayı Beta'dan bıktığınızda hayattan bıkmışsınız demektir" başlığını attığında intihar sayısının bir gece içinde dört katına çıkmış olması pek de önemsiz bir şey sayılamaz.

Küçükayı Beta'da gece bile yoktur.

Orası bir batı bölgesi gezegenidir ve açıklanması mümkün olmayan, biraz da şaibeli bir topografya tuhaflığı yüzünden neredeyse tamamı yalnızca astropikal[1] kıyı şeritinden oluşmaktadır. Ayrıca geçici görece-statiğin aynı derecede şaibeli tuhaflığına bağlı olarak orası yine neredeyse her zaman bir cumartesi öğleden sonrası, plaj barlarının kapanışının hemen öncesi gibidir.

Zamanlarının büyük bir bölümünü ruhsal aydınlanmaya ulaşmak amacıyla yüzme havuzları etrafında koşmak ve Galaktik Geçici Coğrafi De-

---

1 *Astropikal*: Tropikal bölgelere yakın olmakla birlikte daha yüksek bir enlemde bulunan yer –ed.n.

ğişimleri Kontrol Heyeti'ndeki Araştırma Görevlilerini "hoş bir gündüz anomalisi" görmeye davet etmekle geçiren Küçükayı Beta'nın egemen canlı türlerinden bu durumla ilgili herhangi bir yeterli açıklama gelmemiştir.

Küçükayı Beta'da yalnızca tek bir şehir vardır ve oraya şehir denmesinin tek nedeni de orada diğer yerlerden daha fazla yüzme havuzunun olmasıdır.

Işık Kent'e havadan yaklaşırsanız – ki zaten başka bir ulaşım yolu bulunmamaktadır, ne karayolu ne liman tesisleri vardır – ayrıca eğer uçmuyorsanız, sizi Işık Kent'te görmek de istemeyeceklerdir zaten – ona neden bu ismin verildiğini anlarsınız. Burada güneş her yerdekinden daha parlaktır, yüzme havuzları üzerinde ışıldar, kenarlarına palmiyeler dizili beyaz bulvarlarda titreşir, bu yollarda yürüyen sağlıklı ve bronzlaşmış varlıkların üzerinde dolaşır, villalardan, puslu hava yastıklarından, plaj barlarından ve benzeri yerlerden fışkırır.

En çok da otuz katlı iki beyaz kuleden oluşan ve tam ortasından köprüyle birbirine bağlanan yüksek ve çok güzel bir binanın üzerinde parlar.

Bu bina bir kitabın yuvasıdır ve kitabın editörleriyle kahvaltı gevreği üreten bir firma arasında yaşanan olağanüstü bir telif hakkı davası sonucunda elde edilen gelirle inşa edilmiştir.

Bu kitap bir rehber, bir gezi kitabıdır.

Küçükayı'daki büyük yayın şirketlerinin çıkardığı en dikkate değer ve kesinlikle en başarılı kitaplardan biridir. *Hayat Beşyüz Ellisinde Başlar*'dan daha popüler, Eccentrica Gallumbits (Erotikon Altı'nın üç memeli fahişesi) tarafından yazılmış *Büyük Patlama – Kişisel Bir Görüş*'ten

daha çok satan ve Oolon Colluphid'in *Seks Hakkında Bilmek İstemediğiniz Ama Öğrenmeye Zorlandığınız Her Şey* adlı sansasyonel kitabından daha çok tartışma yaratmıştır.

(Galaksinin Dış Doğu Kıyısı'nın daha fazla refaha ulaşmış uygarlıklarının pek çoğunda bu kitap, bütün bilgi ve bilgeliğin standart hazinesi olarak herkesçe kabul gören büyük *Ana Galaktika Ansiklopedisi*'nin yerini çoktan almıştı. Çünkü içinde atlanan pek çok şey bulunmasına ve uydurmalarla ya da en azından büyük hatalarla dolu olmasına rağmen kendisinden önceki daha sıkıcı çalışmaya iki yönden üstünlük sağlamıştı. Bunlardan birincisi biraz daha ucuz olması, ikincisiyse kapağında kocaman, dostane harflerle PANİĞE KAPILMA yazmasıydı.)

Bilinen Evrenin harikalarını günde otuz Altair dolarından az bir paraya görmek isteyenlerin paha biçilemez yoldaşı olan bu kitap, elbette ki *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'ydi.

Eğer *Rehber*'in bürolarının ana giriş bölümünü arkanıza alıp (şimdiye kadar gemiden indiğinizi ve kısa bir yüzme ve duşun ardından kendinize geldiğinizi varsayıyoruz elbette) doğuya doğru yürümüş olsaydınız, yapraklarla örtülü Yaşam Bulvarı'nın gölgeleri içinde yürürken sol tarafınızda uzanan plajların solgun altın rengi ışıltısına hayran kalır, hiç de özel bir şey değilmiş gibi tasasızca dalgaların yarım metre üzerinde zihin sörfü yapanların görüntüsüyle büyülenir, gün boyunca ya da daha doğrusu sürekli olarak melodisiz ezgiler mırıldanan dev palmiye ağaçları karşısında önce hayrete düşer, sonra da onlardan biraz rahatsız olurdunuz.

Yaşam Bulvarı'nın sonuna kadar yürüdüğünüz zaman dükkânlar, ceviz ağaçları ve kaldırım kafelerinin bulunduğu Lalamatine bölgesine ulaşırsınız ki plajda geçen zor bir akşam üzeri rahatlamasının ardından oraya rahatlamaya gelen KA-Betalıları görürsünüz orada. Lalamatine bölgesi kesintisiz bir cumartesi öğleden sonrasını yaşamayan ender bölgelerden biridir – orada bunun yerine kesintisiz bir cumartesi akşamının erken saatlerinin serinliği yaşanır. Bu bölgenin arkasında gece kulüpleri uzanmaktadır.

Eğer bahsettiğimiz gibi bir günde, bahsettiğimiz gibi bir öğleden sonrasında, bahsettiğimiz o akşamın uzayıp giden erken saatinde –ne derseniz deyin artık– sağdan ikinci kaldırım kafesine yaklaşmış olsaydınız, KA-Betalı müdavimlerin her zamanki gibi sohbet edip içki içerek, son derece gevşemiş bir halde ve ara sıra çaktırmadan birbirlerinin saatine göz atıp ne kadar pahalı olduğunu kestirmeye çalışarak oturduklarını görebilirdiniz.

Bundan başka, Algol'den gelmiş ve epey pasaklı görünen bir çift otostopçu da gözünüze çarpardı; ki onlar birkaç gün süren konforsuz yolculuğun sonunda bir Arkturus mega yük gemisiyle buraya varmışlardı. Burada, *Otostopçunun Rehberi* binasının görüş mesafesi içindeki bu noktada, sıradan bir bardak meyve suyunun altmış Altair dolarının üzerinde tuttuğunu anlamanın siniri ve şaşkınlığı içindeydiler.

"Kazıklandık" dedi biri, acı acı.

Eğer tam da o anda hemen bitişikteki masaya göz atacak olsaydınız, orada Zaphod Beeblebrox'un oturmakta olduğunu, çok şaşırmış ve aklı karışmış göründüğünü fark edebilirdiniz.

Aklının karışmasının nedeni yalnızca beş saniye önce *Altın Kalp* adlı yıldızgemisinin köprüsünde oturuyor olmasıydı.

"Tam anlamıyla kazıklandık," dedi ses yeniden.

Zaphod yan masada oturan pasaklı görünümlü iki otostopçuya gözlerinin ucuyla sinirli sinirli baktı. Ne cehennemdeydi böyle? Buraya nasıl gelmişti? Gemisi neredeydi? Eliyle oturduğu sandalyenin kolunu, daha sonra da önündeki masayı yokladı. Yeterince gerçek görünüyorlardı. Hiç kıpırdamadan oturdu.

"Böyle bir yerde oturup da nasıl otostopçular için bir rehber yazabiliyorlar?" diye devam etti ses. "Yani, şuraya bak. Baksana!"

Zaphod bakıyordu. Güzel yer, diye düşündü. Ama neresi? Ve niye?

İki çift güneş gözlüğünü bulabilmek için cebini karıştırdı. Karıştırırken eline ne olduğunu tanımlayamadığı, sert, pürüzsüz ve çok ağır bir metal parçası geldi. Parçayı çıkarıp baktı. Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Bunu da nereden bulmuştu? Tekrar cebine attı, gözlüklerini taktı ve o metal nesnenin camlardan birini çizmiş olduğunu görünce canı sıkıldı. Yine de kendini gözlüklerle çok daha rahat hissetti. Bunlar iki çift Joo Janta 200 Süperkromatik Tehlikehassasiyetli Güneş Gözlüğüydü ve kişilerin tehlikeye karşı daha rahat bir yaklaşım sergilemesi için özel olarak tasarlanmışlardı. Herhangi bir sorun çıkacağını algıladıkları anda tamamen kararıyor ve böylece sizi paniğe sokacak herhangi bir şeyi görmenizi de engelliyorlardı.

Çizik dışında gözlükler temizdi. Rahatladı, ama yalnızca bir parça.

Kızgın otostopçu pahalı meyve suyuna öfkeyle bakmaya devam ediyordu.

"*Rehber*'in başına gelen en kötü şey, Küçükayı Beta'ya taşınmak oldu," diye homurdandı, "kendilerini iyice saldılar. Biliyor musun, bürolardan birinde tamamen elektronik olarak sentezlenmiş bir Evren yarattıklarını bile duymuştum, böylece gün boyunca katları dolaşarak araştırmalarını yapabiliyor ve akşamları da partilere katılmaya devam edebiliyorlarmış. Hoş, bu yerde gündüz ve akşam pek farklı bir şey ifade etmiyor ya."

Küçükayı Beta, diye düşündü Zaphod. En azından artık nerede olduğunu biliyordu. Bu iş büyük büyükbabasının marifetiydi herhalde, ama niçin?

Beklemediği bir anda aklına bir düşünce geliverdi ve bu canını fazlasıyla sıktı. Bu, gayet belirgin ve net bir düşünceydi ve artık bu düşünceleri tanımaya başlamıştı. İçgüdüsel tepkisi bu düşüncelere direnmekti. Bunlar zihninin karanlık ve kilitli bölgelerinden gelen önceden belirlenmiş önerilerdi.

Oturmayı sürdürürken öfkeli bir ruh haliyle o düşünceyi görmezden geldi. Düşünce dırdır etmeye başladı. Görmezden geldi. Düşünce dırdır etti. Görmezden geldi. Düşünce dırdıra devam etti. Ama sonunda ona teslim oldu.

Canı cehenneme, diye düşündü, kendini akıntıya bırak. Direnemeyecek kadar yorgun, şaşkın ve açtı. Üstelik bu düşüncenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

6

"Alo? Evet? Megadodo Yayınları, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nin, yani bilinen Evrendeki en dikkate değer kitabın yayınevi, yardımcı olabilir miyim?" dedi geniş pembe kanatları olan böcek; *Otostopçunun Galaksi Rehberi* bürolarının fuayesinde bulunan resepsiyon masasının kocaman kromu üzerine dizilmiş yetmiş telefondan birine cevap verirken. Kanatlarını çırpıp gözlerini yuvarladı. Fuayeyi dolduran, halıları kirletip mobilyaların üzerinde kirli ellerinin izlerini bırakan bütün o hırpani kılıklı kişilere dikti gözlerini. *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nde çalışmaktan fazlasıyla memnundu, onun tek istediği yalnızca bütün bu otostopçuları buradan uzak tutmanın bir yolunun olmasıydı. Onların pis uzaylimanları gibi yerlerde dolaşması gerekmiyor muydu? Kitabın bir yerinde pis uzaylimanlarında takılmanın önemiyle ilgili bir şeyler okuduğuna emindi. Ama ne yazık ki otostopçuların çoğu o son derece pis uzaylimanlarında takıldıktan hemen sonra soluğu burada, bu güzel, temiz ve pırıl pırıl fuayede alıyorlardı. Üstelik bütün yaptıkları da sadece mızırdanıp şikâyet etmekti. Kanatlarını titretti.

"Nasıl?" dedi telefona. "Evet, Bay Zarniwoop'a mesajınızı ilettim, ama korkarım şu an sizi hemen göremeyecek kadar havalı. Kendisi galaksilerarası bir seyahatte."

Dikkatini çekmeye çalışan öfkeli ve hırpani kalabalıktan birine huysuz duyargalarından birini salladı. Huysuz duyarga, öfkeli adamı sol taraftaki duvarda asılı olan duyuruya bakmaya ve

böylece önemli bir telefon konuşmasını bölmemeye yönlendirdi.

"Evet," dedi böcek, "bürosunda, ama galaksilerarası bir seyahatte. Aradığınız için çok teşekkür ederiz." Telefonu çarparak kapattı.

"Duyuruyu okuyun," dedi, kitapta yer alan ve diğerlerinden daha budalaca ve tehlikeli yanlış bilgilendirmelerden biri hakkında şikâyette bulunmaya uğraşan öfkeli adama.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, son derece karışık ve karmaşık bir Evrende yaşamını anlamlı kılmaya heveslenen herkes için vazgeçilmez bir yol arkadaşıydı; çünkü her türlü meselede yararlı ve aydınlatıcı olması ondan her ne kadar beklenemese de, hiç olmazsa kusurlu olduğu noktalarda en azından *kesinlikle* kusurlu olduğu güvencesini vermekteydi. Kitaptaki bilgilerle gerçekler arasında önemli çelişkilerle karşılaşıldığında, yanlış olan taraf her zaman gerçeğin kendisiydi.

Duvara asılı duyurunun özeti buydu. "Kesin olan *Rehber*'dir. Gerçeklik çoğu zaman kusurludur," deniyordu.

Bu da birtakım ilginç sonuçlara yol açmıştır. Örneğin, Traal gezegeniyle ilgili maddenin girişindeki yazıyı kelimesi kelimesine uygulamaya kalkıştıkları için ölenlerin aileleri tarafından *Rehber*'in editörlerine açılan davada olduğu gibi. (Orada "çevrede gezinen turistler, Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarlar *için* çoğu kez iyi bir yemektir" yerine "çevrede gezinen turistler için Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarlar çoğu kez iyi bir yemektir" yazmaktaydı.) Editörler onların yazdığı haliyle bu cümlenin estetik olarak kulağa daha hoş geldiğini öne sürerek, nitelikli bir şair

çağırdılar ve ona güzelliğin gerçek, gerçeğinse güzellik olduğuna dair yeminli şahitlik yaptırdılar, ki böylece, bu davada suçlu tarafın ne güzel ne de gerçek olmayı başarabilen Hayat'ın ta kendisi olduğunu kanıtlayabileceklerini umuyorlardı. Yargıçlar mutabık kaldılar ve yaptıkları dokunaklı bir konuşmayla Hayat'ın kendisinin mahkemeye itaatsizlik ettiğini ilan ederek, güzel bir akşamda keyifle ultragolf oynamaya gitmeden önce orada hazır bulunan herkesin Hayat'ına el koydular.

Zaphod Beeblebrox fuayeye girdi. Hızlı adımlarla resepsiyonist böceğe yöneldi.

"Pekâlâ," dedi "Zarniwoop nerede? Bana Zarniwoop'u bul."

"Özür dilerim, beyefendi?" dedi böcek, buz gibi bir sesle. Kendisiyle böyle bir tavırla konuşulmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Zarniwoop. Bulun onu, tamam mı? Hemen bulun onu."

"Bakın efendim," diye huysuzlandı, kırılgan küçük yaratık, "eğer biraz soğukkanlı olursanız..."

"Bana bak," dedi Zaphod, "buraya çok soğukkanlı bir şekilde geldim? Öyle şaşırtıcı bir şekilde soğukkanlıyım ki, bir parça eti içime koysan bir ay bozulmadan saklayabilirim. Kıçım öylesine kalkık ki leğen kemiğimin üzerinden arka tarafı görmekte zorlanıyorum. Şimdi, ben patlamadan kıçını kaldıracak mısın?"

"Pekâlâ, *beyefendi* eğer açıklamama müsaade ederlerse," dedi böcek, sahip olduğu tüm duyargaların en huysuzunu masanın üstünde tıkırdatarak, "Bay Zarniwoop galaksilerarası bir seya-

hatte olduğu için korkarım, bu isteğiniz şu an için mümkün değil."

Lanet olsun, diye düşündü Zaphod.

"Ne zaman dönecek?" dedi.

"Dönmek mi, beyefendi? Kendisi bürosunda."

Zaphod bu garip cümleyi kafasında özümsemeye çalıştı. Başaramadı.

"Bu adam galaksilerarası bir seyahatte ... *bürosunda*?" Öne doğru eğildi ve masanın üstünde tıkırdayan duyargalara yapıştı.

"Dinle, üç göz," dedi, "benimle saçmalama yarışı yapma, kahvaltı gevreği olarak senden çok daha garip şeyler yerim ben."

"Pekâlâ, sen kim olduğunu sanıyorsun, tatlım?" dedi böcek, abartılı bir biçimde çevresinde dönüp öfkeyle kanatlarını titretti. "Zaphod Beeblebrox falan mı?"

"Kafaları say" dedi Zaphod kısık bir hırıltıyla.

Böcek ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. Tekrar baktı ve tekrar gözlerini kırpıştırdı.

"Siz Zaphod Beeblebrox musunuz?" diye cıyakladı.

"Evet," dedi Zaphod, "ama fazla bağırma, yoksa herkes bir tane isteyecek."

"*Şu* Zaphod Beeblebrox?"

"Yok, *herhangi bir* Zaphod Beeblebrox, altılı paketler halinde satıldığımı duymadın mı yoksa?"

Böcek ıstırap içinde duyargalarını oynattı.

"Ama efendim," diye gıcırdadı, "daha biraz önce etha-altı radyo haberlerinde duydum. Sizin öldüğünüzü söylediler ..."

"Evet, bu doğru," dedi Zaphod, "ama henüz can çekişmem bitmedi. Şimdi. Zarniwoop'u nerede bulurum?"

"Pekâlâ, efendim, bürosu on beşinci katta, ama..."

"Ama kendisi galaksilerarası bir seyahatte, evet, evet, onun yanına nasıl gidebilirim?"

"Sirius Sibernetik Şirketinin yeni monte edilen Neşeli Dikey Halk Taşıyıcıları hemen şuradaki köşede, efendim. Ama efendim..."

Zaphod yola koyulmak için arkasını dönmüştü. Tekrar döndü ve baktı.

"Evet?" dedi.

"Bay Zarniwoop'u neden görmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Evet," dedi Zaphod, ama bu noktadan kendisi de pek emin değildi. "Kendime bunu yapmam gerektiğini söyledim de ondan."

"Tekrarlar mısınız, efendim?"

Zaphod bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi.

"Kendimi az önce kafelerinizden birine ışınlanıp yeniden maddeleşmiş buldum," dedi, "büyük büyükbabamın hayaletiyle yaptığım bir tartışmanın sonucu olarak. Buraya varır varmaz, önceki ben, yani beynimi ameliyat eden kişilik birden zihnimde beliriverdi ve 'Git Zarniwoop'u gör,' dedi. Bu herifin adını daha önce hiç duymamıştım. İşte bütün bildiğim bu. Bundan ve Evrene hükmeden adamı bulmam gerektiğinden başka bir şey bilmiyorum."

Göz kırptı.

"Bay Beeblebrox, efendim," dedi böcek huşu içinde bir şaşkınlıkla, "öyle acayipsiniz ki, bu halinizle filmlere yakışırsınız."

"Evet," dedi Zaphod, onun parlak pembe kanatlarından birini okşayarak, "ve sen de bebeğim gerçek yaşama yaraşırsın."

Böcek huzursuzluğundan kurtulmak için bir an durdu ve sonra çalan telefonu cevaplamak üzere bir duyargasını uzattı.

Metal bir el onu bunu yapmaktan alıkoydu.

"Özür dilerim," dedi metal elin sahibi, daha duygusal yapıdaki bir böceği gözyaşına boğabilecek bir sesle.

Ama bu öyle bir böcek değildi ve robotlardan hiç hoşlanmıyordu.

"Evet, *efendim*," dedi ters ters, "size yardımcı olabilir miyim?"

"Bundan şüpheliyim," dedi Marvin.

"Pekâlâ, bu durumda, efendim, eğer izin verirseniz ..." Şimdi altı telefon aynı anda çalıyordu. Böceğin ilgisini bekleyen milyonlarca şey vardı.

"Bana kimse yardım edemez," diye monoton bir sesle konuştu Marvin.

"Evet, efendim, pekâlâ ..."

"Kimse de böyle bir şey yapmaya çalışmadı, elbette." Böceği engelleyen metal el gevşeyerek Marvin'in yanına düştü. Başı hafifçe öne doğru sarktı.

"Öyle mi," dedi böcek, soğuk bir sesle.

"Kimsenin zamanı aşağılık bir robota yardımcı olmak için harcanmaya değmez, değil mi?"

"Üzgünüm, efendim, eğer ..."

"Demek istediğim, bir robot minnettarlık devrelerine sahip olmadıkça, ona nazik davranmanın ya da yardımcı olmanın kime ne yararı olabilir ki?"

"Sizin de böyle bir devreniz yok, değil mi?" dedi böcek, görünüşe bakılırsa kendini bu konuşmadan sıyırmayı başaramıyordu.

"Bunu öğrenmek için hiç fırsatım olmadı," diye bilgilendirdi Marvin.

"Dinle, seni sefil uyumsuz metal yığını ..."

"Ne istediğimi sormayacak mısınız?"

Böcek duraksadı. Uzun incecik dili dışarı fırladı, gözlerini yaladı ve tekrar yerine girdi.

"Buna *değecek* mi?" diye sordu.

"Ne değiyor ki?" dedi anında Marvin.

"Ne ... is ... ti ... yor ... sun?"

"Birini arıyorum."

"Kimi?" diye tısladı böcek.

"Zaphod Beeblebrox," dedi Marvin, "şurada ayakta duran."

Böcek öfkeyle titredi. Güçlükle konuşabildi.

"O halde *bana* niye soruyorsun?" diye haykırdı.

"Yalnızca bir şeyler konuşmak istemiştim."

"Ne!"

"Acıklı, değil mi?"

Dişli gıcırtıları içinde Marvin döndü ve tekerleklerinin üzerinde uzaklaştı. Asansörlere yaklaşmakta olan Zaphod'a yetişti. Zaphod dönüp onu gördüğünde tam bir şaşkınlığa düştü.

"Hey ... Marvin?" dedi, "Marvin! Buraya nasıl geldin?"

Marvin kendisine çok zor gelen bir yanıt vermek zorunda kaldı.

"Bilmiyorum," dedi.

"Ama ..."

"Bir saniye önce geminizde oturmuş ve kendimi son derece mutsuz hissediyordum, bir sonraki saniyede, yani şimdi burada ayakta duruyor ve kendimi tam anlamıyla sefil hissediyorum. Sanırım bir İhtimalsizlik Alanı meselesi."

"Evet," dedi Zaphod, "sanırım, büyük büyükbabam seni bana arkadaşlık etmen için göndermiş olmalı."

“Kucak dolusu teşekkürler büyükpeder,” diye ekledi içinden.

“Eee, nasılsın bakalım?” dedi yüksek sesle.

“Şey, iyiyim,” dedi Marvin, “yani eğer ben olmaktan hoşlanacak olursanız, ben şahsen bundan hoşlanmıyorum da.”

“Evet, evet,” dedi Zaphod asansörün kapıları açılırken.

“Merhaba,” dedi asansör tatlı bir sesle, “seçeceğiniz kata kadar yapacağınız bu yolculukta asansörünüz olacağım. Sirius Sibernetik Şirketi tarafından siz *Otostopçunun Galaksi Rehberi* ziyaretçilerini onların ofislerine götürmek üzere tasarlandım. Eğer hızlı ve keyifli geçecek bu yolculuktan memnun kalırsanız, kısa bir süre önce Galaktik vergi dairesinin ofislerine, Boobiloo Bebek Mamaları'na ve Sirius Devlet Akıl Hastanesi'ne de monte edilen asansörlerin bazılarıyla da bu tecrübeyi yineleyebilirsiniz; orada karşılaşacağınız Sirius Sibernetik Şirketi'nin birçok eski idarecisi, ziyaretlerinizi, anlayışınızı ve dış dünyalarla ilgili neşeli hikâyelerinizi dört gözle bekliyor olacaktır.”

“Ya,” dedi Zaphod, içeri adımını atarken, “konuşmaktan başka ne yaparsın sen?”

“Yukarı çıkarım,” dedi asansör, “ya da aşağı inerim.”

“Güzel,” dedi Zaphod. “Yukarı çıkıyoruz.”

“Ya da aşağı inebiliriz,” diye hatırlattı asansör.

“Evet, tamam, yukarı lütfen.”

Bir sessizlik anı oluştu.

“Aşağısı da çok hoştur,” diye önerdi asansör, umutlu bir ses tonuyla.

“Ya, öyle mi?”

"Süper."

"Güzel," dedi Zaphod. "Şimdi bizi yukarı çıkarır mısın?"

"Sorabilir miyim," diye en tatlı ve en makul sesiyle üsteledi asansör, "aşağı inmenin size sağlayabileceği bütün olanakları gözden geçirdiniz mi?"

Zaphod kafalarından birini asansörün iç yüzeyine geçirdi. Buna hiç de ihtiyacının olmadığını düşündü kendi kendine, her şey bir yana böyle bir şeye gerçekten de hiç ihtiyacı yoktu. Burada olmayı o istememişti. Eğer şu anda kendisine nerede olmayı istediği sorulacak olsa, herhalde, etrafında en azından elli güzel kadınla birlikte bir plajda uzanıyor olmayı ve uzmanlardan oluşmuş küçük bir ekibin de kadınların kendisine en iyi nasıl davranabileceği konusunda yeni yollar araştırıyor olmasını dilerdi, ki bu onun her zamanki cevabıydı. Buna belki bir de yemekle ilgili iştah açıcı bir şeyler ekleyebilirdi.

Yapmak istemediği şeylerden biri Evrene hükmeden adamın peşinde koşmaktı, adamın bütün yaptığı, Zaphod'un sürdürmesinde hiçbir sakınca görmediği bir işi yapmaktı, çünkü o yapmasa bir başkası yapacaktı bu işi. Ama en çok yapmak istemediği şey bir işyeri binasında asansörün tekiyle tartışıyor olmaktı.

"Ne gibi başka olanaklar?" dedi yorgun bir sesle.

"Pekâlâ," diye aktı ses, tıpkı bisküvinin üzerine akan bal gibiydi, "orada bir kere bodrum katı var, mikrodosyaların durduğu bölümler, ısıtma sistemi ... eee ..."

Duraksadı.

"Çok da özel olarak heyecan verici bir şey yok," diye itiraf etti, "ama yine de bir alternatif."

“Kutsal Zarquon aşkına,” diye mırıldandı Zaphod, “varoluşçu bir asansör *istemiş miydim* ben?” Yumrukları asansörün iç yüzeyini dövdü.

“Bu şeyin nesi var?” dedi dişlerini gıcırdatarak.

“Yukarı çıkmak istemiyor,” diye özetledi Marvin, “sanırım korkuyor.”

“Korkmak mı?” diye haykırdı Zaphod. “Neden? Yüksekten mi? Yükseklik korkusu olan bir asansör, öyle mi?”

“Hayır,” dedi asansör umutsuz bir ses tonuyla, “gelecekten ...”

“*Gelecekten* mi?” diye şaşkınlık içinde haykırdı Zaphod. “Seni sefil alet, peki ne istiyorsun, emeklilik sigortası mı?”

Tam da o anda, arkalarındaki resepsiyon alanında bir kargaşa çıktı. Birden çalışmaya başlayan motorların sesi onları çevreleyen asansör yüzeyini aşarak duyulmaya başlamıştı.

“Bizler, hepimiz geleceği görebiliyoruz,” diye fısıldadı asansör, sesi korkmuş gibiydi, “programımızın bir parçası bu.”

Zaphod kafasını çıkarıp dışarı baktı – asansör alanı çevresinde huzursuz bir kalabalık toplanmış, elleriyle işaret ediyor ve bağrışıyorlardı.

Binada bulunan her asansör aşağı inmekteydi, hem de çok hızlı bir şekilde.

Başını hemen içeri soktu.

“Marvin,” dedi, “lütfen bu asansörü hemen yukarı çıkar, olur mu? Zarniwoop’u görmeliyiz.”

“Niçin?” diye sordu Marvin bezgin bir sesle.

“Bilmiyorum,” dedi Zaphod, “ama onu bulduğumuzda, benden gelip onu görmemi istemesinin iyi bir nedeni olup olmadığını anlayacağız.”

Modern asansörler ilginç ve karmaşık varlıklardır. Kadim zamanların elektrikli vinçleri ve "Maksimum kapasite sekiz kişi"lerle Sirius Sibernetik Şirketi'nin Neşeli Dikey Halk Taşıyıcıları arasındaki benzerlik keçilerini kaybeden çobanlarla Sirius Devlet Akıl Hastanesi'nin batı kanadını dolduranlar arasındaki benzerlik kadardı.

Bu farklılığın nedeni, yeni asansörlerin "odaklanmamış geçici algılama" gibi ilginç bir ilkeye dayanarak çalışmasından ileri geliyordu. Diğer bir deyişle, yeni asansörler yakın geleceği loş bir şekilde de olsa görme yeteneğine sahipti, ki bu yetenek sayesinde asansörün henüz onu çağırmayı bile düşünmeden bulunduğunuz kata gelmesini sağlayarak, eskiden asansör beklerken yapılmak zorunda kalınan tüm o can sıkıcı sohbetlerin, gevşemelerin ve arkadaşlık kurma girişimlerinin ortadan kalkması hedeflemişti.

Zekâ ve geleceği görme yeteneğiyle donatılmış birçok asansörün düşünmeyi gerektirmeyen ve yalnızca yukarı çıkıp aşağı inmekten ibaret bu iş yüzünden müthiş bir bunalıma girmesi de gayet normaldi; sonuçta varoluşçu bir tepki olarak, kısa bir süre için yanlamasına gitmeyi denediler, karar verme sürecinde rol almayı talep ettiler ve son olarak da suratlarını asıp bodrum katında oturma grevine başladılar.

Bugünlerde Sirius yıldız sistemindeki gezegenlerin herhangi birini ziyaret eden ve parasız her otostopçu bu nevrotik asansörlere danışmanlık görevi yaparak kolayca para kazanabilir.

On beşinci katta asansörün kapıları hızla açılıverdi.

"On beş" dedi asansör, "ve unutma, bunu yalnızca robotunu sevdiğim için yaptım."

Zaphod ve Marvin, derhal kapılarını kapatıp mekanizmasının el verdiği kadar hızlı bir şekilde aşağı inen asansörden apar topar dışarı fırladılar.

Zaphod temkinli bir şekilde etrafına bakındı. Koridor terk edilmişti, sessizdi ve Zarniwoop'un nerede olabileceğine ilişkin hiçbir ipucu vermiyordu. Koridora açılan kapıların hepsi kapalıydı ve üstlerinde tek bir işaret bile yoktu.

Binanın kulelerini birbirine bağlayan köprüye çok yakındılar. Küçükayı Beta'nın parlak güneşi geniş bir pencereden girip içeriye ışık blokları saçıyor ve bu ışığın içinde küçük toz zerrecikleri dans ediyordu. Bir gölge uçuşarak gelip geçti.

"Bir asansör tarafından berbat bir noktada terk edildik," diye mırıldandı Zaphod, kendini hiç de neşeli hissetmiyordu.

İkisi de durdular ve önce sağa, sonra da sola baktılar.

"Biliyor musun?" dedi Zaphod, Marvin'e.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını."

"Bu binanın şu anda sarsılmaması gerektiğine çok eminim," dedi Zaphod.

Ayaklarının altında hafif bir titreme olmuştu – sonra bir tane daha oldu. Güneş ışınları içindeki tozlar şimdi çok daha canlı bir şekilde dans ediyordu. Bir gölge daha uçuşarak geçti.

Zaphod döşemeye baktı.

"Ya," dedi, kendinden pek de emin olamadan, "bu binada personel çalışırken kaslarına masaj yapan bir tür vibratör sistemi var, ya da ..."

Pencereye doğru yürüdü ve aniden tökezledi, çünkü tam o anda Joo Janta 200 Süperkromatik

Tehlikehassasiyetli güneş gözlükleri birden kapkara olmuştu. Keskin bir vınlama çıkaran büyük bir gölge, pencerenin önünden uçarak geçti.

Zaphod güneş gözlüklerini çıkardı ve o bunu yaparken bina gök gürültüsüne benzer bir kükremeyle sarsıldı. Pencereye doğru atıldı.

"Ya da," dedi, "bu bina bombalanıyor."

Bina bir başka gümbürtüyle sarsıldı.

"Galakside kim bir yayıncılık şirketini bombalamak isteyebilir ki?" diye sordu Zaphod, ama Marvin'in cevabını işitemedi, çünkü tam o anda bina başka bir bombanın patlamasıyla sarsıldı. Sendeleyerek tekrar asansöre ulaşmaya çalıştı – bu faydasız bir manevraydı elbette, ama düşünebildiği tek şey bu olmuştu.

Ansızın, bulundukları koridoru dik açıyla kesen başka bir koridorun sonunda bir karartı, bir adam gözüne çarptı. Adam da onu görmüştü.

"Beeblebrox, bu tarafa!" diye bağırdı.

Bina başka bir bombayla sarsılırken, Zaphod güvensiz gözlerle onu inceledi.

"Hayır," diye seslendi Zaphod, "Beeblebrox bu tarafta! Kimsin sen?"

"Bir dost!" diye bağırarak cevap verdi adam. Zaphod'a doğru koştu.

"Yok ya?" dedi Zaphod. "Herhangi birinin özel bir dostu mu, yoksa genelde çevresindekilerle iyi geçinen biri mi?"

Ayaklarının altındaki döşeme heyecanlı bir battaniye gibi dalgalanırken, adam koridor boyunca ona doğru koştu. Kısa boylu ve tıknazdı, açık havada kalmaktan yıpranmış bir yüzü vardı ve üstündeki giysiler sanki adamla birlikte Galaksi çevresinde iki tur atıp gelmiş gibiydi.

“Biliyor musun,” diye kulağına bağırdı Zaphod, adam yanına ulaştığında, “binanız bombalanıyor?”

Adam başını sallayarak olayın farkında olduğunu belirtti.

Birdenbire ışıklar da söndü. Zaphod pencereden bakıp nedenini anlamak istediğinde bir an için soluk alamadı, çünkü devasa bir sümüklüböceğe benzeyen grimsi yeşil bir uzay gemisi bulutlardan sıyrılarak binanın yanından geçmişti. Onu iki tane daha izledi.

“Terk ettiğin hükümet senin peşine düşmüş, Zaphod,” diye tısladı adam, “arkandan bir Kurbağayıldızı Savaşçıları filosu göndermişler.”

“Kurbağayıldızı Savaşçıları!” diye mırıldandı Zaphod, “Zarquon!”

“Durumu çaktın mı?”

“Kurbağayıldızı Savaşçıları da nedir?” Zaphod, Başkanlık yaptığı günlerde birilerinin kendisine onlardan söz ettiğine emindi, ama resmi konulara hiçbir zaman dikkatini fazla vermemişti.

Adam onu bir kapıdan içeri çekiyordu. Onunla gitti. Kulak tırmalayan bir uğultuyla birlikte siyah küçük bir örümceğe benzeyen bir nesne havada uçup koridorun sonunda kayboldu.

“Bu da neydi?” dedi tısladı Zaphod.

“Seni arayan A sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu,” dedi adam.

“Hey, ciddi misin?”

“Yere yat!”

Karşı yönden yine siyah, ama daha büyük bir örümceğe benzeyen bir nesne geldi. Yanlarından yıldırım gibi geçti.

“O zaman bu da ...?”

"Seni arayan B sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu."

"Ya bu?" dedi Zaphod, bir üçüncüsü yanlarından vınlayarak geçerken.

"Seni arayan C sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu."

"Hey," diye kıkırdadı Zaphod, kendi kendine. "Amma da aptal robotlarmış, ha?"

Köprü tarafından gürültülü bir metal homurtusu duyuldu. Devasa siyah bir şekil, diğer kuleden bulundukları yöne doğru ilerlemekteydi, biçimi ve boyutlarıyla tanka benziyordu.

"Kutsal Foton, bu da ne?" diye soludu Zaphod.

"Bir tank," dedi adam, "seni almaya gelen D sınıfı bir Kurbağayıldızı keşif robotu."

"Buradan ayrılsak mı?"

"Sanırım öyle yapmalıyız."

"Marvin!" diye seslendi Zaphod.

"Ne istiyorsun?"

Marvin koridorun aşağısındaki bir moloz yığınının arasından doğrularak onlara baktı.

"Bize doğru gelen şu robotu görüyor musun?"

Marvin köprüden üstlerine doğru ilerleyen devasa siyah şekle baktı. Sonra başını eğip kendi küçük metal gövdesini inceledi. Sonra tekrar tanka baktı.

"Sanırım benden onu durdurmamı istiyorsun," dedi.

"Evet."

"Siz postlarınızı kurtarırken yani."

"Evet," dedi Zaphod, "git oraya!"

"Sadece elveda diyorum," dedi Marvin, "çünkü ben haddimi bilirim."

Adam koluna yapışıp çekiştirdi ve Zaphod da koridor boyunca onu izledi.

Birden aklına bu durumla ilgili bir şey takıldı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Zarniwoop'un ofisine."

"Şimdi randevuya yetişmenin sırası mı sence?"

"Haydi gel."

7

Marvin köprünün bitiminde ayakta duruyordu. Aslında pek de ufak tefek bir robot sayılmazdı. Gümüşi bedeni tozlu güneş ışınları altında ışıldıyor ve hâlâ binayı dövmeyi sürdüren yaylım ateşinin sarsıntılarıyla birlikte sallanıyordu.

Bununla birlikte gelip tam önünde duran devasa boyuttaki siyah tankın yanında acınacak kadar küçük görünmeye başlamıştı. Tank aniden ileri fırlattığı bir sondaj uzantısıyla inceledi onu. Sondaj uzantısı geri çekilip yuvasına girdi.

Marvin orada öylece duruyordu.

"Yolumdan çekilsene, küçük robot," diye homurdandı tank.

"Korkarım ki," dedi Marvin, "burada seni durdurmak için bırakıldım."

Sondaj uzantısı hızlı bir yeniden kontrol için tekrar dışarı çıktı. Sonra tekrar yerine döndü.

"Sen? Beni durduracaksın, öyle mi?" diye gümbürdedi tank. "Haydi dene bakalım!"

"Hayır, gerçekten de öyle," dedi Marvin konuşmayı uzatmadan.

"Silahların nedir?" diye kükredi tank, duyduklarına inanamayarak.

"Tahmin et," dedi Marvin.

Tank'ın motorları uğuldadı, dişlileri gıcırdadı. Mikrobeyninin derinliklerinde bulunan molekü-

ler boyutlu elektronik devreler şaşkınlık içinde bir öne, bir arkaya zıpladılar.

"Tahmin edeyim, ha?"

Zaphod ve adı henüz bilinmeyen adam bir koridoru geçip ikincisine ve sonra da üçüncüsüne daldılar. Bina sarsılıp sallanmaya devam ediyor ve bu da Zaphod'u düşündürüyordu. Eğer binayı havaya uçurmak istiyorlarsa, bu iş niye böylesine uzun sürüyordu?

Birbirine tıpatıp benzeyen ve üzerinde hiçbir işaret olmayan kapılardan birine güçbela ulaşıp yüklendiler. Kapı aniden açılıverdi ve ikisi birden içeri yuvarlandılar.

Bütün bu geldiğim yol, diye düşünüyordu Zaphod, bütün bu belalar, bütün bu plajda-yan-gelip-yatıp-harika-vakit-geçirememeler, peki ama ne için? Dekore edilmemiş ofis odasının ortasında tek bir sandalye, tek bir masa ve tek bir küllük vardı. Çalışma masası, üzerinde dans eden bir parça toz ve çığır açıcı bir modernliğe sahip kâğıt tutacağı dışında bomboştu.

"Zarniwoop, nerede?" dedi Zaphod, bütün bu çabanın zaten bir türlü tutamadığı başlangıç noktasının giderek daha da kayganlaştığını hissediyordu.

"Kendisi Galaksilerarası bir seyahatte," dedi adam.

Zaphod adamı tartmaya çalıştı. Ciddi bir tip, diye düşündü, sürekli komiklik yapan bir kahkaha üreticisi değil. Herhalde zamanının belirli bir bölümünü koridorlarda oradan oraya koşuşturarak, kapıları kırarak açıp boş ofis odalarında şifreli laflar ederek geçiriyor olmalıydı.

“Size kendimi tanıtayım,” dedi adam. “Benim adım Roosta ve bu da benim havlum.”

“Selam Roosta,” dedi Zaphod.

“Selam, havlu,” diye de ekledi; Roosta çiçek desenli ve oldukça kirli eski bir havluyu kendisine uzattığında ne yapacağını bilemedi ve havluyu ucundan tutarak salladı.

Pencerenin dışından, devasa bir sümüklüböceği andıran grimsi yeşil uzay gemilerinden biri gürültüyle geçip gitti.

“Evet, devam et,” dedi Marvin, kocaman savaş makinesine, “hayatta tahmin edemezsin.”

“Eee ...” dedi makine, alışık olmadığı bir düşünceyle titreyerek, “lazer ışınları?”

Marvin başını ciddi bir tavırla ve hayır anlamında salladı.

“Hayır,” diye mırıldandı makine, genizden gelen derin sesiyle, “bu çok bilinen bir şey olurdu. Karşıt madde ışınları?” diye şansını denedi.

“Bu daha da çok bilinen bir şey,” diye azarladı onu Marvin.

“Evet,” diye homurdandı makine, biraz utanarak. “Eee, ya elektron koçbaşına ne dersin?”

Bu Marvin için yeni bir şeydi.

“O da ne?” diye sordu.

“Şunlardan biri” dedi makine hevesle.

Silahlarının yerleştirildiği taretinden sivri uçlu bir çubuk çıktı ve ağzından tek bir öldürücü ışın püskürttü. Marvin’in arkasındaki duvar gümbürdedi ve bir toz yığını halinde yere yığıldı. Toz kısa bir süre dalgalandıktan sonra durulup yatıştı.

“Hayır,” dedi Marvin, “bunlardan biri de değil.”

“Ama yine de sıkı bir şey, değil mi?”

"Çok sıkı," diye onayladı Marvin.

"Buldum," dedi Kurbağayıldızı savaş makinesi, bir saniye düşündükten sonra, "sende şu yeni Xanthic Dağıtıp Yenidenyapıcı Zenon Yayıcılarından biri olmalı!"

"Güzel silahlar, değil mi?" dedi Marvin.

"Yoksa sende o mu var?" dedi makine, belirgin bir korkuyla.

"Hayır," dedi Marvin.

"Ya," dedi makine, hayal kırıklığı içindeydi, "o halde mutlaka bir ..."

"Düşünce çizgin yanlış," dedi Marvin. "Robotlar ve insanlar arasındaki ilişkiye dair oldukça temel bir yaklaşımı göz önüne almayı unutuyorsun."

"Eee, biliyorum," dedi savaş makinesi, "yoksa ..." kuyruğunu sıkıştırıp tekrar düşünmeye koyuldu.

"Yalnızca düşün," diye teşvik etti Marvin, "beni burada bıraktılar, sıradan, aşağılık bir robotu yani; kendileri kaçıp canlarını kurtarırken, senin gibi devasa ve dayanıklı bir savaş makinesini durdurmak üzere zavallı beni geride bıraktılar. Bunu yapmak için bana ne bıraktıklarını düşünürsün?"

"Ooo, eee," diye panik içinde mırıldandı makine, "sanırım korkunç yıkıcı bir şey olmalı."

"Olmalı!" dedi Marvin, "ya, elbette, olmalı. Kendimi korumak için bana ne verdiklerini söyleyeyim mi sana?"

"Evet, pekâlâ," dedi makine, gergin bir şekilde.

"Hiçbir şey," dedi Marvin.

Tehlikeli bir sessizlik oluştu.

"*Hiçbir şey mi?*" diye gürledi savaş makinesi.

“Hem de hiçbir şey,” dedi Marvin, tekdüze sesiyle üzgün üzgün konuşarak, “bir elektronik sosis bile bırakmadılar.”

Makine öfkeyle kabardı.

“Bu çok can sıkıcı işte!” diye gürledi. “Hiçbir şey, ha? Hiç umurlarında değil, öyle mi?”

“Üstelik,” dedi Marvin yumuşak ve kısık bir sesle, “sol tarafımdaki bütün diyotlarım korkunç bir sancıyla ağrırken burada öylece kalakaldım.”

“Kusasın geliyor, değil mi?”

“Evet,” diye canı gönülden onayladı Marvin.

“Lanet olsun, bu beni öfkeden çıldırtıyor,” diye kükredi makine, “hırsımdan şu duvarı parçalayacağım!”

Elektron koçbaşı bir ışın daha püskürterek makinenin yanındaki duvarı yerle bir etti.

“Ya ben kendimi nasıl hissediyorum sanıyorsun?” dedi Marvin acı acı.

“Öylece kaçıp gittiler ve seni bıraktılar, yani?” diye gümbürdedi makine.

“Evet,” dedi Marvin.

“Sanırım onların kahrolasıca tavanlarını da başlarına geçireceğim!” diye çileden çıktı tank.

Köprünün tavanını çökertti.

“Bu çok etkileyici” diye mırıldandı Marvin.

“Daha hiçbir şey görmedin,” diye konuştu makine, “bu zemini de yıkabilirim, hiç dert değil!”

Ve zemini de yıktı.

“Cehennemin çanları!” diye kükrüyordu makine, on beş kat aşağıya düşerken. Sonra da çarptığı yerde paramparça oldu.

“İnsanı depresyona sokacak kadar aptal bir makine,” dedi Marvin ve ağır ağır oradan uzaklaştı.

8

"Öyleyse, burada böylece oturacak mıyız, ne yapacağız yani?" dedi Zaphod öfkeyle. "Dışarıdaki bu adamların derdi ne?"

"Sensin, Beeblebrox," dedi Roosta, "Seni alıp Kurbağayıldızı'na –bütün Galaksideki en kötü dünyaya– götürecekler."

"Yok ya?" dedi Zaphod. "Önce gelip beni yakalamaları gerekecek."

"Geldiler ve seni yakaladılar," dedi Roosta, "pencereden dışarı bir baksana."

Zaphod baktı ve gözleri yuvalarından fırladı.

"Zemin gidiyor!" diye haykırdı nefes nefese. "Zemini nereye götürüyorlar?"

"Binayı götürüyorlar," diye düzeltti Roosta, "artık havada taşınabilen bir binamız var."

Bulutlar ofis pencerelerinin önünden hızla geçiyordu.

Tekrar açık gökyüzüne çıktıklarında Zaphod, binanın kulesi çevresinde koyu yeşil Kurbağayıldızı Savaşçılarının oluşturduğu çemberi görebiliyordu. Üzerlerinden yansıyan güç ışınlarının oluşturduğu bir ağla kuleyi sımsıkı kavramışlardı.

Zaphod şaşkınlık içinde kafasını salladı.

"Bunu hak edecek ne yaptım ben?" dedi. "Salına salına bir binaya giriyorum ve onu alıp götürüyorlar."

"Onları endişelendiren yaptıkların değil," dedi Roosta, "yapacakların."

"Pekâlâ, bir söz hakkım olmayacak mı?"

"Yıllar önce bir söz hakkın vardı. Şimdi sıkı tutunsan iyi olur. Hızlı ve sarsıntılı bir yolculuk olacak."

“Eğer kendimle karşılaşacak olursam,” dedi Zaphod, “öyle bir yumruk indireceğim ki, beni yumruklayanın kim olduğunu bile anlamayacağım.”

Marvin ağır adımlarla kapıdan içeri girdi. Zaphod’a suçlayıcı gözlerle baktı ve bir köşeye çöküp devrelerini kapattı.

Altın Kalp’in köprüsünde her şey sessizdi. Arthur önünde duran tahtaya baktı ve düşündü. Trillian’ın kendisine meraklı gözlerle baktığını gördü. Tekrar tahtaya döndü.

Sonunda onu gördü.

Beş küçük plastik kareyi eline aldı ve kendi tahtasının hemen önünde duran oyun tahtasının üzerine koydu.

Beş karenin her birinin üzerinde harfler vardı. M, Ü, K, E ve M. Onları E ve L harflerinin önüne dizdi.

“Mükemmel,” dedi, “üçlü kelime puanı üzerinden. Korkarım oldukça yüksek bir puan olacak.”

Gemi tekrar sarsıldı ve harflerin bazılarını “*n*”inci kez dağıttı.

Trillian içini çekti ve onları tekrar dizdi.

Suskun cihazları yumruklayarak aşağı yukarı gezinmekte olan Ford Prefect’in ayak sesleri sessiz koridorlar boyunca yankılanıyordu.

Gemi niçin titreyip duruyor, diye düşünüyordu.

Niçin sallanıp sarsılıyor?

Nerede olduklarını niçin saptayamıyor?

Neredeydiler?

Otostopçunun Galaksi Rehberi ofislerinin sol kulesi, yıldızlararası uzayda, daha önce Evrendeki hiçbir iş kulesinin erişemediği bir hızla süzülmekteydi.

Kulenin orta katlarındaki odalardan birinde Zaphod Beeblebrox öfkeyle volta atıyordu.

Roosta, çalışma masasının ucuna ilişmiş, günlük havlu bakımıyla uğraşıyordu.

"Baksana, bu binayı nereye götürüyorlar demiştin?" diye sordu Zaphod.

"Kurbağayıldızı'na," dedi Roosta. "Evrendeki en kötü yere."

"Orada yiyecek var mı?" dedi Zaphod.

"Yiyecek mi? Kurbağayıldızı'na gidiyorsun ve yiyecek var mı diye endişeleniyorsun öyle mi?"

"Yiyecek bir şey olmadan Kurbağayıldızı'na bile varamayabilirim."

Pencereden baktıklarında yalnızca güç ışınlarının göz kırpan ışıkları ve Kurbağayıldızı Savaşçılarının hız yüzünden yassılaşmış şekilleri olması gereken yeşil çizgilerden başka hiçbir şey göremiyorlardı. Böyle bir hızda uzayın kendisi bile görünmez, hatta gerçekdışı olmuştu.

"Al, bunu em," dedi Roosta, Zaphod'a havlusunu önererek.

Zaphod ona, sanki alnının ortasından küçük bir yaya bağlı bir guguk kuşunun fırlayarak ortaya çıkmasını beklermiş gibi baktı.

"Bu havluya besleyici maddeler emdirilmiştir," diye açıkladı Roosta.

"Nesin sen, her bulduğunu yiyen bir pisboğaz falan mı?" dedi Zaphod.

"Sarı çizgiler yüksek protein içerir, yeşillerde B ve C vitamini kompleksleri vardır ve küçük pembe çiçeklerdeyse bol vitaminli tahıl özü bulunur."

Zaphod havluyu alıp şaşkınlık içinde inceledi.

"Kahverengi lekeler ne?" diye sordu.

"Barbekü sosu," dedi Roosta, "tahıl özünden bıktığım zamanlar için."

Zaphod elindeki havluyu şüpheyle kokladı.

Ardından daha da büyük bir şüpheyle bir ucunu emdi. Sonra da gerisin geri tükürdü.

"Iıgh," diyerek belirtti fikrini.

"Evet," dedi Roosta, "ben de o ucu emmek zorunda kaldığımda, genellikle öbür uçtan da bir parça emmem gerekiyor."

"Niçin," diye sordu Zaphod hâlâ şüphe içinde, "o uçta ne var?"

"Antidepresanlar," dedi Roosta.

"Biliyor musun, ben bu havludan hemen vazgeçtim," dedi Zaphod onu geri verirken.

Roosta, havluyu aldı ve kendini masadan aşağı bıraktı, çevresini dolaşıp sandalyeye oturdu ve ayaklarını masaya dayadı.

"Beeblebrox," dedi, ellerini başının arkasında kenetleyerek, "Kurbağayıldızı'nda sana neler olacağı konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Bana yemek verirler mi?" diye tahmin yürüttü Zaphod umut dolu bir sesle.

"Seni yemek yapacaklar," dedi Roosta, "Total Perspektif Girdabı'na!"

Zaphod bunu daha önce hiç duymamıştı. Galakside bulunan her eğlenceli şeyi bildiğine inanırdı ve bu yüzden diye düşündü, şu Total Perspektif Girdabı pek de eğlenceli bir şey olmasa gerekti. Roosta'ya onun ne olduğunu sordu.

"Yalnızca," dedi Roosta, "hissedebilen bir varlığın dayanabileceği en vahşi ruhsal işkence türü."

Zaphod kaderini kabullenmiş gibi başını sallayarak duyduklarını onayladı.

"Yani" dedi, "yemek yok, öyle mi?"

"Dinle!" dedi Roosta zorlayıcı bir tavırla. "Birini öldürebilir, onun vücuduna zarar verebilir ve umudunu söndürebilirsin, ama Total Perspektif Girdabı adamın ruhunu yok eder! Yalnızca birkaç saniye süren bir işlem, ama etkileri hayatının sonuna kadar devam ediyor!"

"Sen Pan Galaktik Gargara Bombası'nı duymuş muydun?" diye sordu Zaphod sertçe.

"Bu ondan da kötü."

"Püüüf!" diye itiraf etti Zaphod, gerçekten çok etkilenmişti.

"Bu adamların bana bunu niçin yapmak istediklerine dair bir fikrin var mı?" diye ekledi bir saniye sonra.

"Seni sonsuza kadar ortadan kaldırmanın en iyi yolunun bu olduğuna inanıyorlar. Senin neyin peşinde olduğunu biliyorlar."

"Bana bir not yazıp yapacağım bu şeyi benim de öğrenmemi sağlarlar mı acaba?"

"Sen biliyorsun," dedi Roosta, "sen biliyorsun Beeblebrox. Sen Evrene hükmeden adamla tanışmak istiyorsun."

"O adam yemek yapmasını biliyor mu?" dedi Zaphod. Biraz düşündükten sonra ekledi: "Ama sanmıyorum. Eğer iyi yemek pişirebilseydi, Evrenin kalan kısmı onu ilgilendirmezdi. Benim istediğim bir aşçıyla tanışmak."

Roosta derin derin iç çekti.

"Sahi, senin ne işin var burada?" diye sordu Zaphod. "Senin bütün bunlarla ne ilgin var?"

"Ben bu işi planlayanlardan biriyim yalnızca;

Zarniwoop, Yooden Vranx, büyük büyükbabanla ve seninle birlikte Beeblebrox."

"Benimle mi?"

"Evet seninle. Bana değiştiğini söylemişlerdi, ama bu kadar değiştiğini bilmiyordum."

"Ama ..."

"Burada tek bir işi yapmak üzere bulunuyorum. Bunu da senden ayrılmadan önce yapacağım."

"Ne işi be adam, neden söz ediyorsun sen?"

"Bunu senden ayrılmadan önce yapacağım."

Roosta derin bir sessizliğe gömüldü.

Zaphod buna çok memnun oldu.

9

Kurbağayıldızı yıldız sisteminin ikinci gezegenini sarmalayan hava bayat ve kötülük doluydu.

Yüzeyinin üzerinde durmaksızın esen nemli ve soğuk rüzgârlar, tuz düzlüklerini, kurumuş çayırları, çürümekte olan arapsaçı gibi bitkileri ve harap olmuş şehirlerin kalıntılarını süpürmekteydi. Yüzeyde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Galaksinin bu tarafında bulunan birçok gezegende olduğu gibi, yüzey çoktan terk edilmişti.

Şehirlerin içinde, çökmekte olan eski evler arasında gezinen rüzgârın uğuldayan sesi yeterince hüzün vericiydi; sağa sola huzursuzca sallanan o kapkara yüksek gökdelenlerin temellerini kırbaçlayan rüzgâr bu hüznü daha da artırıyordu. Bu kulelerin tepelerinde, bir zamanlar orada egemen olan uygarlıktan geriye tek sağ kalan canlılar olan, kocaman, cılız ve kötülük kokan uğursuz kuş kolonileri vardı artık.

Bununla birlikte rüzgârın uğultusu en çok da bu terk edilmiş şehirlerin en büyüğünün eteklerinde uzanan gri renkli geniş bir ovanın ortasında yükselen ve bir çıban başını andıran yerin üzerinde estiğinde huzursuzluk veriyordu.

Bu gezegene Galaksideki en kötü yer unvanını kazandıran şey de çıban başını andıran o yerdi. Dışarıdan bakıldığında yaklaşık dokuz metre çapında basit çelik bir kubbeydi. Oysa içeriden bakıldığında orası aklın kavrayabileceğinden çok daha korkunç bir yerdi.

Buradan yüz metre kadar ötede, kubbeyle arasında yüzeyi çukurlarla dolu, hayal edilebilecek en kurak, verimsiz ve lanet olası bir toprak uzantısı olan ve bir tür iniş pisti demek zorunda kalacağımız bir alan vardı. Bir başka deyişle, o geniş alanda, iniş sırasında hasar görmüş, iki üç düzine kadar çeşit çeşit bina gövdesi dağılmıştı.

Bu binaların üzerinde ve çevresinde uçarak dolaşmakta olan bir zihin vardı, bir şeyler bekleyen bir zihin.

Zihin bütün dikkatini gökyüzüne yöneltmişti ve çok geçmeden ufukta, çok daha küçük noktalardan oluşmuş bir çemberin sardığı büyükçe bir noktanın belirdiğini gördü.

Büyük nokta *Otostopçunun Galaksi Rehberi* ofislerinin bulunduğu binanın sol kulesiydi ve Kurbağayıldızı B Dünyası'nın stratosferi boyunca inişe geçerek alçalmaya başlamıştı.

Kule alçalırken, Roosta uzadıkça uzayan huzursuz sessizliği birden bozdu.

Ayağa kalktı, havlusunu bir çantaya tıkıştırdı. "Beeblebrox, şimdi buraya yapmak üzere gönderildiğim işi yapacağım," dedi.

Zaphod, Marvin'le birlikte konuşulmamış düşüncelerini paylaşarak oturduğu köşeden başını kaldırıp adama baktı.

"Evet?"

"Bina kısa süre sonra inişini tamamlamış olacak. Binayı terk ederken, sakın kapıdan çıkma," dedi Roosta, "pencereden çık."

"İyi şanslar," diye ekledi, yürüyerek odadan dışarı çıktı ve girdiği kadar esrarengiz bir şekilde Zaphod'un yaşamından kaybolup gitti.

Zaphod ayağa fırladı ve kapıyı açmayı denedi, ama Roosta onu çoktan kilitlemişti. Omuzlarını silkti ve köşesine döndü.

İki dakika sonra, bina kötü iniş yapan diğer enkazların arasına iniş yaptı. Ona eşlik eden Kurbağayıldızı Savaşçıları güç ışınlarını kestiler, tekrar havalanarak, yaşamaya çok daha elverişli bir yer olan Kurbağayıldızı A Dünyası'na doğru uzaklaştılar. Hiçbir zaman Kurbağayıldızı B Dünyası'na inmezlerdi. Kimse inmezdi. Total Perspektif Girdabı kurbanları dışında hiç kimse, onun yüzeyinde yürümemişti.

İniş çarpması Zaphod'u çok fena sarsmıştı. Bir süre büyük bölümü tozlu bir moloz yığınına dönüşmüş olan odanın sessizliği içinde uzandı. Hayatının en kötü dönemini yaşıyor olmalıydı. Kendini afallamış, yapayalnız ve sevgisiz hissediyordu. En sonunda başına gelecek olan her neyse onunla bir an önce yüzleşmeye karar verdi.

Kırık dökük odada etrafına bakındı. Kapı çerçevesinin etrafındaki duvar çatlamış ve kapı açılmıştı. Pencereyse kapalıydı ve bir mucize eseri camı bile kırılmamıştı. Bir an için tereddüt etti, sonra eğer az önceki ilginç konuğu bütün

başına gelenlere, yalnızca ona söylediğini söyleyebilmek için katlanmışsa, bunun iyi bir nedeni olması gerektiğini düşündü. Marvin'in yardımıyla camı açtı. İniş çarpmasının kaldırdığı toz bulutları ve binalarının çevresindeki diğer binalar Zaphod'un dış dünyayı görmesini engelliyordu.

Bu onun ciddi olarak pek de umurunda değildi. Asıl ilgilendiği aşağı baktığında gördükleriydi. Zarniwoop'un ofisi on beşinci kattaydı. Bina kırk beş derecelik bir açıyla yere konmuştu, ama yine de iniş yürek durduracak zorlukta gözüküyordu.

Nihayet, Marvin'den gelen bir dizi aşağılayıcı bakışla iğnelenerek, derin bir nefes aldı, dört ayak üzerinde binanın dik eğimli yüzeyine çıktı. Marvin de onu izledi ve birlikte yerle aralarındaki on beş katı, eziyet içinde ve ağır ağır emekleyerek inmeye başladılar.

Emekledikçe, rutubetli hava ve toz ciğerlerine doluyor, gözlerini yaşartıyor ve bulunduğu yükseklik başını döndürüyordu.

Arada sırada Marvin'den gelen ve "Siz organik canlı türleri bu tür şeylerden hoşlanıyorsunuz demek? Sırf bilgi edinmek için soruyorum," türünden laflar kafasını daha da çok bozuyordu.

Paramparça olmuş binadan inilecek mesafenin neredeyse yarısına geldiklerinde, dinlenmek için durdular. Korkudan ve bitkinlikten soluk soluğa yatan Zaphod'un gözüne Marvin her zamankinden bir nebze daha neşeliymiş gibi göründü. Daha sonra, bunun öyle olmadığını fark etti. Robot yalnızca kendi ruh haline göre daha neşeli görünüyordu.

Yavaş yavaş yerleşen toz bulutları arasından büyük, cılız ve siyah bir kuş çıkageldi, sıska ba-

caklarıyla Zaphod'dan birkaç metre öteye, eğik bir pencere kenarına kondu. Biçimsiz kanatlarını toplayarak tüneği üzerinde beceriksiz bir şekilde sallandı.

Kanatlarının genişliği yaklaşık iki metre olmalıydı, kafası ve boynuysa bir kuş için dikkat çekecek kadar büyüktü. Yüzü düzdü, gagası gelişmemişti, kanatlarının alt tarafının tam ortasında, düpedüz ele benzeyen körelmiş bir organ vardı.

Aslında bu kuş neredeyse insanı andırıyordu.

Durgun gözlerini Zaphod'a çevirdi ve gagasını gönülsüz bir tavırla takırdattı.

"Git buradan," dedi Zaphod.

"Tamam," diye mırıldandı kuş suratsızca ve tekrar toz bulutunun içine doğru kanat çırptı.

Zaphod kuşun arkasından bakakaldı.

"O kuş biraz önce benimle konuştu mu?" diye tedirginlikle Marvin'e sordu. Alternatif bir açıklama olarak, kendisine aslında hayal gördüğünü söylese robota inanmaya çoktan hazırdı.

"Evet," diye onayladı Marvin.

Zaphod'un kulaklarını derin ve ruhani bir ses doldurdu. "Zavallı ruhlar."

Sesin kaynağını bulmak için zınk diye döndüğünde neredeyse az kalsın aşağı düşecekti Zaphod. Dışarı fırlamış bir pencere çerçevesine çılgınca tutundu ve eli kesildi. Nefesini tutarak bekledi.

Sesin hiçbir görünür kaynağı yoktu – ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Buna rağmen, ses yine konuştu.

"Trajik bir geçmişleri var. Korkunç bir felaket."

Zaphod çıldırmış gibi etrafına bakındı. Ses derin ve sakindi. Farklı koşullar altında yatıştırıcı

bile denebilirdi. Ancak boşluktan gelen ve gövdesi görülemeyen bir sesin size seslenmesinin hiçbir yatıştırıcı tarafı yoktu, özellikle de Zaphod Beeblebrox gibi, iniş yaparken yere çakılmış bir binanın sekizinci katında bir pencere pervazına asılı ve kendini hiç de rahat hissetmezken.

"Hey, eee ..." diye kekeledi.

"Onların hikâyesini anlatmamı ister misin?" dedi ses sakin bir tonlamayla.

"Hey, kimsin sen?" diye soludu Zaphod, "Neredesin?"

"O zaman, belki daha sonra," diye mırıldandı ses. "Benim adım Gargravarr. Ben Total Perspektif Girdabı'nın koruyucusuyum."

"Seni niçin göremi ..."

"Eğer soluna doğru iki metre kadar ilerlersen," dedi ses, biraz yükselerek, "inişinin oldukça kolaylaşacağını göreceksin. Bir denesene?"

Zaphod baktı ve binanın yanından aşağı kadar inen kısa yatay oluklar gördü. Minnettar bir şekilde onlara doğru yöneldi.

"Neden aşağıda yine görüşmüyoruz?" dedi ses kulağına ve kayboldu.

"Hey," diye seslendi Zaphod, "Neredesin ...?"

"Yalnızca birkaç dakikanı alacak ..." dedi ses çok zayıf bir şekilde.

"Marvin," dedi Zaphod içtenlikle, hemen yanında mutsuz bir halde çömelen robota, "Bir ... bir ses ... biraz önce ..."

"Evet," dedi Marvin kısaca.

Zaphod kafalarını sallayarak onayladı. Tehlikehassasiyetli Güneş Gözlüklerini tekrar cebinden çıkardı. Simsiyahtılar ve bu kadar zamanda cebindeki bilinmeyen metal nesne onları iyice

çizmişti. Gözlükleri taktı. Ne yaptığını görmezse aşağı daha kolay inebilirdi.

Dakikalar sonra, binanın sökülmüş, eğri büğrü temellerine tutundu ve bir kez daha gözlüklerini çıkarıp yere atladı.

Marvin de bir iki dakika sonra ona katılarak tozların ve moloz yığınlarının üzerine yüzüstü uzandı. Görünüşe bakılırsa kıpırdamaya hiç niyeti yoktu.

"Ah, işte geldiniz," diyen sesi aniden kulaklarında duydu Zaphod. "Sizi orada öylece bıraktığım için kusura bakmayın, yükseklik korkum var da. Yani en azından," diye ekledi şakacı bir edayla, "eskiden yükseklik korkum vardı."

Zaphod dikkatle, ağır ağır etrafı inceledi ve sesin kendisinin gözünden kaçmış bir kaynağı olup olmadığını araştırdı. Ama tek görebildiği toz, yıkıntılar ve çevredeki binaların yüksek gövdeleriydi.

"Hey, eee, seni neden göremiyorum?" dedi. "Neden burada değilsin."

"*Buradayım*," dedi ses yavaşça. "Bedenim de gelmek istedi, ama şu anda biraz meşgul. Yapılacak işler, görülecek kişiler var." Bir tür ruhani iç çekişin ardından ekledi, "bedenler nasıldır, bilirsin."

Zaphod bundan kuşkuluydu.

"Bildiğimi sanıyordum," dedi.

"Tek umudum bir dinlenme kürüne girmiş olması," diye devam etti ses, "son zamanlardaki gibi yaşamayı sürdürürse dirseklerini tüketecek."

"Dirsekler mi?" dedi Zaphod, "sıfırı tüketecek demek istiyorsun herhalde."

Ses, bir süre sustu. Zaphod huzursuzca etrafına bakındı. Hâlâ orada mıydı, gitmiş miydi, ne yapıyordu, Zaphod hiç bilmiyordu. Sonra ses yine konuştu.

"Evet, demek Girdap'a sokulacaksın, öyle mi?"

"Eee, yani," dedi Zaphod, aldırmaz gibi görünmeye çabaladı, ama başaramadı. "Biliyorsun, hiç de acelem yok. Şöyle bir dolanıp çevredeki manzarayı da seyredebilirim, ne dersin?"

"Çevrenin manzarasına ilişkin bir fikrin var mı?" diye sordu Gargravarr'ın sesi.

"Eee, hayır."

Zaphod yıkıntıların üzerine tırmandı ve görüşünü engelleyen yıkılmış binalardan birinin köşesinden öbür tarafa dolaştı.

Kurbağayıldızı B Dünyası'nın manzarasına şöyle bir baktı.

"Şey, tamam," dedi, "o zaman buralarda biraz tembel tembel dolanırım."

"Hayır," dedi Gargravarr, "Girdap artık hazır ve seni bekliyor. Gelmelisin. Beni izle."

"Ya, öyle mi?" dedi Zaphod. "Peki, bunu nasıl yapmam bekleniyor?"

"Senin için bir şeyler mırıldanacağım," dedi Gargravarr. "Mırıltımı izle."

Havada yumuşak, yaslı bir ses duyuldu, herhangi bir odak noktası yokmuş gibi görünen, donuk ve kederli bir sesti. Zaphod, ancak çok dikkatli dinleyerek sesin geldiği yönü saptayabildi. Bir rüyadaymış gibi, sesin peşinden yavaşça sürüklendi. Başka ne yapabilirdi ki?

10

Eskiden beri ileri sürüldüğü gibi, Evren tedirgin edici büyüklükte bir yerdir ve pek çok kişi sakin bir hayat uğruna bu gerçeği görmezden gelmeye meyillidir.

Birçokları kendi tasarladıkları daha küçük bir yere memnuniyetle taşınmaktadır, hatta aslında çoğunluğun yaptığı da budur.

Örneğin, Doğu Galaktik Kolun bir köşesinde, büyük bir orman gezegeni olan Oglaroon'da "zeki" nüfusun tamamı yalnızca çok küçük ve kalabalık bir ceviz ağacında yaşar. Bu ağaçta doğar, yaşar, âşık olur, ağacın kabuğuna yaşamın anlamı, ölümün amaçsızlığı ve doğum kontrolünün önemi hakkında düşündürücü minik makaleler kazır, son derece küçük birkaç savaşa katılıp en sonunda daha zor ulaşılabilen dallardan birinin toprağa bakan tarafına bağlı olarak ölürler.

Öyle ki, ağaçlarından ayrılan tek Oglaroonlular, başka ağaçların da hayatı destekleyecek kapasitede olup olmadığını merak etmek ya da öbür ağaçların, yalnızca fazla Oglacevizi yemenin yarattığı bir yanılsama olup olmadığını sorgulamak gibi korkunç bir suç işledikleri için sürgüne gönderilenlerdir.

Bu davranış biçimi ne kadar tuhaf görünürse görünsün, Galaksi üzerinde benzeri davranış biçiminden suçlu olmayan hiçbir canlı türü yoktur. Total Perspektif Girdabı'nın bu kadar dehşet verici olmasının nedeni de işte budur.

Çünkü Girdap'a girdiğinizde, bir an için tüm yaradılışın akıllara sığmayan sonsuzluğuyla karşı karşıya kalır ve bu sonsuzluğun bir yerlerinde

bulunan mikroskobik bir noktanın üzerindeki mikroskobik bir noktaya konulmuş minicik işaret levhasındaki "Buradasınız?" yazısını görürsünüz.

Zaphod'un önünde gri renkli bir ova uzanmaktaydı, yıkılıp viran olmuş, çorak bir düzlük. Rüzgâr bu düzlüğü delicesine dövüyordu.

Düzlüğün ortasında, çıban başına benzeyen çelik kubbe görünüyordu. Bu, diye akıl yürüttü Zaphod, gideceğimiz yer olmalı. Orası gerçekten de Total Perspektif Girdabı'ydı.

Orada durup korkuyla ve umutsuzca bakarken ansızın kubbeden, birinin ruhu bedeninden yakılarak çıkarılıyormuş gibi insanlık dışı bir dehşet çığlığı yayıldı.

Zaphod korkuyla bakakaldı, kanı damarlarında sıvı helyuma dönüşür gibi olmuştu.

"Hey, bu da neydi?" diye zorlukla fısıldadı.

"Bir bant kaydı" dedi Gargravarr, "Girdap'a sokulan son kişinin sesi. Her zaman bir sonraki kurbana dinlettirilir. Bir tür prelüd olarak."

"Hey, bu gerçekten de berbattı ..." diye kekeledi Zaphod, "şöyle bir partiye ya da o cins bir yerlere kaçıp bu işi tekrar düşünemez miyiz?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Gargravarr'ın ruhani sesi, "şu an muhtemelen bir partideyim. Yani, bedenim. Bensiz bir sürü partiye gidiyor. Benim ona sadece engel olduğumu söylüyor. Hey gidi."

"Bedeninle ne sorunun var senin?" dedi Zaphod, başına gelecek şey her neyse onu bir parçacık geciktirebilmek endişesiyle.

"Pekâlâ, bedenim ... bedenim meşgul, anlarsın ya," dedi Gargravarr duraksayarak.

“Onun kendine ait bir zihni olduğunu mu söylemek istiyorsun?” dedi Zaphod.

Gargravarr tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun ve hafiften dondurucu bir sessizlik oldu.

“Bu yorumunu,” diye cevapladı sonunda, “oldukça tatsız bulduğumu söylemeliyim.”

Zaphod oldukça şaşkın ve mahcup bir tavırla özür sözcükleri mırıldandı.

“Her neyse,” dedi Gargravarr, “sen nereden bileceksin ki?”

Ses mutsuz bir tonlamayla titreşti.

“Gerçek şu ki,” diye devam etti, kullandığı tonlara bakılırsa, kontrolünü çok zor koruduğu açıkça belliydi, “gerçek şu ki, son günlerde yasal bir ayrı yaşamayı deneme sürecindeyiz. Sanırım boşanmayla sonuçlanacak.”

Ses tekrar sakinleşmiş ve Zaphod’u ne söyleyeceğini bilemez bir durumda bırakmıştı. Tereddütlü bir tavırla bir şeyler geveledi.

“Sanırım birbirimize pek uygun değildik,” dedi bir süre sonra Gargravarr, “aynı şeyleri yapmaktan mutlu olmuyorduk. En büyük kavgalarımız seks ve balık tutmak yüzünden çıkıyordu. Sonunda ikisini birleştirmeye çalıştık, ama tahmin edersin ki, bu sadece felaketle sonuçlandı. Şimdi bedenim beni içine sokmuyor. Hatta beni görmek bile istemiyor ...”

Trajik bir havayla tekrar duraksadı. Rüzgâr ovayı kamçı gibi dövüyordu.

“Yaptığım tek şeyin onu kısıtlamak olduğunu söylüyor. Ona gerçekten de onu kısıtlamak üzere yaratıldığımı anlatmaya çalıştım ve o da bunun bir bedeni sol burun deliğine kadar doldu-

ran ukala bir cevap olduğunu söyledi ve işi orada kestik. Sanırım benim ilk ismimin velayetini üzerine alacak."

"Ya ...?" dedi Zaphod zayıf bir sesle. "Peki, ilk ismin nedir?"

"Şenşakrak," dedi ses. "Benim ismim Şenşakrak Gargravarr. Bu her şeyi açıklıyor değil mi?"

"Eee ...," dedi Zaphod anlayışlı bir ses tonuyla.

"Ve bu nedenle, bedensiz bir zihin olarak bu işe girdim, yani Total Perspektif Girdabı'nın koruyuculuğuna. Bu gezegenin topraklarına kimse ayak basmaz. Girdap kurbanları dışında – korkarım onlar da pek kimseden sayılmıyor."

"Ya ..."

"Sana hikâyeyi anlatabilirim. Dinlemek ister misin?"

"Eee ..."

"Uzun yıllar önce burası refah içinde, mutlu bir gezegendi – halkı, şehirleri, dükkânları olan normal bir dünyaydı. Yalnızca bu şehirlerin caddelerinde gerektiğinden birazcık daha fazla diyebileceğimiz sayıda ayakkabıcı dükkânı bulunuyordu. Bu dükkânların sayısı da yavaş yavaş sinsice artmaktaydı. Bu durum çok bilinen bir ekonomik fenomen olmakla birlikte, gidişatı izlemek hayli trajikti, çünkü ayakkabıcı dükkânlarının sayısı arttıkça daha çok ayakkabı yapılması gerekiyor ve ayakkabılar gittikçe daha kötü ve daha giyilmez oluyordu. Onlar giyilmez oldukça, ayakkabısız kalmamak için insanlar daha çok ayakkabı almak zorunda kalıyor ve dükkânlar çoğalmaya devam ediyordu, ta ki bölgenin bütün ekonomisi Ayakkabı Olayı Sınırı olarak adlandırıldığını sandığım sınırı geçip ekonomik olarak ayakkabıdan başka bir şey üretme imkânının

kalmadığı bir duruma gelene kadar. Sonuç – çöküntü, yıkım ve kıtlıktı. Nüfusun büyük bölümü hayatını kaybetti. Uygun genetik kararsızlığa sahip olup mutasyon geçirerek kuşa dönüşen bir azınlık dışında; –onlardan birini sen de gördün– ki onlar da ayaklarını lanetlediler, toprağı lanetlediler ve bu topraklar üzerinde bir daha kimsenin yürümeyeceğine ant içtiler. Mutsuz bir gruptu. Haydi, seni Girdap'a götürmeliyim."

Zaphod şaşkınlık içinde başını sağa sola salladı ve ova boyunca tökezleyerek yürümeye devam etti.

"Ya sen," dedi, "sen de bu cehennem çukurundan geliyorsun öyle mi?"

"Hayır, hayır," dedi Gargravarr, şaşkınlıkla, "ben Kurbağayıldızı C Dünyası'nda yaşıyordum. Çok güzel bir yer. Nefis balıkçılık olanakları var. Geceleri oraya kaçıyorum. Gerçi artık tek yapabildiğim şey balıkçıları seyretmek. Bu gezegen üzerinde işlevi olan tek şey Total Perspektif Girdabı. Burada inşa edildi, çünkü başka hiç kimse onu kendi topraklarında istemedi."

Tam da o anda dehşetengiz bir çığlık daha koptu ve Zaphod tir tir titredi.

"Bir adama bunu yapan şey ne olabilir?" dedi soluk soluğa.

"Evren," dedi Gargravarr yanıtı uzatmadan, "bütün o sonsuz Evren. Sonsuz güneşler, aralarındaki sonsuz uzaklıklar ve görünmez bir nokta üzerinde görünmez bir nokta olan, sonsuz küçüklükteki kendin."

"Hey, ben Zaphod Beeblebrox'um, bilirsin ya arkadaş?" diye mırıldandı Zaphod, egosunun son kırıntılarını toplamaya çalışarak.

Gargravarr cevap vermeden ovanın ortasındaki parlak çelik kubbeye ulaşana kadar kederli mırıltısını sürdürmekle yetindi.

Oraya yaklaştıklarında kubbenin yan tarafında vızıldayarak bir kapı açıldı ve küçük, karanlık bir odacık göründü.

"Gir," dedi Gargravarr.

Zaphod korkuyla irkildi.

"Hey, ne yani, şimdi mi?" dedi.

"Şimdi."

Zaphod tedirgin bir halde içeriye göz attı. Odacık çok küçüktü. Çelik kaplıydı ve tek kişinin zar zor sığabileceği bir yer gibi görünüyordu.

"Orası ... eee ... bana hiç de Girdap gibi görünmüyor," dedi Zaphod.

"Değil," dedi Gargravarr, "orası yalnızca bir asansör. Gir."

Sonsuz bir titreme içindeki Zaphod içeri adımını attı. Gargravarr'ın da kendisiyle birlikte asansörün içinde olduğunun farkındaydı, ama bedensiz adam şimdilik konuşmuyordu.

Asansör inişe geçti.

"Kendimi bu iş için uygun zihin durumuna sokmalıyım," diye mırıldandı Zaphod.

"Bu iş için uygun zihin durumu yoktur," dedi sertçe Gargravarr.

"Bir adamı nasıl yetersiz hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun."

"Ben değil. Girdap biliyor."

İndikleri tünelin dibine geldiklerinde asansörün arkası açıldı ve Zaphod küçük sayılabilecek, işlevsel ve çelik kaplı bir odaya sendeleyerek girdi.

Odanın en uzak köşesinde içine sadece tek bir adamın sığabileceği, dikine duran çelik bir kutu vardı.

Bu kadar basitti.

Kalın bir kabloyla küçük bir cihaz yığınına bağlanıyordu.

"Bu mu?" diye şaşkınlıkla sordu Zaphod.

"Evet bu."

Aslında o kadar da kötü görünmüyor, diye düşündü Zaphod.

"Ben de içine gireceğim, öyle mi?"

"İçine giriyorsun," dedi Gargravarr, "ve korkarım bunu hemen yapman gerekiyor."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod.

Kutunun kapısını açtı ve içeri girdi.

Kutunun içinde bekledi.

Beş saniye sonra bir klik sesi duyuldu ve bu sesle birlikte bütün Evren kutunun içine doldu.

11

Total Perspektif Girdabı yansıttığı Evren portresini, bilinen değerlere dayanarak bilinmeyeni yaklaşık olarak hesaplama yöntemiyle yapılan madde analizi ilkesinden çıkarıyordu.

Açıklamak gerekirse – Evrenin içindeki her madde parçası Evrenin içindeki diğer madde parçalarından bir şekilde etkilendiğine göre, tüm yaratılışı – bütün güneşleri, bütün gezegenleri, bunların yörüngelerini, ekonomik ve toplumsal tarihlerini, küçük bir peri kekinden[1] yola çıkarak yukarıda bahsedilen hesaplama yöntemiyle kestirmek teoride mümkündür.

---

1 *Peri Keki*: İngilizlerin "fairy cake" adını verdiği bir tür küçük pandispanya, genellikle üzerine krema sürülmüş ve süslenmiş olarak satılır – ed.n.

Total Perspektif Girdabı'nı keşfeden adam aslında bunu sadece karısını kızdırmak için yapmıştı.

Trin Tragula –ismi buydu– bir hayalperest, bir düşünür, bir spekülatif filozof ya da karısının ifadesiyle budalanın biriydi.

Zamanının inanılmaz bir bölümünü boşluğa bakarak harcadığı, çengelli iğnelerin mekanizması üzerine kafa yorduğu ya da peri keki parçalarının spektrografik analizlerini yaptığı için karısı durmaksızın dırdır ederdi.

"Biraz orantı duygun olsun!" derdi karısı, bunu kimi zaman bir günde tam otuz sekiz kez söylerdi.

Bu yüzden de Total Perspektif Girdabı'nı yaptı – sırf karısına gününü göstermek için.

Total Perspektif Girdabı'nın uçlarından birine küçük bir peri keki parçasından –bilinen değerlere dayanarak bilinmeyeni yaklaşık olarak hesaplama yöntemiyle– elde ettiği bütün gerçekliği bağladı, diğer uca da karısını: Böylece aleti çalıştırdığında karısı yaratılışın bütün o sonsuzluğunu ve kendisinin onun içindeki yerini bir an için görebilecekti.

Sonuçta Trin Tragula'yı büyük bir dehşete düşüren şey, bu şokun karısının beynini tamamen harap etmesi oldu; ama onu tatmin eden noktaysa şuydu: Bu büyüklükteki bir Evrende eğer yaşam var olacaksa, kişinin orantı duygusu diye bir lüksü kaldıramayacağını kesin olarak kanıtlamasıydı.

Girdap'ın kapısı ardına kadar açıldı.

Gargravarr'ın bedensiz zihni gelişmeleri mutsuz bir şekilde izlemekteydi. Zaphod Beeb-

lebrox'dan garip bir şekilde hoşlanmıştı. Açıkçası, Beeblebrox birçok niteliği olan biriydi, bunlar çoğunlukla kötü nitelikler olsa bile.

Onun diğer herkesin yaptığı gibi kutudan yuvarlanarak çıkıp yere yığılıp kalmasını bekliyordu.

Bunun yerine, Zaphod yürüyerek çıktı.

"Selam!" dedi.

"Beeblebrox ..." diye şaşkınlık içinde yutkundu, Gargravarr'ın zihni.

"Bir şey içebilir miyim lütfen?" dedi Zaphod.

"Sen ... sen ... Girdap'a girmemiş miydin?" diye kekeledi Gargravarr.

"Beni gördün, ufaklık."

"Çalışıyor muydu peki?"

"Elbette çalıştı."

"Sen de yaradılışın bütün o sonsuzluğunu gördün?"

"Elbette. Gerçekten hoş bir yer, bunu biliyor muydun?"

Gargravarr'ın zihni şaşkınlık içinde yüzüyordu. Bedeni onunla birlikte olsaydı, ağzı bir karış açık yere yığılıverirdi.

"Kendini de gördün," dedi Gargravarr, "her şeyin içindeki yerini?"

"Ya, evet evet."

"Ama ... neler hissettin?"

Zaphod kendini beğenmiş bir tavırla omuzlarını silkti.

"Bana her zaman bildiğim bir şeyi anlattı. Ben gerçekten de muhteşem ve büyük bir adamım. Sana söylememiş miydim, bebek, ben Zaphod Beeblebrox'um."

Bakışlarını Girdap'a güç sağlayan cihazın üzerinde dolaştırdı ve birden şaşkınlık içinde duraksadı.

Hızlı hızlı solumaya başladı.

"Hey," dedi, "şu gördüğüm gerçekten de peri keki parçası mı?"

Algılayıcıların çevrelediği küçük kek parçasını koparıp yerinden çıkardı.

"Eğer buna ne kadar ihtiyacım olduğunu söylersem," dedi, aç bir kurt gibiydi, "bunu yemeye asla vaktim kalmazdı."

Ve onu yedi.

12

Kısa bir süre sonra, düzlük boyunca koşarak yıkılmış şehre doğru gidiyordu.

Nemli ve soğuk hava ciğerlerinin şiddetle hırıldamasına yol açıyor ve hâlâ geçmeyen bitkinliği yüzünden sık sık tökezliyordu. Gece çökmeye başlamıştı ve engebeli arazi tehlikelerle doluydu.

Bütün bunlara rağmen, az önce yaşadığı deneyimin ona verdiği mutluluk duygusu hâlâ içindeydi. Bütün Evren. Çevresini saran bütün o Evrenin sonsuzluğa doğru uzandığını görmüştü – her şeyi görmüştü. Bu görüntüyle birlikte kendisinin o sonsuzluk içindeki en önemli şey olduğunu açıkça bildiren o olağanüstü bilgi de gelmişti. Kibirli ve kendini beğenmiş bir egoya sahip olmak önemliydi. Bunun bir makine tarafından söylenmesiyse daha da önemliydi.

Bu konu üzerinde düşünecek zamanı yoktu.

Gargravarr olan biteni efendilerine anlatması gerektiğini söylemişti, ama bunu yapmadan önce ona uygun bir süre tanımaya hazırdı. Zap-

hod'un kaçıp saklanacak bir yer bulması için yetecek bir süreydi bu.

Ne yapacağını bilmiyordu, ama Evrendeki en önemli kişi olduğunu bilmek ona bir şeylerin olacağı güvencesini veriyordu.

Bu lanetli gezegende iyimser olmasını sağlayabilecek başka hiçbir şey yoktu.

Koşmaya devam etti ve sonunda terk edilmiş şehrin dış mahallelerine ulaştı.

Kurumuş yaban otlarıyla kaplanmış yarıkların ve çürümüş ayakkabılarla dolu çukurların olduğu yollarda yürüdü. Önünden geçtiği binalar öylesine yıkık dökük ve köhneydi ki, onların içine girmenin tehlikeli olacağını düşündü. Nereye saklanabilirdi? Hızla ilerlemeye devam etti.

Bir süre sonra yürüdüğü yoldan daha geniş bir yolun kalıntılarına saptı. Bu yolun sonunda irili ufaklı binalarla çevrelenmiş büyük, alçak bir binaya ve hepsini çevreleyen yıkık duvarlara ulaştı. Büyük ana bina hâlâ sağlam görünüyordu ve Zaphod orasının kendisine sağlayabileceği bir şeyler ... yani ... herhangi bir şey olup olamayacağını anlamak için binaya doğru yöneldi.

Binaya yaklaştı. Bir yanında –geniş bir beton park alanına baktığı için görünüşe göre burası ön cephe olmalıydı– belki on sekiz metre yüksekliğinde üç devasa kapı vardı. En uçtaki kapı açıktı ve Zaphod oraya doğru koştu.

İçeride alacakaranlık, toz katmanları ve karmaşa vardı. Her şeyin üzerini dev örümcek ağları kaplamıştı. Binanın temellerinin bir bölümü çökmüş, arka duvarın bir kısmı göçmüş, zemin kalın ve boğucu bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

Koyu alacakaranlıkta, moloz kaplı kocaman şekiller hayaletleri andırıyordu.

Bu tuhaf şekillerin bir bölümü silindirik, bir bölümü yuvarlak ve şişkindi, bir bölümüyse yumurtayı, daha doğrusu kırılmış bir yumurtayı andırıyordu. Büyük bölümü paramparça olup dağılmış, bir bölümünün yalnızca iskeleti kalmıştı.

Bunların hepsi de terk edilmiş uzay gemileriydi.

Zaphod, hayal kırıklığı içinde bu hantal gövdelerin arasında dolaştı. Burada işe yarar görünen hiçbir şey yoktu. Adımlarının yarattığı titreşimler bile dengesizce yerinde sallanan bu yıkıntılardan birinin kendi kendine çökmesine neden olmuştu.

Binanın arka taraflarında diğerlerinden biraz daha büyük, daha derin bir toz tabakası ve örümcek ağlarına gömülmüş eski bir gemi duruyordu. Ama geminin dışı sağlam görünüyordu. Zaphod ona merakla yaklaşırken ayağı eski bir besleme hattına takıldı.

Besleme hattını kaldırıp bir tarafa atmak istedi, ama hâlâ gemiye bağlı olduğunu şaşkınlıkla gördü.

Üstelik besleme hattında çok hafif bir titreşim olduğunu daha da büyük bir şaşkınlıkla fark etti.

İnanmaz gözlerle önce gemiye ve sonra tekrar elindeki besleme hattına baktı.

Ceketini sıyırıp bir kenara attı. Elleri ve dizleri üzerinde emekleyerek gemiye bağlandığı yere kadar besleme hattını takip etti. Bağlantı sağlamdı ve hafif titreşim daha da belirginleşmişti.

Kalbi hızla atmaya başladı. Bir parça pisliği eliyle temizleyerek kulağını geminin yüzeyine yapıştırdı. Yalnızca çok hafif, belli belirsiz bir gürültü duyabildi.

Çevresindeki zemini kaplayan çöplüğü heyecanla eşeledi ve kısa bir tüple biyolojik geri dönüşümü olmayan plastikten yapılmış küçük bir kap buldu. Bunlardan uyduruk bir steteskop yapıp geminin yüzeyine dayadı.

Duydukları beyinlerinin taklalar atmasına sebep oldu.

Ses şöyle diyordu:

"Yıldızlarötesi Seyahat Şirketi olarak, halen sürmekte olan bu gecikmeden ötürü yolcularımızdan özür dileriz. Şu sırada, ikramımız olan ve yolculuğunuz süresince serinleme, rahatlama ve temizlik amaçlı kullanabileceğiniz limon kolonyalı küçük mendillerin yüklenmesini beklemekteyiz. Sabrınız için teşekkür ederiz. Kabin görevlilerimiz biraz sonra tekrar kahve bisküvi servisine başlayacaklardır."

Zaphod tökezleyerek geriledi ve çıldırmış gibi gemiye baktı.

Birkaç saniye boyunca, rüya görüyormuş gibi çevrede volta attı. Bu sırada da birden, tavanda hâlâ bir ucundan asılı olarak sarkan ve kalkış saatlerini gösteren dev levhayı fark etmişti. Levha pislikle kaplanmış olmasına rağmen yine de bazı sayıları seçmek mümkündü.

Zaphod'un bakışları sayılar arasında dolaştı, sonra birtakım hesaplar yaptı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dokuzyüz yıl ..." dedi, nefessiz bir şekilde, kendi kendine. Gemi işte bu kadar gecikmişti.

İki dakika sonra gemiye binmişti.

Havakilidinden geçip içeri girer girmez yüzüne serin ve taptaze bir hava çarptı – havalandırma sistemi hâlâ çalışıyordu.

Işıklar hâlâ yanmaktaydı.

Küçük giriş odasını geçip kısa ve dar bir koridora huzursuz bir adım attı.

Aniden bir kapı açıldı ve dışarıya, tam önüne biri çıktı.

"Lütfen koltuğunuza dönün, efendim," dedi android hostes ve ona arkasını dönerek önü sıra koridorda ilerlemeye başladı.

Kalbi yeniden atmaya başladığında Zaphod da onu takip etti. Hostes koridorun sonundaki kapıyı açtı ve diğer tarafa geçti.

Zaphod kapıdan geçerek takibe devam etti.

Şimdi yolcu kabinindeydiler ve Zaphod'un kalbi bir an için yeniden durdu.

Her koltukta, koltuğuna bağlanmış bir yolcu oturmaktaydı.

Yolcuların saçları uzun ve bakımsızdı, tırnakları uzamıştı ve erkekler sakallıydı.

Açıkça görüldüğü kadarıyla hepsi yaşıyordu – ama uykudaydılar.

Zaphod'un içini bir korku sarmaya başlamıştı.

Koridor boyunca, rüyadaymış gibi ağır ağır yürüyordu. Yarı yola geldiğinde, hostes en uca varmıştı. Geriye dönerek konuştu.

"Tünaydın hanımefendiler ve beyefendiler," dedi tatlı bir sesle, "bu küçük gecikme için gösterdiğiniz anlayışa teşekkür ederiz. En kısa sürede uçuşa geçeceğiz. Şimdi lütfen uyanırsanız, kahve ve bisküvi servisine başlayacağım."

Hafif bir mırıltı başladı.

Haykırarak ve kendilerini sıkıca koltuklarına bağlayan kemerleri ve yaşam destek ünitelerini tırmalayarak uyandılar. O kadar çok haykırdılar, feryat edip uludular ki Zaphod kulak zarının patlayacağını düşünmeye başladı.

Hostes koridor boyunca yürüyerek sabırla her birinin önüne küçük bir fincan kahve ve bir paket bisküvi koyarken, can havliyle debelenmeye ve kıvranmaya devam ettiler.

Sonra içlerinden biri yerinden kalktı.

Döndü ve Zaphod'a baktı.

Zaphod'un derisi sanki etinden ayrılmak istercesine gerilmeye başlamıştı. Döndü ve bu tımarhaneden kaçmaya çalıştı.

Hızla kapıyı açarak tekrar koridora çıktı.

Adam onu takip ediyordu.

Korku içinde koridorun sonuna kadar koşarak, giriş bölümünü geçti. Uçuş kabinine vardı ve kapıyı arkasından çarpıp kilitledi. Sırtını kapıya yaslayarak nefes nefese beklemeye koyuldu.

Birkaç saniye sonra kapı dışarıdan yumruklanmaya başladı.

Uçuş kabininin içinde bir yerlerden metalik bir ses Zaphod'a seslendi.

"Yolcuların uçuş kabinine girmesi yasaktır. Lütfen koltuğunuza dönüp geminin kalkışını bekleyin. Kahve ve bisküvi servisimiz devam etmektedir. Otomatik pilotunuz konuşuyor. Lütfen koltuğunuza dönün."

Zaphod cevap vermedi. Hızlı hızlı soluyor ve dayandığı kapıyı bir el yumruklamaya devam ediyordu.

"Lütfen koltuğunuza dönün," diye tekrarladı otomatik pilot. "Yolcuların uçuş kabinine girmesi yasaktır."

"Ben yolcu değilim," diye soludu Zaphod.

"Lütfen koltuğunuza dönün."

"Ben yolcu değilim!" diye bağırdı Zaphod.

"Lütfen koltuğunuza dönün."

"Ben yolcu ... baksana, beni duyuyor musun sen?"

"Lütfen koltuğunuza dönün."

"Sen otomatik pilot musun?"

"Evet," diye cevap verdi ses, uçuş konsolunun arkasından.

"Bu gemiden sen mi sorumlusun?"

"Evet," dedi ses yeniden, "küçük bir gecikme yaşanmaktadır. Rahatları ve konforları düşünülerek yolcularımız geçici olarak canlılıklarını yitirmiş bir halde tutulmaktadır. Her yıl kahve ve bisküvi servisi yapılmaktadır, ki daha sonrasında yine rahatları ve konforları için yolcularımız yeniden geçici olarak canlılıklarını yitirme konumlarına döndürülecektir. Yolculuk stoklarımız tamamlandığında uçuşa geçilecektir. Gecikmeden dolayı özür dileriz."

Zaphod kapıdan uzaklaştı, zaten kapı da artık yumruklanmıyordu. Uçuş konsoluna yaklaştı.

"Gecikme mi?" diye haykırdı, "bu geminin dışındaki dünyayı gördün mü sen? Orası bir harabe, bir çöl. Uygarlık gelmiş de gitmiş bile. Hiçbir yerden limon kolonyalı mendil filan gelmeyecek!"

"İstatistiksel olasılıklara göre," diye resmi bir sesle devam etti otomatik pilot, "yeni uygarlıklar doğacaktır. Limon kolonyalı mendillerin olduğu bir gün de yeniden gelecektir. O zamana kadar kısa bir gecikme yaşanmaktadır. Lütfen koltuğunuza dönün."

"Ama ..."

Ama tam da o anda kapı açıldı. Zaphod, kendisini oraya kadar izlemiş olan ve şimdi arkasında duran adama bakmak üzere döndü. Adam büyük bir evrak çantası taşıyordu. Şık giyinmişti ve saçları kısaydı. Ne sakalı ne de uzamış tırnakları vardı.

“Zaphod Beeblebrox,” dedi, “ismim Zarniwoop. Beni görmek istiyordun, sanırım?”

Zaphod Beeblebrox afalladı. Ağzından birtakım aptalca sesler çıktı. Sonra bir koltuğa çöktü.

“Tanrım, aman tanrım, sen de nereden çıktın böyle?” dedi.

“Burada seni bekliyordum,” diye yanıtladı bir iş adamı tonuyla.

Evrak çantasını yere bırakıp bir koltuğa oturdu.

“Talimatları uyguladığına sevindim,” dedi, “ofisimden çıkarken pencere yerine, kapıyı kullanacağından endişe ediyordum. O zaman başın derde girerdi.”

Zaphod başını şaşkınlıkla sallarken bir şeyler mırıldandı.

“Ofisimin kapısından girdiğin anda, benim elektronik olarak sentezlenmiş Evrenime girmiş oldun,” diye açıkladı, “eğer kapıdan çıkmış olsaydın, gerçek olana geçmiş olacaktın. Yapay olan buradan idare ediliyor.”

Kendini beğenmiş bir tavırla evrak çantasını yavaşça okşadı.

Zaphod ona kızgınlık ve nefretle baktı.

“Ne fark var?” diye mırıldandı.

“Hiçbir fark yok,” dedi Zarniwoop, “ikisi de birbirinin aynısı. Şey – galiba gerçekte Kurbağayıldızı Savaşçılarının rengi gri olabilir.”

“Neler oluyor?” diye tükürür gibi sordu Zaphod.

“Basit,” dedi Zarniwoop. Adamın kendine olan güveni ve kibirli hali Zaphod’u çileden çıkarıyordu.

“Çok basit,” diye bir kez daha tekrarladı Zarniwoop, “Bu adamın –Evrene hükmeden adam

yani– bulunabileceği koordinatları hesapladım ve onun dünyasının bir İhtimaldışı Alanı'yla korunduğunu keşfettim. Sırrımı –ve kendimi– korumak için bu tamamen yapay Evrenin güvenliğine sığındım ve unutulmuş bir yolcu gemisinde saklandım. Böylece güvenlikte kalmayı başardım. Bu arada sen ve ben ..."

"Sen ve *ben* mi?" dedi Zaphod öfkeli bir şekilde. "Yani seni tanıyor muyum?"

"Evet," dedi Zarniwoop, "birbirimizi gayet iyi tanıyoruz."

"Amma da zevksizmişim," dedi Zaphod ve asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

"Bu arada, sen ve ben, senin İhtimalsizlik Motoru'na sahip gemiyi –yani hükmeden dünyasına ulaşabilecek tek aracı– çalarak buraya getirmene karar verdik. Şimdi bunu başarmış olduğuna inanıyor ve seni tebrik ediyorum." Küçük ve sıkı bir sırıtışla gülümsedi, ama Zaphod'un içinden bu suratın tam ortasına bir tuğla fırlatmak geçiyordu.

"Ve eğer merak ediyorsan," diye ekledi Zarniwoop, "bu Evren senin için özel olarak yaratılmıştı. Bu yüzden de sen bu Evrendeki en önemli kişisin. Yoksa," diye devam etti daha da tuğla fırlatılası bir sırıtışla, "gerçek Evrendeki Total Perspektif Girdabı'ndan kurtulmana asla imkân yoktu. Gidelim mi?"

"Nereye?" dedi Zaphod suratını asarak. Kendini çökmüş hissediyordu.

"Gemine. *Altın Kalp*. Onu getirdin öyle değil mi?"

"Hayır."

"Ceketin nerede?"

Zaphod şaşkınlık içinde adama baktı.

"Ceketim mi? Onu çıkardım. Dışarıda."

“Güzel, gidip buluruz.”

Zarniwoop ayağa kalktı ve Zaphod'a kendisini takip etmesini işaret etti.

Giriş bölmesine çıktıklarında, kahve ve bisküviyle beslenen yolcuların çığlıklarını hâlâ duyabiliyorlardı.

“Seni beklemek pek hoş bir deneyim olmadı doğrusu,” dedi Zarniwoop.

“*Senin* için hoş olmadı öyle mi!” diye açtı ağzını Zaphod. “Ya benim için nasıl ...”

Çıkış kapısı aniden ardına kadar açılırken, Zarniwoop işaret parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. Birkaç adım ötede Zaphod'un ceketini görebiliyorlardı, yerde molozların içinde öylece yatmaktaydı.

“Çok şaşırtıcı ve güçlü bir gemi,” dedi Zarniwoop, “izle.”

Onlar izlerken ceketin cebi aniden şişkinleşti. Ceket yırtılıp parçalandı. Zaphod'un cebinde bulduğu için şaşırdığı metal parçası, yani *Altın Kalp*'in metal modeli büyümekteydi.

Büyüdü ve büyümeye devam etti. İki dakika içinde gerçek boyutlarına ulaşmıştı.

“Çok muazzam,” dedi Zarniwoop. “Ah, ne bileyim, ama muazzam bir İhtimalsizlik Seviyesi.”

Zaphod etkilenmişti.

“Yani bütün bu zaman boyunca hep benimle miydi diyorsun?”

Zarniwoop gülümsedi. Evrak çantasını kaldırdı ve açtı.

İçindeki tek düğmeyi çevirdi.

“Elveda yapay Evren,” dedi, “selam gerçek olanı!”

Önlerindeki görüntü hafifçe titreşti – ve az önceki haliyle tekrar belirdi.

"Gördün mü?" dedi Zarniwoop. "Tamamen aynısı."

"Yani," diye bir kez daha gergin bir şekilde tekrarladı Zaphod, "bütün bu zaman boyunca o hep benimle miydi?"

"Ha evet," dedi Zarniwoop, "elbette ki. Bütün amaç buydu."

"Bu kadar," dedi Zaphod, "ben artık yokum. Şu andan itibaren beni bu işin dışında sayabilirsin. Yetti artık. Sen kendi oyununa devam et."

"Korkarım ki, bırakamazsın," dedi Zarniwoop, "çünkü İhtimalsizlik Alanı'yla çevrilmiş durumdasın. Kaçamazsın."

İnsanın içinde yumruk atma isteği uyandıran gülümsemesiyle tekrar gülümsediğinde Zaphod bu kez kendini tutamadı.

13

Ford Prefect *Altın Kalp*'in köprüsüne fırladı.

"Trillian! Arthur!" diye haykırdı. "Çalışıyor! Gemi tekrar faaliyete geçti!"

Trillian ve Arthur yerde uyuyakalmışlardı.

"Haydi arkadaşlar, gidiyoruz, uçuyoruz," dedi onları tekmeleyerek uyandırırken.

"Selam millet, koçlar!" diye cıvıldadı bilgisayar. "Tekrar sizinle birlikte olabilmek, gerçekten de çok hoş ve söylemek istiyorum ki–"

"Kapa çeneni," dedi Ford, "bize hangi cehennemin dibinde olduğumuzu söyle."

"Kurbağayıldızı B Dünyası ve oğlum, burası tam bir çöplük," dedi köprüye doğru koşan Zaphod. "Selam çocuklar, beni gördüğünüze öyle

memnun olmalısınız ki, ne kadar etkileyici göründüğümü övgüyle anlatabilecek sözcükleri bulamıyor olmalısınız."

"Neyini övmeye?" dedi Arthur anlamsız bir şekilde, kendini yerden kaldırmaya çalışarak. Olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı.

"Neler hissettiğinizi biliyorum," dedi Zaphod. "Öyle müthişim ki, kendim hakkında konuşurken benim bile dilim tutuluyor. Hey, sizi yeniden görmek çok hoş, Trillian, Ford, Maymunadam. Hey, eee, bilgisayar ...?"

"Selam millet, Bay Beeblebrox, efendim, sizi görmek elbette ki büyük bir onur–"

"Kes sesini ve bizi hemen buradan çıkar, çabuk çabuk çabuk."

"Oldu bil dostum, nereye gitmek isterdin?"

"Nereye olursa, hiç fark etmez," diye bağırdı Zaphod. "Şey, evet eder!" dedi sonra. "Yemek yenilebilecek en yakın noktaya gitmek istiyoruz."

"Oldu bil," dedi bilgisayar neşe içinde ve ardından muazzam bir patlama köprüyü sarstı.

Bundan bir iki dakika sonra, morarmış gözüyle içeri girdiğinde Zarniwoop, oradaki dört duman sütununu ilgiyle incelemekteydi.

14

Dört hareketsiz beden fırıldak gibi dönen karanlığın içine gömüldü. Bilinçleri kaybolmuştu ve soğuk bir unutulmuşluk bedenlerini o yokluk kuyusunda gittikçe daha da aşağılara çekti. Sessizliğin heybetli uğultusu çevrelerinde kasvetli bir şekilde yankılanmaktaydı, en sonunda etrafları-

nı yavaşça saran, kıpkırmızı dalgalarla kabaran bir denizin acı ve kekremsi karanlığına gömüldüler, görünüşe bakılırsa sonsuza kadar.

Hiç bitmeyecek gibi geçen bir zamanın ardından deniz çekildi ve onları soğuk, sert bir kumsalda, Hayat, Evren ve Her Şey'in akıntılarının sürüklediği enkazlar arasında öylece yatar halde bırakıp gitti.

Soğuk kasılmalarla sarsıldılar, ışıklar çevrelerinde baş döndürücü bir şekilde dans etti. Sert, soğuk kumsal yan yattı, döndü ve ardından hareketsiz kaldı. Koyu bir ışıltıyla parladı – burası iyice cilalanmış, sert ve soğuk bir kumsaldı.

Yeşil bir karaltı onaylamayan gözlerle onları izlemekteydi.

Hafifçe öksürdü.

"İyi akşamlar, hanımefendi ve beyefendiler," dedi, "rezervasyonunuz var mıydı?"

Ford Prefect'in bilinci, gerilmiş bir lastik parçası gibi beynini sızlatarak geri döndü. Sersemlemiş bir halde başını kaldırarak yeşil karaltıya baktı.

"Rezervasyon mu?" dedi zorlanarak çıkarabildiği bir sesle.

"Evet, efendim," dedi yeşil karaltı.

"Öbür dünya için bir rezervasyona gerek var mı?"

Yeşil bir karaltının kaşlarını aşağılayıcı bir şekilde kaldırabilmesi ne kadar mümkünse, bu yeşil karaltı da şu anda öyle yapıyordu.

"Öbür dünya mı, efendim?" dedi.

Arthur Dent, banyoda düşürdüğü sabunu yakalamaya uğraşan birinin çabaladığı gibi yakalamaya çabalıyordu bilincini.

“Burası öbür dünya mı?” diye kekeledi.

“Şey, sanırım öyle,” dedi Ford Prefect, yukarısının hangi yönde olduğunu kestirmeye çalışarak. Üzerinde yatmakta olduğu sert, soğuk kumsalın tam aksi yönde olması gerektiği kuramını sınadı ve ayakları olduğunu umduğu şeylerin üzerinde doğruldu.

“Demek istiyorum ki,” dedi, hafifçe bir o yana bir bu yana sallanarak, “o patlamadan kurtulup hayatta kalmamıza imkân yok değil mi?”

“Yok,” diye mırıldandı Arthur. Dirsekleri üzerinde doğrulmuştu, ama bunun işleri düzeltmeye pek faydası oluyormuş gibi görünmüyordu. Tekrar yere yığıldı.

“Yok,” dedi Trillian, “buna imkân yok.”

Yerden kaynayan su fokurtusuna benzeyen donuk ve boğuk bir ses geldi. Bu, konuşmaya çabalayan Zaphod Beeblebrox’un sesiydi.

“Benim hayatta kalamadığım kesin,” diye çağıldadı. “Ben tamamen gittim. Göz açıp kapayana kadar bitti her şey.”

“Evet, senin sayende,” dedi Ford, “hiç şansımız yoktu. Parçalarımıza ayrılmış olmalıyız. Her yeri kollar, bacaklar kaplamış olmalı.”

“Öyle,” dedi Zaphod, gürültüyle ayağa kalkmaya çalışarak.

“Eğer hanımefendi ve beyefendiler birer içki söylemek isterlerse ...” dedi yeşil karaltı, sabırsızca etraflarında dolanırken.

“Blam bum, şlap,” diye devam etti Zaphod, “moleküllerimiz bir anda pestil oldu herhalde. Hey Ford,” dedi etrafındaki karaltılardan birini tanıyarak, “şu bütün hayatının gözlerinin önünden film şeridi gibi geçmesi durumunu yaşadın mı?”

"Sana da mı aynı şey oldu?" dedi Ford, "bütün hayatın mı?"

"Evet," dedi Zaphod, "en azından o geçenlerin benim hayatım olduğunu sanıyorum. Biliyorsun, kafataslarımın dışında geçirdiğim epey zaman var."

Etrafında bulunan ve nihayet ne idüğü belirsiz, eğri büğrü, çarpık şekiller yerine doğru dürüst şekillere dönüşmeye başlayan nesnelere baktı.

"Öyleyse ..." dedi.

"Öyleyse ne?" dedi Ford.

"Burada," dedi Zaphod, tereddüt ederek, "ölmüş öylece yatıyoruz ..."

"Dikiliyoruz," diye düzeltti Trillian.

"Eee, ölmüş öylece dikiliyoruz," diye devam etti Zaphod, "bu terk edilmiş ..."

"Restoranda," dedi Arthur Dent, ayağa kalkmayı başarmıştı ve buna çok şaşırmasına rağmen, artık etrafını net olarak görebiliyordu. Daha doğrusu, onu şaşırtan şey görebilmesi değil görebildiği şeylerin ne olduğuydu.

"İşte burada," diye ısrarla devam etti Zaphod, "ölmüş öylece dikiliyoruz, bu terk edilmiş ..."

"Beş yıldızlı," dedi Trillian.

"Restoranda," diye bitirdi Zaphod.

"Tuhaf değil mi?" dedi Ford.

"Eee, evet."

"Yine de avizeler çok hoş," dedi Trillian.

Şaşkınlık içinde etraflarına bakındılar.

"Burası pek de öbür dünya gibi değil," dedi Arthur, "daha çok sonradan görme bir dünyaya benziyor."

Avizeler gerçekten de biraz şatafatlı cinstendi ve asılı oldukları alçak, kubbeli tavan, ideal bir

Evrende koyu turkuvazın o özel tonuna boyanmazdı, boyansa bile gizli ışıklandırma yöntemiyle ayrıca aydınlatılmazdı. Bununla birlikte, mermer döşemenin gözleri yoran desenlerinden ve seksen metre boyunda mermer tezgâhlı barın ön cephesinden de anlaşılabileceği gibi, bu ideal bir Evren değildi. Seksen metre uzunluğundaki mermer tezgâhlı barın ön cephesi, yaklaşık yirmi bin Antair Mozaik Kertenkelesi derisinin birbirine dikilmesiyle yapılmıştı, söz konusu bu yirmi bin kertenkelenin içinde yaşamak üzere bu derilere ihtiyaç duyduğu gerçeğine rağmen.

Şık giyimli birkaç yaratık barda takılıyor ya da barın çevresine dağınık bir şekilde yerleştirilmiş, bedeni saran, rahat ve rengârenk koltuklarda dinleniyorlardı. Genç bir VI'Hurg subayı ve onun buharı tüten genç ve ateşli eşi barın diğer ucundaki buzlu camdan kapıları geçip arka tarafındaki Restoran'ın bol ışıklı ana bölümüne ilerlediler.

Arthur'un arkasında, perdesi kapalı duran geniş bir cumba vardı. Genç adam perdenin ucunu bir parça kaldırarak dışarıya, boş ve ürkütücü manzaraya, normal şartlarda onu dehşete düşürecek, gri renkli, çiçek bozuğu cildi andıran o kasvetli manzaraya baktı. Bununla birlikte, normal koşullarda değillerdi, bu yüzden kanını donduran ve derisinde sırtından sıyrılıp kafasından kaçıp gitme hissini uyandıran şey gökyüzü oldu. Gökyüzü ...

Üniformalı bir görevli perdeyi kibarca geri çekerek yerine yerleştirdi.

"Her şey sırayla, efendim," dedi.

Zaphod'un gözleri parladı.

"Hey, ölü herifler, durun bir dakika," dedi, "biliyor musunuz, sanırım burada ultraönemli bir

şeyi kaçırıyoruz. Birinin söylediği ve bizim atladığımız bir şeyi."

Arthur dikkatini az önce gördüğü şeyden ayırabildiği için gerçekten çok rahatlamıştı.

"Ben demiştim ki, burası daha çok sonradan görme ..."

"Ya, evet, dememiş olmayı istemez miydin?" dedi Zaphod, "Ford?"

"Buranın tuhaf bir yer olduğunu söyledim."

"Evet, zekice ama sıradan, belki de–"

"Belki de," diye konuşmayı böldü, şimdi koyu renk resmi bir takım elbise giymiş ufak tefek yaşlı bir garsona dönüşmüş olan yeşil karaltı, "belki de konuyu tartışmaya içkilerinizi alırken devam etmek istersiniz..."

"İçkiler!" diye haykırdı Zaphod. "İşte buydu! Eğer uyanık davranmazsanız neler kaçırabileceğinizi görün."

"Doğru, efendim," dedi garson sabırlı bir tavırla. "Hanımefendi ve beyefendiler eğer akşam yemeğinden önce birer içki almayı lütfederlerse ..."

"Akşam yemeği!" diye ihtirasla haykırdı Zaphod. "Dinle küçük, yeşil şahsiyet, midem sırf bu fikir için bile seni eve götürerek bütün gece okşayabilir."

"... ve ardından keyfinizi arttıracak" diye devam etti garson, uzun ve sıkıcı görevinden taviz vermemekte direnerek, "bir Evren patlaması olacaktır."

Ford'un kafası yavaşça garsona doğru çevrildi. Duygu yüklü bir şekilde konuştu.

"Vay canına," dedi. "Burada nasıl içkiler veriyorsunuz peki?"

Garson, küçük ve kibar bir garson gülümseyişiyle yanıtladı.

"Şey," dedi, "sanırım, beyefendi beni yanlış anladılar."

"Umarım doğru anlamışımdır," diyerek soludu Ford.

Garson, küçük ve kibar bir garson öksürüğüyle öksürdü.

"Müşterilerimizin zaman yolculuğu yüzünden bir parça sersemlemiş olmaları alışılmadık bir durum değildir," dedi, "bu yüzden de eğer izin verirseniz ..."

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Zaphod.

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Ford.

"Zaman yolculuğu mu?" dedi Trillian.

"Yani burası öbür dünya değil mi demek istiyorsun?" dedi Arthur.

Garson, küçük ve kibar bir garson gülümseyişiyle gülümsedi. Küçük, kibar gülümseme repertuarı neredeyse tükenmişti ve çok yakında dudakları sıkılmış, alaycı küçük garson rolünü üstlenmek zorunda kalacaktı.

"Öbür dünya mı, efendim?" dedi. "Hayır, efendim."

"Biz de ölmedik öyle mi?" diye sordu Arthur.

Garson dudaklarını sıktı.

"Aha, ha," dedi. "Çok açıkça görülüyor ki beyefendi hayattalar, aksi takdirde beyefendiye servis yapmaya kalkışmazdım, efendim."

Zaphod Beeblebrox tanımlanması çok anlamsız olacak abartılı bir hareketle, iki eliyle her iki alnına ve diğer eliyle de kalçalarından birine birer şaplak attı.

"Hey, çocuklar," dedi, "bu çılgınca bir şey. Başardık. Nihayet gelmek istediğimiz yere geldik. Burası Milliways!"

"Milliways!" dedi Ford.

"Evet, efendim," dedi garson, sabrının sınırları zorlanıyormuş gibi. "Burası Milliways – Evrenin Sonundaki Restoran."

"Neyin sonuna geldik?" dedi Arthur.

"Sadece birkaç dakika içinde, efendim," dedi garson. Derin bir nefes aldı. Aslında bunu yapmasına hiç gerek yoktu, çünkü bedeni, damar içine yerleştirilerek bacağına bağlanan minik bir cihaz aracılığıyla yaşamı için gerekli belirli bir gaz karışımıyla desteklenmekteydi. Bununla birlikte, zaman zaman, metabolizmanız ne olursa olsun derin bir nefes almanızı gerektirecek durumlar vardır.

"Şimdi, eğer içkilerinizi söylemek lütfunda bulunursanız," dedi, "ben de sizi masanıza götürebilirim."

Zaphod iki manyakça sırıtışla sırıttı, sonra da ağır adımlarla bara doğru gitti ve içkilerin büyük bölümünü satın aldı.

15

Evrenin Sonundaki Restoran yemek hizmetleri tarihinin gelmiş geçmiş en olağanüstü girişimlerinden biriydi. Parçalanmış kalıntıların üzerinde inşa edilmişti ... daha doğrusu inşa *edilecekti* ... aslında, yani bu vakte kadar inşa edilmiş olacak olan, hatta edilmiş olacağı ...

Zaman yolculuğunda karşılaşılan en önemli sorunlardan biri, kazara kendi anne ya da babanız haline gelmeniz değildir. Hoşgörülü ve uyumlu bir aile, kendi anne ya da babanız olma-

nızla ilgili ortaya çıkabilecek sorunların kolayca üstesinden gelecektir. Tarihin akışını değiştirmek de bir sorun yaratmaz. Tarihin akışı değişmez, çünkü orada her şey birbirine bir yapbozun parçaları gibi uyar. Bütün önemli değişiklikler, değiştirmeleri gereken şeylerden önce olagelmiş ve böylece bir anlamda her şey kendi kendini çözümlemiştir.

Asıl sorun, basit bir dilbilgisi sorunudur ve bu konuda başvurulacak ana eser Dr. Dan Streetmentioner'a ait olan *Zaman Yolcusu İçin 1001 Kip Oluşumu El Kitabı*'dır. Bu kitap, örneğin, başınıza gelmek üzereyken zamanda iki gün ileriye sıçrayarak önlediğiniz bir olayı nasıl anlatabileceğinizi söyler; yani olay, kendi doğal zamanınız açısından mı, uzak gelecekteki bir zamanda veya uzak geçmişteki bir zamanda mı anlattığınıza bağlı olarak farklı farklı anlatılacaktır; dahası bu durum, kendi anneniz ya da babanız olmak üzere çıkacağınız zaman yolculuğu sırasında bir konuşma yürütme olasılığıyla daha da karmaşıklaşacaktır.

Okuyucuların çoğu Gelecek Zamanda Yarı-Şartlı Değiştirilip Ters Çevrilmiş Geçmiş Zaman Yapısal Dilek Kipi'ni anlatan bölümde pes etmektedir ve zaten kitabın daha sonraki baskılarında bu başlıktan sonraki sayfalar, basım masraflarını azaltmak amacıyla boş bırakılmıştır.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, bu akademik soyutlama karmaşasının üzerinden, onu hiç ciddiye almadan atlamış ve yalnızca "mişli Gelecek Zaman" kavramının olmayacağının keşfedilişinin ardından bu zaman kipinin kullanılmadığını belirtmekle yetinmiştir.

Özetlemek gerekirse:

Evrenin Sonundaki Restoran yemek hizmetleri tarihinin gelmiş geçmiş en olağanüstü girişimlerinden biridir.

Uçsuz bucaksız bir zaman köpüğüne sarmalanmış olarak, zaman içinde tam Evrenin son bulduğu ana fırlatılmış ve eninde sonunda harabeye dönüşmüş bir gezegenin paramparça kalıntıları üzerinde inşa edilmiştir (edilecekmiştir).

Birçok kişi, böyle bir şeyin olmasının imkânsız olduğunu söyler.

İçeride, konuklar masalardaki yerlerini alır (almış olancaktılar) ve bir yandan da çevrelerindeki tüm yaradılışın patlamasını seyrederken (seyredecekyorlar olancaktı) diğer yandan da muhteşem yemeklerini yerler (yemiş olacaktıydılar).

Birçok kişi, böyle bir şeyin olmasının da aynı derecede imkânsız olduğunu söyler.

Arzu ettiğiniz herhangi bir seans için, önceden (sonradan ön-ne zaman) rezervasyon yaptırmadan oraya gidebilirsiniz (gidebilmeniz mümkün olacaktı olur olan), çünkü kendi zamanınıza döndüğünüzde, bu rezervasyonu geriye dönük olarak yaptırabilmeniz mümkün olacaktır (zaman bir önceki kendinize sonradan dönüş yapılan rezervasyon olmuş olacaktı).

Birçok kişi bunun kesinlikle imkânsız olduğunu iddia eder.

Restoranda, uzay ve zamanın (tüm gelecek geçmiş uzay ve zaman karşılaşılmış olurken, yemek yenmiş olunacakken imkân olmuş olan) eksiksiz bir nüfus kesitiyle karşılaşıp yemek yemeniz mümkündür.

Birçok kişi, sabırlı davranarak bunun da ayrıca imkânsız olduğunu söyleyecektir.

Restoranı istediğiniz kadar ziyaret edebilirsiniz (tekrar ve tekrar ziyaret etmek yapılabilegelen vs vs – zaman kiplerinin düzeltilmesiyle ilgili daha fazla bilgi için lütfen Dr Streetmentioner'ın kitabına başvurun) ancak genellikle sıkıntılı bir durum yarattığı için bu ziyaretler sırasında kendinizle karşılaşmayacağınıza emin olun.

Şüpheci bir yapıya sahip olanlar, diğerleri doğru bile olsa, ki değildir, bunun kesin kez imkânsız olduğunu söyleyecektir.

Bütün yapmanız gereken, kendi zaman diliminizdeki bir bankada bulunan mevduat hesabınıza bir peni yatırmaktır. Bunu yapmak, Zamanın Sonu'na ulaştığınızda işlemiş olan bileşik faizin, muhteşem yemeğinizin bedelini karşılayacağı anlamına gelecektir.

Birçok kişi, bunun yalnızca imkânsız olmakla kalmayıp, açık bir çılgınlık olduğunu da iddia etmektedir; ki Bastablon yıldız sisteminin reklam yöneticilerinin, aşağıdaki sloganı ortaya atmalarının nedeni de budur: "Bu sabah altı imkânsız şey yaptıysanız, bunu Milliways'te, Evrenin Sonundaki Restoran'da bir kahvaltıyla tamamlamaya ne dersiniz?"

16

Zaphod kurbağa yavrusu gibi büyük bir hızla barda kelle olmaktaydı. Kafaları birbirine çarpıyor, gülümsemeleri arasındaki eşzamanlılık bozuluyordu. Perişan bir mutluluk içindeydi.

"Zaphod," dedi Ford, "henüz konuşabilme yeteneğini yitirmeden, ne olup bittiğini anlatmayı lütfeder miydin, foton aşkına? Bunca zamandır neredeydin? Biz neredeydik? Önemsiz mesele tamam, ama açıklığa kavuşmasını istiyorum."

Zaphod'un sol başı ayılırken, sağ başı kendisini içkinin bilinmezliklerine daha da fazla bıraktı.

"Pekâlâ," dedi, "buralardaydım. Benden Evrene hükmeden adamı bulmamı istiyorlar, ama onunla tanışmak umurumda bile değil. O adamın yemek pişirebildiğini sanmıyorum."

Sol başı, sağ başının söylediklerini dinledi, sonra öne arkaya sallanarak aynı fikirde olduğunu belirtti.

"Doğru," dedi, "bir içki daha al."

Ford bir Pan Galaktik Gargara Bombası daha aldı; bir gaspın yarattığı etkinin alkolik eşdeğeri olarak tanıtılan bir içkiydi bu – pahalı ve kafa için zararlı. Ama ne olacaksa olsun, diye karar verdi Ford, çok fazla aldırmıyordu aslında.

"Dinle, Ford," dedi Zaphod, "her şey sakin ve yolunda."

"Her şey kontrol altında demek istiyorsun, yani."

"Hayır," diye yanıtladı Zaphod, "her şey kontrol altında demek istemiyorum. Bu sakin ve yolunda demek olmazdı. Eğer ne olduğunu bilmek istiyorsan, sana sadece her şeyin cebimde olup bittiğini söyleyebilirim. Tamam mı?"

Ford omuzlarını silkti.

Zaphod bardağının içine doğru kıkırdadı; içkisi köpürerek bardaktan taşıp barın mermer yüzeyinde minik derecikler oluşturdu.

Rengârenk derili bir gök-çingenesi yanlarına yaklaştı ve Zaphod bir yığın para verip uzaklaştırıncaya kadar başlarında elektrikli keman çaldı.

Çingene daha sonra barın başka bir tarafında oturmakta olan Arthur ve Trillian'a yaklaştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diyordu Arthur, "ama burası tüylerimi ürpertiyor."

"Bir içki daha al," dedi Trillian. "Eğlenmene bak."

"Hangisini yapayım?" dedi Arthur. "İkisi de birbirinden bağımsız şeyler."

"Zavallı Arthur, bu hayat pek de sana göre sayılmaz, değil mi?"

"Sen buna hayat mı diyorsun?"

"Marvin gibi konuşmaya başladın."

"Marvin tanıdığım en net düşünebilen kişi. Bu kemancıyı nasıl başımızdan savarız dersin?"

Garson onlara doğru yaklaştı.

"Masanız hazır, efendim," dedi.

Dışarıdan bakıldığı zaman, ki bu hiçbir zaman olmuyordu, Restoran unutulmuş bir kaya üzerinde güneşlenen ışıl ışıl dev bir deniz yıldızını andırıyordu. Kollarının her biri barları, mutfakları, bütün yapıyı ve üzerinde oturduğu çürük gezegen gövdesini de koruyan güç alanı jeneratörlerini ve o en önemli an geldiğinde bütün sistemi o en önemli an üzerinde ileri geri yavaşça sallayan Zaman Türbinlerini barındırıyordu.

Binanın merkezinde neredeyse tam bir küre olan devasa bir altın kubbe vardı, ki Zaphod, Ford, Arthur ve Trillian'ın şu anda geçtikleri bölüm de orasıydı.

Onlardan önce en az beş ton pırıltı harcanarak boş olan her yüzey kaplanmıştı. Boş olmayan yüzeylerse zaten mücevherler, Santraginus'tan gelen değerli deniz kabukları, altın varaklar, mozaik fayanslar, kertenkele derileri, milyonlarca tanımlanamayan süs ve dekorasyon malzemesiyle kaplanmış durumdaydı. Camlar şıkırdıyor, gümüş parıldıyor, altın ışıldıyor ve Arthur gözleri fal taşı gibi açılmış etrafı seyrediyordu.

"Oooo," dedi Zaphod, "Zappo."

"İnanılmaz!" diye soludu Arthur. "Şu kişiler ...! Şu şeyler ...!"

"O şeyler de," dedi sakince Ford, "aslında kişi sayılıyor."

"Şu kişiler.." diye düzeltti Arthur, "diğer ... kişiler ..."

"Işıklar ...!" dedi Trillian.

"Masalar ..." dedi Arthur.

"Giysiler ...!" dedi Trillian.

Garson onların bir çift mübaşire benzediğini düşünüyordu.

"Evrenin Sonu çok popüler bir yerdir," dedi Zaphod, masa kalabalığının arasında sendeleyerek kendisine yol açmaya çalışırken. Masaların bir bölümü mermer, bir bölümü zengin görünüşlü ultramaun, bir bölümüyse platinden yapılmıştı ve her birinde kendi aralarında sohbet edip önlerindeki menüleri inceleyen tuhaf yaratık grupları bulunmaktaydı.

"Buraya gelenler şık giyinmeyi sever," diye devam etti Zaphod. "Bir kutlama hissi yaratıyor."

Masalar küçük bir orkestranın hafif müzik çaldığı yuvarlak sahnenin çevresine geniş bir yelpaze düzeniyle yerleştirilmişti. Arthur'un tahmini-

ne göre en azından bin masa vardı ve bunların araları da, bir o yana bir bu yana sallanan palmiyeler, şırıldayan fıskiyeler, grotesk heykeller, kısacası hiçbir masraftan kaçınılmadığı hissini vermek için masraftan çok az kaçınılmış bütün restoranlarda bulunabilecek o fasa fiso şeylerle doluydu. Etrafına bakınan Arthur'u, birinin çıkıp American Express reklamı yapması hiç de şaşırtmazdı.

Zaphod Ford'a doğru ve Ford da aynı şekilde ona doğru sendeledi.

"Oooo," dedi Zaphod.

"Zappo," dedi Ford.

"Biliyor musun, büyük büyükbabam bilgisayarın kafasını allak bullak etmiş olmalı," dedi Zaphod. "Ben ona bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söyledim, o bizi Evrenin Sonu'na gönderdi. Hatırlat da bir gün şu aletle ilgileneyim."

Duraksadı.

"Hey, biliyor musun herkes burada. Bir zamanlar birisi olmuş olan herkes."

"Olmuş olan mı?"

"Evrenin Sonu'nda geçmiş zaman kipini oldukça sık kullanmak zorunda kalırsın," dedi Zaphod, "çünkü her şey olup bitmiştir, biliyorsun ya. Hey, selam çocuklar," diye hemen yakınlarında bir grup halinde oturmakta olan dev iguanalar şeklindeki canlı türlerine seslendi, "nasıldınız?"

"Bu Zaphod Beeblebrox mu?" diye sordu iguanalardan biri diğer iguanaya.

"Sanırım," diye cevapladı ikinci iguana.

"Bak, bu çok şaşırtıcı işte," dedi birinci iguana.

"Hayat çok eğlenceli," dedi ikinci iguana.

"Bu onu nasıl kullandığına bağlı," dedi birincisi ve tekrar sessizliğe gömüldüler. Evrendeki en büyük gösteriyi seyretmeyi bekliyorlardı.

"Hey Zaphod," dedi Ford, Zaphod'un kolunu yakalamaya çalıştıysa da üçüncü kadeh Pan Galaktik Gargara Bombası yüzünden bu isteğini başaramayıp ıskalayacaktı. Bir türlü sabit duramayan bir parmağıyla işaret etmeye çalıştı.

"Şurada eski bir arkadaşım var," dedi, "Hotblack Desiato! Şu platin masada oturan, platin takım elbiseli adamı görüyor musun?"

Zaphod, Ford'un parmağını gözleriyle takip etmeye çalıştı, ama bunu yapmaya çalışması başını döndürüyordu. En sonunda gördü.

"Ha, evet," dedi, ama asıl tanıma duygusu bir dakika geriden geldi. "Hey," dedi, "bu adam megaönemli biri! Gelmiş geçmiş en büyüklerden daha büyük. Tabii benim dışımda."

"Kimmiş bu adam?" diye sordu Trillian.

"Hotblack Desiato mu?" dedi Zaphod şaşkınlık içinde. "Bilmiyor musun? Felaket Bölgesi'ni hiç duymadın mı?"

"Hayır," dedi Trillian, duymamıştı.

"En büyük," dedi Ford, "en yüksek sesli..."

"En zengin ..." diye ekledi Zaphod.

"... rock grubu ... şey tarihinin ..." uygun bir kelime aradı.

"Tarihin kendisinin," dedi Zaphod.

"Olamaz," dedi Trillian.

"Heyt," dedi Zaphod, "Burada Evrenin Sonu'ndayız ve sen henüz yaşamamışsın bile. Kaçırmışsın kızım."

Zaphod, Trillian'ı bütün bu süre boyunca kendilerini masanın başında bekleyen garsonun ya-

nına götürdü. Arthur'sa kendini kaybolmuş ve yalnız hissederek onları izledi.

Ford masa yığınları arasından güçlükle yolunu bularak eski bir tanışıklığı yenilemeye gitmişti.

"Hey, eee, Hotblack" diye seslendi, "ne var, ne yok? Seni görmek çok hoş, aslanım benim, gümbürtüden ne haber? Müthiş görünüyorsun, gerçekten çok çok şişman ve sağlıksız. Harika." Adamın sırtına bir şaplak indirdi, hiçbir tepki görmeyince biraz şaşırdı. Ama damarlarında devridaim yapan Pan Galaktik Gargara Bombası ona, bodoslama devam etmesini söyledi.

"Eski günleri hatırlıyor musun?" dedi. "O zamanlar birlikte takılırdık, öyle değil mi? Kanunsuz Bistro, hatırladın mı? Slim'in Boğazı Mağazası? Kötülükalanı Bozarama, ne günlerdi ha?"

Hotblack Desiato iyi ya da kötü günler olduğu hakkında hiçbir fikir belirtmedi. Ford yılmadı.

"Ve sonra acıktığımız zaman halk sağlığı müfettişi rolü yapardık, hatırladın mı? Ortalıkta dolaşıp yemeklere ve içkilere el koyardık, ha? Gıda zehirlenmesinden sonra bırakmıştık. Ha, sonra New Betel, Gretchen Town'daki Café Lou'nun üstündeki leş kokulu odalarda sohbet ve içkiyle geçirdiğimiz uzun geceler. Sen hep bitişik odada oturur ve ajitarında yeni şarkılar yapardın ve biz hepsinden nefret ederdik, sen de umurunda bile olmadığını söylerdin, bizse bunun umurumuzda olduğunu, çünkü onlardan nefret ettiğimizi söylerdik." Ford'un gözleri yaşarmaya başlamıştı.

"Sen de yıldız olmak istemediğini söylerdin," diye devam etti, nostaljinin keyfini çıkararak, "çünkü yıldız sisteminden hoşlanmazdın. Biz de, yani Hadra, Sulijoo ve ben, zaten böyle bir seçe-

neğin olmadığını söylerdik. Bir de şimdi yaptığın işe bak! Artık yıldız sistemlerini *satın alıyorsun!*"

Döndü ve çevre masalardan ilgi aradı.

"İşte," dedi, "yıldız sistemlerini *satın alan* bir adam!"

Hotblack Desiato bu bilgiyi onaylamak ya da yadsımak yönünde hiçbir girişimde bulunmayınca geçici dinleyicilerin dikkati çabucak dağıldı.

"Sanırım birileri sarhoş olmuş," diye şarap kadehinin içine bakarak mırıldandı, çalıya benzeyen eflatun renkli bir yaratık.

Ford biraz sendeledi ve Hotblack Desiato'nun karşısındaki sandalyelerden birine külçe gibi çöktü.

"Yaptığın o numara nasıldı?" dedi ve bir şişeye akılsızca tutunarak destek almaya çalıştı ve onu devirdi – üstelik de yakınında duran bir bardağın üzerine. Sonra da bu mutlu kazayı ziyan etmemek için bardağı kafasına dikti.

"Gerçekten muhteşem numaraydı," diye devam etti, "nasıldı? Bavam! Bavam! Baderr!" falan gibi bir şeylerdi ve şovunuz sahnenizin, o geminin dosdoğru güneşe çarpmasıyla sona ererdi, üstelik siz bunu *gerçekten* de yapardınız!"

Ford bir yumruğunu öbür avucunun içine indirip bu zor sahneyi grafik olarak canlandırmak istedi. Tekrar şişeyi devirdi.

"Gemi! Güneş! Bum, bam!" diye haykırdı. "Yani lazer oyunlarını falan boş ver, sen ve çocuklar güneş alevleri ve *gerçek* güneş yangınlarıyla uğraşıyordunuz! Şey, tabii bir de korkunç şarkılarla."

Gözleriyle şişeden masaya lıkır lıkır dökülen sıvıyı izledi. Buna bir şey yapmak gerekiyor, diye düşündü.

“Hey, içki ister misin?” dedi. İçkiden sırılsıklam olduğu için vıcık vıcık sesler çıkaran beyni nihayet bu kavuşmada eksik bir şeyler olduğunu fark etmeye başlamıştı ve bu eksik bir şeyler, karşısında oturmakta olan platin takım elbiseli ve gümüş fötr şapkalı adamın henüz “Selam Ford” ya da “Bunca zaman sonra seni görmek ne güzel” cinsinden bir şeyler, hatta herhangi bir şey söylememiş olmasıydı. Daha da önemlisi henüz yerinden bile kıpırdamamıştı.

“Hotblack?” dedi Ford.

Arkadan uzanan etli, kocaman bir el omzuna indi ve onu kenara doğru itti. Ford, hiç de zarif olmayan bir biçimde koltuğundan kayarak düştü ve bu nezaketsiz elin sahibinin kim olduğunu görebileceğine emin olmadan başını kaldırıp yukarılara baktı. Elin sahibi hiç de görülmeyecek biri değildi, çünkü iki metreden daha uzundu ve bu boya göre hiç de ince yapılı olmayan biriydi. Başka bir deyişle, tıpkı deri koltuklar gibiydi, parlak, hantal ve bol bol sert malzemeyle doldurulmuş. Bedenini içine tıktığı giysinin tek amacı, böyle bir bedeni böyle bir takım elbise içine tıkıştırmanın güçlüğünü göstermekmiş gibi görünüyordu. Yüzünün derisi portakal kabuğu, rengiyse elma gibiydi. Ama lezzetli ve tatlı şeylerle olan benzerliği orada son buluyordu.

“Ufaklık ...” dedi adamın ağzından çıkan ses, göğüs kafesinde çok zor anlar geçirdikten sonra dışarı çıkabilmiş gibiydi.

“Eee, evet?” dedi Ford sohbet eder gibi. Yalpalayarak tekrar ayağa kalktı ve başı adamın bedeninden daha yüksek bir seviyeye erişemediği için hayal kırıklığına uğradı.

"Çek arabanı," dedi adam.

"Yok, ya?" dedi Ford, bir yandan da söylediği bu şeyin ne kadar akıllıca olduğunu merak ediyordu. "Sen de kimsin?"

Adam bunu bir an için düşündü. Kendisine böyle sorular sorulmasına pek alışkın değildi. Buna rağmen bir süre sonra bir cevap buldu.

"Ben sana buradan arabanı çekmeni söyleyen adamım," dedi "araban senin yerine çektirilmeden önce."

"Şimdi beni dinle," dedi Ford sinirli sinirli – başının dönmekten vazgeçmesini, yerine yerleşmesini ve durumu kavramasını arzu ederdi. "Şimdi beni dinle," diye devam etti, "ben Hotblack'in en eski dostlarından biriyim ve ..."

Henüz tek bir kirpiğini bile oynatmamış olan Hotblack Desiato'ya şöyle bir baktı.

"... ve ..." dedi Ford yeniden, "ve"den sonra söylenebilecek en etkili sözcüğün ne olabileceğini merak ederek.

İri yarı adam "ve"den sonra kullanılabilecek bir sözcük değil, cümleler buldu ve şöyle dedi:

"Ve ben Bay Desiato'nun korumasıyım," devam etti, "ve onun bedeninden sorumluyum ve senin bedeninle ilgili olarak en ufak bir sorumluluğum bile yok, bu yüzden hasar görmesini istemiyorsan onu hemen buradan uzaklaştır."

"Bekle bir dakika," dedi Ford.

"Dakika falan yok!" diye gürledi koruma. "Bekle falan yok! Bay Desiato kimseyle konuşmaz!"

"İyi, ama bu konuda belki kendisi bir şeyler söylemek ister."

"O kimseyle konuşmaz!" diye böğürdü koruma.

Ford endişeyle tekrar Hotblack'e baktı ve gerçeklerin korumadan yana olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Bırakın Ford'un sağlığıyla ilgili samimi bir ilgiyi, adamda en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

"Niçin?" dedi Ford, "Nesi var onun?"

Koruma anlattı.

17

Otostopçunun Galaksi Rehberi'nde belirtildiğine göre, Gagrakacka Zihin Bölgelerinden gelen plutonyum rock grubu Felaket Bölgesi, yalnızca Galaksideki en gürültülü rock grubu olarak kabul edilmekle kalmayıp her türden gürültünün en yüksek seslisi olarak bilinir. Konserlerinin düzenli takipçilerine göre en iyi ses, grup elemanları enstrümanlarını gezegenin, hatta başka bir gezegenin yörüngesinde seyreden ve ses yalıtımı çok sıkı yapılmış bir uzay gemisinde uzaktan kumanda yoluyla çalarken, sahneden yaklaşık altmış kilometre uzaktaki büyük beton sığınaklarda alınır.

Şarkıları genellikle çok basit olup daha çok erkekvarlığın kızvarlıkla gümüş renkli bir ay altında buluşması ve daha sonra yeterince araştırılmamış bir neden yüzünden ayın aniden patlaması gibi bildik bir tema üzerine kuruludur.

Gösterileri birçok gezegende yasaklanmıştı; bu yasaklama zaman zaman sanatsal nedenlere dayanabiliyordu, ama çok çok büyük bir çoğunlukla kullandıkları ses sisteminin yerel stratejik silahları sınırlandıran anlaşmalarla uyuşmaması yüzündendi.

Bu yine de, kazançlarının saf hipermatematik sınırlarını zorlamasına engel olamamıştı ve onların baş muhasebecileri Felaket Bölgesi Vergi İadelerine Dair Genel ve Özel Kuramlarının bilimselliğinin kabulünün ardından, kısa bir süre önce Maksimegalon Üniversitesine Neomatematik Profesörü olarak atanmıştı; ki Profesör bu kuramlarla uzay-zaman bütününün yapısının yalnızca kavisli değil, aslında tamamen kıvrık olduğunu kanıtlıyordu.

Ford, Zaphod, Arthur ve Trillian'ın oturup eğlencenin başlamasını bekledikleri masaya doğru yalpalayarak döndü.

"Bir şeyler yemeliyim," dedi Ford.

"Selam Ford," dedi Zaphod, "burnu büyük çocukla konuştun mu?"

Ford kendinden emin olmadan başını öne, arkaya, aşağı yukarı salladı.

"Hotblack mi? Konuştum sayılır, evet."

"Ne dedi?"

"Yani fazla bir şey söylemedi. O ... eee ..."

"Evet?"

"Vergi sorunları yüzünden bir yılını ölü olarak geçiriyormuş. Oturmak zorundayım."

Oturdu.

Garson yaklaştı.

"Menüye göz atmak ister miydiniz?" dedi, "yoksa Günün Yemeğiyle tanışmayı mı tercih edersiniz?"

"Ha?" dedi Ford.

"Ha?" dedi Arthur.

"Ha?" dedi Trillian.

"Bu çok hoş," dedi Zaphod, "haydi, etle tanışalım bakalım."

Restoran kompleksinin kollarından birinde, küçük bir odada bulunan, leylek gibi uzun boylu ve incecik biri, bir perdeyi açtı ve dışarıdaki unutulmuşluk yüzüne vurdu.

Belki de unutulmuşluğun sık sık çarpmış olmasından ötürü bu yüz, güzel bir yüz sayılmazdı. Bir kere çok uzundu, gözleri içine çökmüştü ve göz kapakları sarkıktı, yanakları epeyce çukurlaşmıştı, dudakları çok ince ve çok uzundu, birbirlerinden ayrıldıklarında ortaya çıkan dişleri yeni cilalanmış bir cumbaya benziyordu. Perdeyi tutan eller de uzun ve inceydi, üstelik soğuktular. Perdenin kıvrımları arasına hafifçe tutunmaktaydılar ve eğer genç adam onları şahin gibi izlemezse kendi başlarına oradan ayrılıp bir köşede ağza alınmayacak bir şey yapacakmış gibi görünüyorlardı.

Perde onun bırakmasıyla birlikte kapandığında, yüz hatları üzerinde oynaşan korkunç ışık daha sağlıklı bir ortamda oyalanmak üzere uzaklaştı. Küçük odası içinde, o akşamki avı üzerinde planlar yapan bir peygamber böceği gibi ağır ağır ve dikkatle dolaştı. Sonunda bir sehpanın yanında dağılacakmış gibi duran bir sandalyeye oturup bir fıkra kitabının sayfalarını karıştırmaya başladı.

Bir zil çaldı.

İnce kitabı bir kenara bırakıp ayağa kalktı. Ceketini süsleyen rengârenk milyonlarca pulu elleriyle şöyle bir okşadı ve kapıdan çıktı.

Restoranda ışıklar kısıldı, orkestra hızını arttırdı, sahnenin ortasına ulaşan merdivenin karanlığını tek bir spot aydınlattı.

Rengârenk giyinmiş uzun boylu adam merdivenleri tırmandı. Sahneye fırladı, mikrofonu hafifçe tıklattı, ince uzun elinin tek bir hareketiyle mikrofonu takılı olduğu ayaktan çıkardı. Bir an duraksadı, sonra sağa ve sola eğilip selamlar vererek seyircilerin alkışlarını karşıladı ve onlara cumbasını sergiledi. Orada olmasalar bile, seyirciler arasındaki özel arkadaşlarına el salladı ve alkışların dinmesini bekledi.

Elini yukarı kaldırdı, yalnızca bir kulağından diğer kulağına değil, adeta yüzünün sınırlarının ötesine yayılıyormuş hissini veren bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Teşekkürler, hanımefendiler ve beyefendiler!" diye bağırdı. "Çok teşekkür ederim. Çok çok sağ olun."

Pırıl pırıl gözlerini izleyicilerin üzerinde gezdirdi.

"Hanımefendiler ve beyefendiler," dedi, "bildiğimiz gibi Evren yüz yetmiş bin milyon milyar yıldan beri varlığını sürdürmektedir ve yarım saatten biraz fazla bir süre içinde de sona erecektir. Ben de şu anda Milliways'te, Evrenin Sonundaki Restoran'da hazır bulunan herkese hoş geldiniz diyorum."

Usta bir el hareketiyle ikinci bir alkış dalgası yaratıverdi. Bir başka el hareketiyle de bu alkışı kesti.

"Bu akşam için sizleri ben ağırlayacağım," dedi, "adım Max Quordlepleen..." (Herkes bu ismi tanırdı, onun gösterisi bilinen Galaksinin

her yanında pek bir ünlüydü, ama bu cümleyi şu anda yol açtığı taze alkış dalgasının kopması için söylemişti ve iddiasız bir gülümsemeyle el sallayarak alkışları kabul etti) ... buraya doğrudan, zamanın en en öbür ucundaki Büyük Patlama Burgercisi'ndeki gösterimden geldim – orada çok heyecanlı bir akşam geçirdiğimizi söyleyebilirim. Hanımefendiler ve beyefendiler, bu tarihi olay süresince, yani Tarihin Sonunda sizlerle birlikte olacağım!"

Işıklar biraz daha kısılırken başlayan yeni bir alkış patlaması da çabucak söndü. Masalardaki tüm mumlar aynı anda kendi kendilerine yanıverdi, ki bu da bütün müşterilerin hafifçe nefeslerini tutmasına ve binlerce küçük, titrek alev ve milyonlarca samimi gölgeyle çevrelenmelerine yol açtı. Tepelerindeki altın kubbenin ışıltısı ağır mı ağır bir şekilde kısılmaya, kararmaya, solmaya başlarken karanlık restoran içinde de bir heyecan dalgası dolanmaya başlamıştı.

Konuşmasını sürdüren Max'in sesi de alçaktı.

"İşte, hanımefendiler ve beyefendiler," diye soludu, "mumlar yakıldı, orkestra yumuşacık bir müzik çalıyor. Güç alanıyla korunan üzerimizdeki kubbe şeffaflaşırken, şişip morarmış yıldızların kadim ışığı altında ağırlaşan karanlık ve kasvetli bir gökyüzünü ortaya çıkarıyor. Muhteşem bir kıyamet gecesi yaşayacağımızı görebiliyorum!"

Çarpıcı şok, bu manzarayı daha önce görmemiş olanların üzerine çökerken, orkestranın yumuşak müziği bile susmuştu.

Canavarca, pis ve korkunç bir ışık aktı üstlerine,

– iğrenç bir ışık,

– fokur fokur kaynayan, cerahat gibi bir ışık,

– cehennemin bile şeklini bozacak bir ışık.

Evren sona eriyordu.

Restoran, birkaç sonsuz saniye süresince çıldıran boşluk içinde bir fırıldak gibi sessizce döndü. Sonra Max tekrar konuştu.

"Daima tünelin sonundaki ışığı görebilmeyi ümit edenler için," dedi, "işte bu, o ışık."

Orkestranın sesi yeniden yükseldi.

"Teşekkürler hanımefendiler ve beyefendiler," diye haykırdı Max, "birkaç dakika sonra yeniden sizlerle olacağım. Bu arada sizleri Bay Reg Nullify ve Kıyametimsi Kombosu'nun yetenekli ellerine bırakıyorum. Hanımefendiler ve beyefendiler, Reg ve arkadaşları için kocaman bir alkış lütfen!"

Göklerin ağıt dolu karmaşası devam ediyordu.

Seyirciler tereddütle alkışlamaya başladı ve bir süre sonra herkes normal konuşmasına kaldığı yerden devam etti. Max masaları dolaşmaya, şakalar patlatıp kahkahalar atmaya, yani hayatını kazanmaya koyuldu.

İri bir mandıra hayvanı Zaphod Beeblebrox'un masasına yaklaştı; kocaman, yağlı, etli, sığır cinsi bir dört ayaklıydı, nemli gözleri, küçük boynuzları ve neredeyse arkadaşça denebilecek bir gülümseme taşıyan dudakları vardı.

"İyi akşamlar," diye böğürdü ve kıçüstü oturdu, "Günün Yemeği benim. Gövdemin parçaları ilginizi çeker mi acaba?" Biraz geviş getirip homurdandı, arka kısmını daha rahat bir pozisyona getirdi ve sakin bir şekilde onlara bakmaya devam etti.

Bakışları Arthur ile Trillian'ın afallamış ve irkilmiş gözleri, Ford'un umursamaz omuz silkişi ve Zaphod Beeblebrox'un gözle görülür açlığıyla karşılaştı.

"Belki bir parça omuz alırdınız," diye önerdi hayvan, "beyaz şaraplı sosta ağır ağır pişirilmiş?"

"Eee, *senin* omzundan mı?" diyebildi Arthur dehşet içinde bir fısıltıyla.

"Şey, elbette ki benim omzumdan, efendim," diye mutlu bir şekilde mööledi hayvan, "başkasının omzu benim değil ki ikram edebileyim."

Zaphod ayağa kalktı ve hayvanın omuz bölgesini beğeniyle yoklamaya başladı.

"But bölgem de çok güzel," diye mırıldandı hayvan. "Butlarımı uzun zamandır çalıştırıyorum ve bol bol hububat yiyorum, bu yüzden oralar epey etlendi." Sevimli bir homurtu çıkardı, tekrar mööledi ve geviş getirmeye başladı. Sonra çiğnediklerini gerisin geri yuttu.

"Ya da belki bir güvecimi alırdınız?"

"Yani bu hayvan açıkça kendisini yememizi istediğini mi söylüyor?" diye fısıldadı Trillian, Ford'a.

"Ben mi?" dedi Ford, cam gibi gözlerle. "Ben hiçbir şey demek istemiyorum."

"Bu tam anlamıyla dehşet verici," diye haykırdı Arthur, "hayatımda duyduğum en iğrenç şey."

"Sorun nedir Dünyalı?" dedi Zaphod, dikkatini hayvanın devasa butlarına çevirirken.

"Yalnızca önümde durup da beni, kendisini yemeğe davet eden bir hayvanı yemek istemiyorum o kadar," dedi Arthur, "bu insafsızlık."

"Yenilmek istemeyen bir hayvanı yemekten iyidir," dedi Zaphod.

"Konu bu değil," diye Arthur protesto etti. Sonra bu konuda bir an düşündü. "Pekâlâ," dedi, "konu bu olabilir. Umurumda değil, şu anda bunu düşünmeye niyetim yok. Ben yalnızca ... eee ..."

Çevresinde Evren öfkeyle can çekişiyordu.

"Sanırım ben yalnızca yeşil salata yiyeceğim," diye mırıldandı.

"Ciğerimi düşünmeniz için ısrar edebilir miyim?" diye sordu hayvan. "Şimdiye kadar epey şişip yumuşamış olmalı, aylardır kendimi zorla besliyordum."

"Bir yeşil salata," dedi Arthur anlayışlı bir tavırla.

"Bir yeşil salata, öyle mi?" dedi hayvan, onaylamadığını belirtir gibi Arthur'a bakıp gözlerini devirdi.

"Bana," dedi Arthur, "yeşil salata yememem gerektiğini mi söyleyeceksin?"

"Evet," dedi hayvan, "bu konuda çok net tavrı olan pek çok sebze tanıyorum. Zaten sonunda bu arapsaçına dönmüş konuyu kestirip atarak, gerçekten de yenilmek isteyen, bunu açık ve somut bir şekilde ifade edebilen hayvanların üretilmesine de işte bu yüzden karar verilmişti. Ve işte karşınızdayım."

Hafifçe eğilerek selam vermeyi başardı.

"Ben bir bardak su alayım lütfen," dedi Arthur.

"Bak," dedi Zaphod, "biz yemek yemek istiyor ve yemek konusunu sorun haline getirmek istemiyoruz. Dört az pişmiş biftek lütfen ve acele olsun. Beş yüz yetmiş altı milyar yıldır bir şey yemedik."

Hayvan sendeleyerek ayakları üzerinde doğruldu. Sevimli bir homurtu çıkardı.

"Çok akıllıca bir seçim olduğunu söyleyebilirim, efendim. Çok iyi," dedi, "şimdi hemen gidip kendimi vurayım."

Döndü ve Arthur'a dostça göz kırptı.

"Endişelenmeyin, efendim," dedi, "çok insancıl davranacağım."

Acelesiz adımlarla mutfağa doğru yöneldi.

Birkaç dakika sonra bir garson dumanları tüten dört büyük tabak biftekle çıkageldi. Zaphod ve Ford ikinci bir tereddüde gerek duymadan kurt gibi tabaklara saldırdı. Trillian bir an duraksadı, sonra omuzlarını silkti ve kendininkini yemeğe koyuldu.

Arthur'sa tabağına hafifçe midesi bulanarak baktı.

"Hey, Dünyalı," dedi Zaphod, henüz ağzı dolu olmayan yüzünde hain bir sırıtışla, "seni yiyip bitiren şey nedir böyle?"

Ve orkestra çalmaya devam ediyordu.

Restorandaki herkes ve her şey gevşemiş, bir kez daha sohbete dalmıştı. Hava şundan bundan konuşmalarla egzotik bitkiler, muhteşem yemekler ve baştan çıkarıcı şarapların birbirine karışan kokularıyla dolmuştu. Her yönde sonsuz kilometreler boyunca sürüp giden evrensel kıyamet sersemletici bir zirveye ulaşmak üzereydi. Saatine bir göz atan Max gösterişli bir şekilde sahneye döndü.

"Şimdi de hanımefendiler ve beyefendiler," diye sırıttı, "herkes son kez iyi vakit geçiriyor mu?"

"Evet," diye bağırdılar, komedyenler tarafından kendilerine iyi vakit geçirip geçirmedikleri sorulduğunda "evet" diye cevap veren cinsten kişiler.

"Bu fevkalade," diye heyecanla konuştu Max, "tam anlamıyla mükemmel. Sıcak ve kızgın güneşlerin sonuncusunu da parçalamaya hazırlanan foton fırtınaları, girdaplar halinde etrafımızda toplanırken, hepinizin arkasına yaslanıp benimle birlikte, çok heyecan verici ve ölümcül son bir deneyimin keyfini çıkartacağınızı biliyorum."

Durdu. Işıldayan gözleriyle seyirciyi etkisi altına almıştı.

"İnanın bana, hanımefendiler ve beyefendiler," dedi "bu, sondan bir önceki deneyiminiz olmayacak."

Tekrar duraksadı. Bu gece zamanlaması kusursuzdu. Bu gösteriyi uzun zamandır her gece yapıyordu. Aslında zamanın en uç noktalarının yaşandığı bu yerde gecenin pek bir anlamı yoktu. Her şey Restoranın, zamanın kıyısında yavaşça öne arkaya sallanmasıyla son anın sonsuz yinelenmesinden ibaretti. Bununla birlikte bu "gece" çok iyiydi, seyircileri ince kemikli avucunun içinde kıvrandırıyordu. Sesi iyice alçaldı. Seyirciler onu duymak için kulak kesildiler.

"Bu," dedi, "gerçekten de mutlak son, kâinatın bütün kollarının yok olduğu, tüyler ürpertici ve umutsuz son an. Bu, Hanımefendiler ve Beyefendiler, o ünlü 'an'."

Sesini daha da alçalttı. Bu sessizlik içinde tek bir sinek bile boğazını temizlemeye cesaret edemezdi.

"Buradan sonra," dedi, "hiçbir şey yok. Anlamsızlık. Boşluk. Unutulmuşluk. Mutlak hiçlik ..."

Gözleri tekrar ışıldadı – yoksa göz mü kırpıyordu?

"Hiçbir şey yok ... elbette ki Aldebaran likörlerinin en seçkin örnekleri ve tatlı servisimizin dışında!"

Orkestra onun için bir alkış müziği tıngırdattı. O ise bunu yapmamalarını yeğlerdi, onun çapında bir sanatçının buna ihtiyacı yoktu. O, seyirciyi adeta bir enstrüman gibi çalabilecek yetenekteydi. Rahatlamanın etkisiyle herkes gülüyordu. Konuşmaya devam etti.

"Ve ilk defa," diye haykırdı neşeyle, "sabah kalktığınızda kendinizi akşamdan kalma hissetmeyeceğinizden emin olabilirsiniz – çünkü başka sabah *olmayacak*!"

Gülüşen ve mutlu seyircisine bakarak sırıttı. Gözlerini kaldırıp gökyüzüne baktı. Bu ölüm rutinini her gece izliyordu, ama bakışı yalnızca bir saniyenin onda biri kadar bir süre içindi. Bir profesyonel diğerine nasıl güveniyorsa, o da yukarısının kendi üzerine düşen işi yapacağına emindi.

"Ve şimdi," dedi, gururla sahnede dolanırken, "bu gece, burada hissettiğiniz o muhteşem değersizlik ve kötü kader duygularını bir parça zayıflatmak pahasına bile olsa, bu akşam burada bulunan birkaç gruba hoş geldiniz demek istiyorum."

Cebinden bir kart çıkardı.

"Aramızda ..." Alkışları dindirmek için bir elini havaya kaldırdı. "Aramızda Qvarne, Vortvoid yöresinin ötesinden gelen Zansellquasure Flamarion Briç Klübü üyesi bir grup var mı? Onlar buradalar mı?"

Arkalardan bir alkış yükseldiyse de duymamazlıktan geldi. Etrafına bakınarak onları bulmaya çalıştı.

"Buradalar mı?" diye tekrar sordu, daha yüksek perdeden bir alkışı teşvik edebilmek için.

Her zamanki gibi istediğini elde etti.

"Hey, işte oradalar. Evet, son deklarasyonları söyleyin beyler – ve hile yok ona göre, bunun çok ciddi bir an olduğunu unutmayın."

Gelen alkışları kahkahayla karşıladı.

"Ve ayrıca ... ayrıca ... Asgard Saraylarından gelen alt düzey bir ilahlar grubu da aramızda bulunuyor mu?"

Sağ tarafında uzak bir yerlerden gök gürültüsünün gümbürtüsü yükseldi. Sahnenin üzerinde şimşekler çaktı. Kendilerinden memnun bir hava içinde oturan miğferli ve kıllı erkeklerden oluşmuş küçük bir grup ona kadeh kaldırdı.

Vakti geçmiş herifler, diye düşündü kendi kendine.

"Aman o çekice dikkat edin efendim," dedi yüksek sesle.

Ardından şimşek numaralarını tekrar yaptılar. Max de onlara incecik dudaklı bir gülümseme gönderdi.

"Üçüncü olarak da," dedi, "üçüncü olarak Sirius B'den bir grup Genç Muhafazakâr, onlar da burada mı?"

Şık giyimli bir grup genç köpek para rulolarını birbirlerine atmayı bırakıp sahneye atmaya başladılar. Anlaşılmaz bir şekilde uluyup havladılar.

"Evet," dedi Max, "bu olanlar hep sizin yüzünüzden, farkında mısınız?"

"Son olarak da," dedi Max, yüzüne ciddi bir ifade takınıp seyircileri sakinleştirirken, "sanırım son olarak, Yüce Peygamber Zarquon'un İkinci Dirilişi Kilisesi'ne mensup bir grup sofu da bu akşam bizimle birlikte."

Yirmi kişi kadardılar; inançlarına uygun, basit ve her türlü lüksten uzak giysileriyle sahneden uzak bir noktada yere oturmuş, huzursuzca maden sularını yudumluyor ve eğlenceden uzak kalmaya çalışıyorlardı. Spotlar üzerlerine çevrildiğinde, gücenmiş bakışlarla gözlerini kırpıştırdılar.

"İşte buradalar," dedi Max, "orada oturmuş sabırla bekliyorlar. Peygamberiniz geri döneceğini söylemişti dostlar ve sizi de uzun zamandır bekletiyor, neyse umalım da biraz acele ediyor olsun, çünkü bunun için yalnızca sekiz dakikası kaldı!"

Zarquon'un müritleri, üzerlerinden aşan acımasız kahkaha dalgalarıyla yıpratılmayı reddederek dimdik oturmaktaydılar.

Max seyircilerini dizginledi.

"Hayır, ama şu da bir gerçek ki dostlar, cidden burada hiç kimseyi incitmek niyetinde değiliz. Hayır, böyle derin inançlarla dalga geçmemeliyiz, bu yüzden şimdi Yüce Zarquon için kocaman bir alkış istiyorum.."

Seyirciler saygıyla alkışladılar.

"... kendisi her nerede bulunmak zorunda olursa olsun!"

Taş kesilmiş suratıyla oturan gruba, eliyle bir öpücük üfledi ve sahnenin ortasına döndü.

Yüksek bir tabureyi kapıp üzerine oturdu.

"Yine de bu akşam burada bu kadar seçkin kişiyi bir arada görmek" diye şakıdı, "harika – öyle değil mi ama? Evet, kesinlikle harika. Çünkü biliyorum ki çoğunuz buraya sürekli geliyorsunuz, bu da gerçekten harika bir şey; buraya gelip her şeyin sonunu izledikten sonra kendi çağlarınıza dönmek ... çocuk yetiştirmek, daha iyi ve yeni

toplumlar için çabalamak, doğru olduğuna inandığınız şeyler için korkunç savaşlar vermek ... bu her türlü organik canlı çeşidinin geleceği için umut veriyor." Üstlerinde ve etraflarında devam eden yıkıcı fırtınayı işaret etti, "bir gelecek olmadığını bilsek bile ..."

Arthur, Ford'a döndü – bu yeri kafasında tam olarak bir yere yerleştirememişti.

"Baksana," dedi, "eğer Evren sona ermek üzereyse, biz de onunla birlikte yok olmaz mıyız?"

Ford ona üç Pan Galaktik Gargara Bombası içmiş birinin bakışlarıyla, yani bir başka deyişle hiç de sabit olmayan bir bakışla baktı.

"Hayır," dedi. "Bak şimdi," dedi, "bu batakhaneye girdiğin andan itibaren, çok şaşırtıcı bir tür güç kalkanıyla korunan geçici bir zaman sapması gibi bir şeyde tutuluyorsun. Sanırım."

"Ha," dedi Arthur. Dikkatini yeniden garsonun bifteğinin yerine getirmesini sağlayabildiği çorbasına çevirdi.

"Bak," dedi Ford, "sana göstereyim."

Masadan kaptığı peçeteyle bir süre umutsuzca boğuştu.

"Bak," dedi yeniden, "Şimdi diyelim ki, bu peçete geçici Evren olsun, tamam mı? Bu kaşık da maddenin eğimi içinde geçit görevi yapan bir tüp olsun ..."

Bu son bölümü söylemesi biraz zaman almıştı ve Arthur onun sözünü kesmekten nefret ediyordu.

"O benim çorba kaşığım," dedi.

"Pekâlâ," dedi Ford, "diyelim ki şu kaşık..." tatlı tepsisinin üzerinde duran tahta saplı küçük bir kaşık görmüştü, ama onu oradan almayı biraz

çetrefilli bulduğu için fikrini değiştirdi, "hayır, daha da iyisi bu çatal..."

"Hey, çatalımı bırakır mısın?" diye tersledi Zaphod.

"Tamam," dedi Ford, "tamam, tamam. Diyelim ki ... diyelim ki bu şarap kadehi geçici Evren olsun..."

"Hangisi, az önce yere düşürdüğün mü?"

"Öyle bir şey mi yaptım?"

"Evet."

"Tamam," dedi Ford, "unut gitsin. Demek istediğim ... Demek istediğim, bak şimdi, biliyor musun, Evrenin en başında nasıl başladığını biliyor musun?"

"Sanırım, hayır," dedi, bu konuyu hiç açmasaydım keşke diye düşünen Arthur.

"Pekâlâ," dedi Ford, "gözünün önüne şunu getir. Tamam. Bir küvet var. Tamam. Geniş yuvarlak bir küvet. Ve abanozdan yapılmış."

"Nereden alınmış?" dedi Arthur, "Harrods Vogonlar tarafından yerle bir edilmişti."

"Bunun bir önemi yok."

"Ama hep böyle diyorsun."

"Dinle."

"Pekâlâ."

"Bu küvet var, anladın mı? Bu küveti gözünün önüne getir. Abanozdan yapılmış ve koni biçimli bir küvet hayal et."

"Koni mi?" dedi Arthur. "Ne biçim bir küvet bu–"

"Şşşş!" dedi Ford, "Konik işte. Şimdi yapman gereken, anlıyor musun, onu ince beyaz kumla doldurmak, tamam mı? Ya da toz şekerle. İnce beyaz kum ya da şeker. Herhangi biri. Önemli de-

ğil. Şeker de olabilir. Ve dolduğu zaman tıpasını açacaksın ... beni dinliyor musun?"

"Dinliyorum."

"Tıpasını açacaksın ve hepsi döne döne akıp gidecek, anlıyor musun, tıpanın deliğinden akıp gidecek."

"Anladım."

"Anlamıyorsun. Hiçbir şey anlamıyorsun. Asıl can alıcı noktaya henüz gelmedim. Can alıcı noktayı duymak ister misin?"

"Bana can alıcı noktayı söyle."

Ford bir an için düşündü, can alıcı noktanın ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Can alıcı nokta," dedi, "şu. Bunun oluşunu filme alıyorsun."

"Gerçekten can alıcıymış," diye onayladı Arthur.

"Bir kamera alıyor ve bu olurken filme çekiyorsun."

"Çok can alıcı."

"Asıl can alıcı nokta bu değil. Can alıcı nokta şu, şimdi hatırladım. Can alıcı nokta filmi projektöre yerleştirirken ... geriye doğru sarıyorsun!"

"Geriye doğru mu?"

"Evet, can alıcı nokta kesinlikle filmi geriye doğru sarmak. Öyle yapıp sonra da oturup seyrettiğinde, her şey döne döne küvetin deliğinden yukarı çıkıyormuş gibi görünecek ve küveti dolduracak. Anlıyor musun?"

"Demek Evren böyle başladı, ha?"

"Hayır, ama bu, gevşemek için muhteşem bir yol."

Şarap kadehine uzandı.

"Şarap kadehim nerede?" dedi.

"Yerde."

"Ha."

Ford, bardağını aramak için sandalyesini geriye doğru itince, elinde kablosuz bir telefonla masaya yaklaşmakta olan ufak tefek yeşil garsonla çarpıştı.

Ford çok sarhoş olduğunu söyleyerek garsondan özür diledi.

Garson bunun hiç sorun olmadığını ve onu çok iyi anladığını belirtti.

Ford garsona bu nazik davranışı için teşekkür ederek onun kâkülünü çekiştirmek istedi, ama hedefi on beş santimetre kadar ıskalayarak masanın altına kaydı.

"Bay Zaphod Beeblebrox?" diye sordu garson.

"Eee, evet?" dedi Zaphod, üçüncü bifteğinden başını kaldırarak.

"Size telefon var."

"Hey, anlamadım, ne var dedin?"

"Telefon efendim."

"Bana mı? Burada? Burada olduğumu kim biliyor ki?"

Beyinlerinden biri aceleyle işlemeye başladı. Diğeri hâlâ ağzına tıkıştırdığı yiyeceklerle keyifle oyalanıyordu.

"Devam edersem kusura bakmazsınız değil mi?" dedi yemek yiyen kafası ve işine devam etti.

Artık peşinde o kadar çok kişi vardı ki Zaphod hesabı kendisi de kaybetmişti. Bu kadar dikkat çekici bir giriş yapmaması gerekirdi. Canı cehenneme, neden yapmayacak mışım ki, diye düşündü. Eğer kimse sizin eğlenişinizi izlemiyorsa, eğlendiğinizi nasıl anlayabilirsiniz ki?

"Belki birileri Galaktik Polise haber uçurmuştur," dedi Trillian. "Herkes içeri girdiğini gördü."

"Yani beni telefonda tutuklamak istediklerini mi söylüyorsun?" dedi Zaphod. "Mümkündür. Köşeye sıkıştırıldığım zaman çok tehlikeli olurum."

"Evet," dedi bir ses masanın altından, "kendini öyle hızlı dağıtırsın ki insanlar şarapnelle vurulmuşa döner."

"Hey, bu da ne, Yargı Günü mü?" diye terslendi Zaphod.

"Onu da mı göreceğiz?" diye sinirli bir sesle sordu Arthur.

"Hiç acelem yok," diye mırıldandı Zaphod. "Tamam, telefondaki herif kimmiş bakalım?" Ford'a bir tekme indirdi. "Hey, çık oradan ufaklık," dedi ona, "sana ihtiyacım olabilir."

"Söz konusu metal beyefendiyi," dedi garson, "şahsen tanımıyorum, efendim..."

"Metal mi?"

"Evet efendim."

"Metal mi dedin?"

"Evet efendim, dedim ki, söz konusu metal beyefendiyi şahsen tanımıyorum..."

"Peki devam et."

"Ama bana kendisinin uzun binyıllardır sizin dönüşünüzü beklediğini söyledi. Görünüşe bakılırsa buradan ayrılışınız oldukça ani olmuş."

"Buradan *ayrılışım* mı?" dedi Zaphod. "Saçmaladığının farkında mısın? Buraya daha yeni geldik."

"Aynen öyle efendim," dedi garson inatçı bir ısrarla, "ama, efendim, anladığım kadarıyla, buraya gelmeden önce buradan ayrılmışsınız."

Zaphod bunu önce bir beyninde sonra da öbür beyninde değerlendirdi.

“Yani diyorsun ki,” dedi, “buraya gelmeden önce, buradan ayrılmışız, öyle mi?”

Çok uzun bir gece olacak, diye düşündü garson.

“Kesinlikle, efendim,” dedi.

“Psikanalistine tehlike tazminatı ödesene, bebeğim,” diye bir öneride bulundu Zaphod.

“Hayır, bekle bir dakika,” dedi Ford, tekrar masa seviyesinin üzerine çıkarken, “burası tam olarak neresi?”

“Tam bir kesinlikle, efendim, burası Kurbağayıldızı B Dünyası.”

“Ama biz daha oradan yeni *ayrıldık*,” diye itiraz etti Zaphod, “oradan ayrıldık ve Evrenin Sonundaki Restoran’a geldik.”

“Evet efendim,” dedi garson, şimdi tanıdık bir alanda olduğunu ve serbestçe atış yapabileceğini hissederek, “biri diğerinin enkazı üzerine inşa edilmişti.”

“Ha,” dedi Arthur canlanarak, “yani demek istediğin biz uzayda değil zamanda yolculuk yaptık.”

“Dinle, seni evrimini tamamlayamamış şempanze,” diye sözünü kesti Zaphod, “sen gidip bir ağaca tırmansana?”

Arthur öfkelendi.

“Sen de git kafalarını birbirine vur, dört göz,” diye öğüt verdi Zaphod’a.

“Hayır, hayır,” dedi garson Zaphod’a, “maymununuz olayı doğru anladı, efendim.”

Arthur öfkeyle kekeledi, ama bırakın ters bir şeyi, anlamlı bir şey bile söyleyemedi.

“Tamamen aynı yerde kaldığınız halde ... sanırım beş yüz yetmiş altı milyar yıl ileriye atladı-

nız," diye açıkladı garson. Gülümsedi. Olanaksız görünen koşullar altında amacına ulaşmış gibi içinde harika bir his vardı.

"Doğru ya!" dedi Zaphod. "Anladım. Bilgisayara bizi yemek yiyebileceğimiz en yakın yere götürmesini söylemiştim o da tam olarak böyle yaptı. Aşağı yukarı beş yüz yetmiş altı milyar yılı saymazsak, hiç yerimizden kımıldamamışız. Güzel."

Hepsi bunun çok güzel bir şey olduğunu onayladılar.

"Ama şu telefondaki," dedi Zaphod, "herif kim?"

"Marvin'e ne oldu?" diye sordu Trillian.

Zaphod elleriyle başlarına vurdu.

"Paranoyak Android! Onu Kurbağayıldızı B'de mutsuz, umutsuz ve amaçsız dolaşırken bırakmıştım."

"Bu ne zaman olmuştu?"

"Şey, eee, sanırım beş yüz yetmiş altı milyar yıl önce," dedi Zaphod. "Hey, eee, Tabakların Kaptanı, bana şu konuşma çubuğunu versene."

Ufak tefek garsonun kaşları alnında karmaşa içinde dolaştı.

"Özür dilerim efendim, anlayamadım?" dedi.

"Telefonu ver, garson," dedi Zaphod, aleti elinden kaparak. "Yani öyle demodesiniz ki, bu dünyaya nasıl ayak uyduruyorsunuz anlamıyorum."

"Haklısınız efendim."

"Hey, Marvin, sen misin?" dedi Zaphod telefona. "Neler yapıyorsun, ufaklık?"

Hatta incecik kısık bir ses duyulmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Sanırım kendimi ne kadar kötü hissettiğimi biliyor olmalısın," dedi.

Zaphod telefonu eliyle kapattı.

"Arayan Marvin," dedi.

"Hey, Marvin," dedi tekrar telefona, "biz çok iyi vakit geçiriyoruz. Yemek, şarap, biraz kişisel istismar ve Evrenin bumlayışı. Seni nerede bulabiliriz?"

Tekrar bir sessizlik oldu.

"Biliyorsunuz, benimle ilgileniyormuş gibi davranmanız gerekmez," dedi Marvin sonunda. "Ben yalnızca sıradan bir robot olduğumun kesinlikle farkındayım."

"Tamam, tamam," dedi Zaphod, "ama neredesin?"

"Bana 'geri vitese tak, Marvin' diyorlar. 'Üç numaralı havakilidini aç, Marvin. Şu kâğıdı yerden alır mısın Marvin?' Kâğıdı yerden alır mıymışım! Şu hale bakın, gezegen büyüklüğünde bir beynim var, ama onlar benden..."

"Evet, evet," dedi Zaphod, onu anlıyormuş gibi, ama zerre kadar sempati duymadan.

"Ama elbette ben aşağılanmaya alışığım," diye vızıldadı Marvin, "isterseniz gidip kafamı bir kova suyun içine de sokabilirim. Bunu yapmamı ister misiniz? Yanımda hazır bir kova var. Bir dakika bekleyin."

"Eee, hey, Marvin..." diye onun sözünü kesmek istedi Zaphod, ama çok geç kalmıştı. Ahizeden metal tıngırtıları ve kederli küçük fokurtular geldi.

"Ne diyor?" diye sordu Trillian.

"Hiçbir şey," dedi Zaphod, "bizi yalnızca başını yıkayışını dinletmek için aramış."

"İşte," dedi Marvin, ahizeye geri dönerek ve biraz daha fokurdayarak, "umarım bu sizi tatmin etmiştir..."

"Evet, evet," dedi Zaphod, "şimdi bize nerede olduğunu söyler misin lütfen?"

"Otoparktayım," dedi Marvin.

"Otopark mı?" diye sordu Zaphod. "Orada ne yapıyorsun?"

"Arabaları park ediyorum. Bir otoparkta başka ne yapılır ki?"

"Tamam, orada kal, hemen geliyoruz."

Zaphod bir hamlede ayağa kalktı, telefonu fırlattı ve faturaya "Hotblack Desiato" yazdı.

"Haydi gelin, çocuklar," dedi. "Marvin, otoparktaymış. Haydi oraya inelim."

"Otoparkta ne yapıyormuş?" diye sordu Arthur.

"Arabaları park ediyor, başka ne yapabilir? Boş kafa."

"Ama Evrenin Sonu ne olacak? Büyük anı kaçıracağız."

"Ben daha önce gördüm. Saçmalıktan başka bir şey değil," dedi Zaphod, "bir küyüb amaltap o kadar."

"Bir ne?"

"Bir büyük patlamanın tersi. Haydi, fırlayın."

Restoranın çıkışına doğru yollarını açarak ilerlerken diğer müşterilerin çok azı onlara dikkat etti. Hepsinin gözü gökyüzündeki dehşete çivilenmişti.

"Gökyüzünün sol üst çeyreğinde," diyordu Max, "ilginç bir manzara göreceksiniz. Dikkatle bakacak olursanız, Hastromil yıldız sisteminin morötesi ışıklar içinde kaynamakta olduğunu

izleyebilirsiniz. Aramızda Hastromil'den gelen birileri var mı?"

Arka masalardan bir yerlerden bir iki kararsız alkış geldi.

"Eh," dedi Max neşeyle onlara sırıtarak, "ocağı açık bırakıp bırakmadığınızı düşünmek için artık çok geç."

18

Ana resepsiyon katı neredeyse bomboştu, ama Ford yine de yolu açmaya çalışır gibi zigzaglar çizerek yürüyordu.

Zaphod onu kolundan sıkıca kavradı ve giriş koridorunun köşesindeki küçük bir kabine soktu.

"Orada ne yapıyorsun ona?" diye sordu Arthur.

"Ayıltıyorum," dedi Zaphod ve orada bulunan deliğe bir jeton attı. Işıklar parladı, gazlar kabardı.

"Selam," dedi Ford bir saniye sonra kabinden dışarı adımını atarken, "nereye gidiyoruz?"

"Aşağıya otoparka, haydi çabuk olun."

"Personel taşıyan Zaman Işınlamacıları yok mu?" dedi Ford. "Bizi hemen *Altın Kalp*'e ulaştırırdı."

"Evet, ama ben artık o gemiden soğudum. İstiyorsa Zarniwoop'ta kalabilir. Onun oyunlarına ortak olmak istemiyorum. Haydi, gidip ne bulabileceğimize bakalım."

Sirius Sibernetik Şirketi'nin bir Neşeli Dikey Halk Taşıyıcısı onları Restoranın altındaki derinliklere indirdi. Daha önceden serserilerin saldı-

rısına uğrayan asansör epey yıpranmıştı ve bu yüzden, onları aşağı indirirken neşelendirmeye çalışmayışına hepsi memnun oldu.

Asansör boşluğunun dibine vardıklarında kapılar açıldı ve yüzlerine pis kokulu, soğuk bir hava dalgası çarptı.

Asansörden çıktıklarında ilk gördükleri şey, belli başlı elli canlı türünün hepsine tuvalet imkânı sağlayan ve bu iş için üzerinde elliden fazla kapı bulunan uzun bir beton duvar oldu. Bununla birlikte, Galaksinin tarihi boyunca var olmuş bütün otoparklar gibi, bu parka da hâkim olan şey sabırsızlık kokusuydu.

Bir köşeyi döndüler ve kendilerini uçsuz bucaksız mağaramsı bir boşluğu aşarak loş uzaklığa doğru belirsizleşerek gözden kaybolan bir yürüyen köprüde buldular.

Bu kocaman mağara küçük ceplere bölünmüştü ve bu ceplerin her birinde de yukarıda yemek yiyen müşterilere ait uzay gemilerinden biri duruyordu; gemilerin bazıları günlük kullanıma yönelik küçük fabrikasyon modeller, diğerleriyse ışıl ışıl kocaman limugemiler, yani aşırı zengin herif oyuncaklarıydı.

Bunların önünden geçerken Zaphod'un gözlerinde, para hırsı olup olmadığı tartışılabilecek bir ışıltı yanıyordu. Aslında, en iyisi bu konuda açık olmak gerekir – bu ışıltı kesinlikle para hırsıydı.

"İşte orada," dedi Trillian. "Marvin orada aşağıda."

Onun işaret ettiği yere baktılar. Uzaklarda, gümüş renkli dev bir güneş kruvazörünün bir köşesini elinde küçük bir bezle parlatmakta olan kederli küçük bir metal figür gördüler.

Yürüyen köprünün üzerine kısa aralıklarla yerleştirilmiş, zemin seviyesine inen geniş şeffaf tüpler vardı. Zaphod köprüden atlayıp bu tüplerden birine girdi ve yavaşça aşağı süzüldü. Diğerleri de onu izledi. Daha sonra düşündüğünde Arthur Dent, bu olayın Galaksideki yolculukları içinde yaşadığı en zevkli deneyim olduğuna karar verecekti.

"Hey, Marvin," dedi Zaphod robota doğru hızlı adımlarla yürüyerek. "Hey, ufaklık, seni gördüğümüze çok memnun olduk."

Marvin döndü ve tamamen ifadesiz duran metal bir yüzün gücenmiş görünmesi mümkün olabildiği kadar gücenmiş görünerek konuştu.

"Hayır, değilsiniz," dedi, "hiç kimse beni görmekten memnun olmuyor."

"Sen bilirsin," dedi Zaphod ve uzaklaşarak gemileri gözden geçirmeye yöneldi. Ford da onu izledi.

Marvin'in yanına aslında sadece Trillian ve Arthur gitmişti.

"Hayır, gerçekten memnunuz," dedi Trillian ve Marvin'in hiç hoşlanmadığı bir şekilde omzuna hafif hafif vurdu, "bunca zamandır etrafta takılarak bizi burada beklemişsin."

"Beş yüz yetmiş altı milyar, üç bin beş yüz yetmiş dokuz yıldır," dedi Marvin. "Tek tek saydım."

"Tamam, işte artık geldik," dedi Trillian, bunu söylemenin –Marvin'in gözünde ve çok da haklı olarak– biraz aptalca bir şey olduğunu hissederek.

"En kötüsü ilk on milyon yıldı," dedi Marvin, "ikinci on milyon yıl da en kötüsüydü. Üçüncü on milyon yıldansa hiç hoşlanmadım. Zaten ondan sonra bir parça çöküntüye uğradım."

Onlara bir şeyler söylemeleri gerektiğini düşündürecek bir süre boyunca sustu, sonra yine konuşmaya başladı.

"Beni asıl üzen şey, bu iş sırasında karşılaştığım insanlar oldu," dedi ve yine sustu.

Trillian boğazını temizledi.

"Yani–"

"En son kırk milyon yıl önce doğru dürüst bir sohbet etme fırsatım oldu," diye devam etti Marvin.

Ve yeniden sustu.

"Ya, a–"

"Ve o da bir kahve makinesiyle olmuştu."

Bekledi.

"Bu bi–"

"Benimle konuşmaktan hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" dedi Marvin kısık ve perişan bir ses tonuyla.

Trillian bu sefer Arthur'la konuşmayı tercih etti.

Daha aşağılarda bir yerde Ford Prefect bakmaktan çok hoşlandığı bir şey bulmuştu, hatta aslında birkaç şey bulmuştu.

"Zaphod," dedi kısık bir sesle, "şu küçük yıldız tramvaylarına bir baksana..."

Zaphod baktı ve gördükleri pek hoşuna gitti.

İnceledikleri araç aslında çok küçük, ama olağanüstü bir şeydi ve tıpkı bir zengin çocuğunun oyuncağını andırıyordu. Aslında fazla incelenecek bir şeyi yoktu, ince ama sert bir metal folyodan yapılmış altı metre boyundaki bu gemi olsa olsa kâğıttan küçük bir oka benzetilebilirdi. Arka uçta iki kişilik yatay ve küçük bir kokpit bulunu-

yordu. Pek de yüksek hızlara çıkmasına izin vermeyen minik bir motoru vardı. Bununla birlikte gemi bir ısı-çanağına sahipti.

Isı-çanağı iki bin milyar tonluk bir kütleye sahipti ve geminin uzun gövdesinin ortasında bir yere konulmuş bir elektromanyetik alan içindeki bir kara deliğe monte edilmişti. Bu ısı-çanağı, geminin sarı bir güneşe iki üç kilometre mesafeye kadar yaklaşabilmesini ve güneşin yüzeyinde patlayan solar alevleri yakalayarak onlarla yoluna devam etmesini sağlıyordu.

Var olan sporlar içinde alevsörfü en egzotik ve en heyecan verici olanıydı, ki ona hem parası hem de cesareti yetenler Galaksinin en aslan yürekli kişileri olarak kabul edilirdi. Elbette ki bu aynı zamanda da hissizleştirici derecede tehlikeli bir spordu – alevsörfü sırasında ölmemeyi başaranlar, daha sonra Kulüp Daidalos'un[1] verdiği Alev-Ertesi partilerindeki seks maratonunun sonunda mutlaka yaşamlarını yitirirlerdi.

---

1 *Daidalos*: Eli her işe yatkın, çok yönlü Atinalı zanaatkâr. Atina'daki işliğinde birlikte çalıştığı yeğeni Talos, günün birinde ölü bir yılanın dişlerinden esinlenerek testereyi icat ettiğinde bunu çok kıskanan Daidalos çırağını Akropol'den aşağı atarak öldürmüş, bu yüzden de Girit'e sürgüne gönderilmiştir. Orada Kral Minos'un emrine girmiş ve bir boğaya âşık olanların içine girebileceği tahtadan bir inek yapmak gibi türlü işler görmüş; labirentler inşa edip bir labirente girip çıkmak için ip yumağı kullanılması fikrini geliştirmiş, bu yüzden kapatıldığı labirentten çıkmak üzere oğluyla kendine bir çift kanat yaparak uçmuş ve güneşe fazla yaklaştığı için denize düşen oğlunun aksine Sicilya'ya ulaşmayı başarmıştır. Oradaki maceraları için bkz. Azra Erhat, *Mitoloji Sözlüğü* –ed.n.

Ford ve Zaphod baktılar ve onu geçtiler.

"Ya bu yavru," dedi Ford, "siyah güneşpatlatıcıları olan şu turuncu renkli yıldız böceği..."

Yıldız böceği dedikleri bu araç da yine küçük bir gemiydi – aslında bu isim tamamen yanıltıcıydı, çünkü bu geminin başaramayacağı bir şey varsa o da yıldızlararası mesafeleri aşmaktı. Bu, olmadığı bir şey gibi görünsün diye allanıp pullanmış ve aslında gezegen içi sıçramalarda kullanılacak spor bir araçtı. Bununla birlikte hoş çizgileri vardı. Onu da geçtiler.

Bir sonraki otuz metre uzunluğunda büyük bir parçaydı – bu yolcu otobüsü yapısında bir limugemiydi ve tasarlanırken besbelli tek bir amaç göz önünde tutulmuştu, bakanları kıskançlıktan çatlatmak. Boyasındaki üslup ve aksesuar ayrıntıları açıkça şöyle demekteydi: "Ben yalnızca bu gemiye sahip olabilecek kadar değil, aynı zamanda onu ciddiye almayacak kadar da zenginim." Muhteşem bir çirkinliği vardı.

"Şuna bir baksana," dedi Zaphod, "çok-salkımlı kuark motoru grubuyla sağlanan çekim gücü, perspuleks kontrol panelleri. Bu gemi Lazlar Lyricon işi bir özel yapım olmalı."

Her bir santimini dikkatle inceledi.

"Evet," dedi, "bak, nötron motorunun kapağı üzerindeki pembe-ötesi kertenkele amblemini görüyor musun? Lazlar'ın ticari amblemi. Adamın hiç utanması yok."

"Bu anasının gözü şeylerden biri, bir gün beni Aksel Nebulasının oralarda geçip gitmişti," dedi Ford. "Ben son hızla gidiyordum ve bu şey yanımdan adeta salınarak geçti, yıldız motorunu bile doğru dürüst çalıştırmamıştı. İnanılmaz bir şey."

Zaphod hayranlıkla ıslık çaldı.

"On saniye sonra," dedi Ford, "Jaglan Beta'nın üçüncü ayına çarpmıştır."

"Ciddi misin?"

"Geminin görünüşü bir harika, tamam. Bir balığa benziyor, balık gibi hareket ediyor, ama dümen kontrolü bir sığır gibi."

Ford geminin etrafında yürüyerek diğer tarafını inceledi.

"Hey, gel de şuna bir bak," diye seslendi, "bu tarafına büyük bir duvar resmi yapılmış. Patlayan bir güneş – Felaket Bölgesi'nin logosu. Bu Hotblack'in gemisi olmalı. Şanslı yaşlı kulampara. Hani şu dublörgemisinin güneşe çarpmasıyla sona eren korkunç şarkı da onlarındı, biliyorsun değil mi? Akıllara durgunluk veren bir gösteriymiş. Ama bu durum dublörgemilerine pahalıya patlıyordur."

Ama Zaphod'un dikkati başka yerdeydi. İlgisi Hotblack Desiato'nun limuzinine bitişik duran bir gemiye kaymıştı. İki ağzı da bir karış açılmıştı.

"Bu," dedi, "bu... gözler için cidden zararlı ..."

Ford baktı. O da şaşkınlık içinde öylece kalakaldı.

Bu sade ve klasik tasarıma sahip bir gemiydi, yassı bir somon balığını andırıyordu, yirmi metre uzunluğundaydı, fazlasıyla temiz, fazlasıyla pürüzsüzdü. Hakkında söylenebilecek tek bir şey vardı.

"Bu çok... *siyah*!" dedi Ford Prefect. "Şeklinin ne olduğunu anlamak çok zor ... sanki bütün ışığı emiyor!"

Zaphod hiçbir şey söylemedi. Tek kelimeyle âşık olmuştu.

Siyahlığı öylesine uç bir noktaya kaymıştı ki onun ne kadar yakınında dikildiğinizi anlamanız mümkün değildi.

“Gözler sanki üzerinde duramayıp kayıyor gibi,” dedi Ford hayranlık dolu bir sesle. Çok duygusal bir andı. Dudağını ısırdı.

Zaphod gemiye yaklaştı, yavaşça, büyülenmiş biri gibi – ya da daha doğrusu onu elde etmek isteyen biri gibi. Okşamak için elini uzattı. Eli öylece durdu. Okşamak üzere tekrar uzandı. Eli yine durdu.

“Gel de şu yüzeyi bir hisset,” dedi kısık bir sesle.

Ford dokunmak için elini uzattı. Eli havada kalakaldı.

“Dokuna ... dokunamıyorsun ...” dedi.

“Gördün mü?” dedi Zaphod. “Sürtünme tamamen önlenmiş. Bu acayip bir hız yapıyor olmalı...”

Ciddi bakışlarla Ford’a döndü. En azından başlarından biri döndü – diğeri huşu içinde gemiyi seyretmeye devam ediyordu.

“Ne diyorsun Ford?” dedi.

“Yani... eee ...” Ford omzunun üzerinden baktı. “Yani onu yürütelim mi? Sence bunu yapmalı mıyız?”

“Hayır.”

“Bence de.”

“Ama yürüteceğiz değil mi?”

“Yapmazsak yazık olur.”

Biraz daha izlediler, ta ki Zaphod birden kendini toparlayana kadar.

“Bir an önce toz olsak iyi olur,” dedi. “Bir iki dakika sonra Evren sona ermiş olacak ve bütün

Kaptan Dallamalar lüks-mobillerini bulmak üzere buraya akın edecekler."

"Zaphod," dedi Ford.

"Evet?"

"Bunu nasıl yapacağız?"

"Basit," dedi Zaphod. Döndü. "Marvin!" diye seslendi.

Marvin yavaş yavaş, büyük zahmetlerle ve çıkarmayı öğrendiği milyonlarca küçük metalik tıkırtı ve gıcırtı sesini çıkararak, çağrıya cevap vermek üzere arkasına döndü.

"Haydi buraya gel," dedi Zaphod, "sana iş bulduk."

Marvin ayaklarını sürüye sürüye onlara doğru yürüdü.

"Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Hayır, hoşlanacaksın," dedi heyecanla Zaphod, "önünde yepyeni bir hayat uzanıyor."

"Öff, başka bir hayat daha mı?" diye inledi Marvin.

"Çeneni kapat ve dinle!" diye tısladı Zaphod. "Bu sefer heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler olacak."

"Kulağa korkunç geliyor," dedi Marvin.

"Marvin! Senden bütün istediğim ..."

"Sanırım, sizin için şu uzay gemisinin kapısını açmamı istiyorsunuz?"

"Ne? Eee ... evet. Evet, doğru," dedi Zaphod tedirgin bir sesle. En az üç gözü giriş kapısındaydı. Zaman sınırlıydı.

"Heyecanımı uyandırmaya çalışacağına ne istediğini doğrudan söylesen keşke," dedi Marvin, "çünkü bende heyecan denen şeyden bulunmuyor."

Gemiye yaklaştı, dokundu ve bir giriş kapısı ardına kadar açıldı.

Ford ve Zaphod kapıya baktılar.

"Bir şey değil," dedi Marvin. "Ah, teşekkür etmediniz ki." Geldiği gibi ayaklarını sürükleyerek uzaklaştı.

Arthur ve Trillian çevrelerine toplandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Arthur.

"Şuna bak," dedi Ford, "şu geminin içine bak."

"Gittikçe daha da ilginçleşiyor," diye soludu Zaphod.

"Siyah," dedi Zaphod. "İçindeki her şey tamamen siyah ..."

Restoranın içinde işler, artık geriye başka saniyelerin kalmayacağı o son ana doğru yaklaşıyordu.

Bütün gözler kubbeye sabitlenmişti; dikkatle Hotblack Desiato'ya bakan korumasıyla, ona duyduğu saygı yüzünden korumasının kapatmış olduğu Hotblack Desiato'nun gözleri dışında kalan bütün gözler.

Koruma masanın üzerine doğru eğildi. Hotblack Desiato sağ olsaydı, bu anın arkaya yaslanmak, hatta biraz yürümek için iyi bir an olduğunu düşünürdü. Koruma yakınlaşmayı seven bir adam değildi. Ama Hotblack Desiato, talihsiz durumu yüzünden tamamen hareketsiz kalmıştı.

"Bay Desiato, efendim?" diye fısıldadı koruma. Konuştuğunda, ağzının iki tarafındaki kaslar yoldan çekilmek için birbiri üzerine tırmanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bay Desiato, beni duyuyor musunuz?"

Doğal olarak Hotblack Desiato bir şey söylemedi.

“Hotblack,” diye tısladı koruma.

Yine doğal olarak Hotblack Desiato bir cevap vermedi. Bununla birlikte, doğaüstü bir cevap vermişti.

Önündeki masada bir şarap kadehi şıngırdamış ve bir çatal üç santimetre kadar yükselerek bardağı hafifçe tıngırdatıp tekrar masaya dönmüştü.

Koruma tatmin olmuş bir homurtu çıkardı.

“Gitme zamanı geldi, Bay Desiato,” diye mırıldandı koruma. “Şu durumunuzla kalabalığa kalmayalım. Bir sonraki konsere kadar dinlenmek istersiniz. Gerçekten büyük seyirci vardı. En iyi seyircilerden. Kakrafoon. Tam iki milyon beş yüz yetmiş altı bin yıl önce. Bunu dört gözle beklemeyecek miymiştiniz?

Çatal yine yükseldi, bekledi, ser verir sır vermez bir şekilde aşağı yukarı hareket edip tekrar yerine döndü.

“Ah, haydi ama” dedi koruma, “çok muhteşem olacakmıştı. Onların aklını başından alacaktınız.” Koruma, Dr Dan Streetmentioner’in kalp krizi geçirmesine neden olabilirdi.

“Güneşe çarpan siyah gemiyle sanki can evlerinden vuruluyorlar ve bu yeni gemi de tam bir güzellik abidesi. Onun gitmesine gerçekten üzüleceğim doğrusu. Hemen aşağıya inersek siyah gemiyi otomatik pilota ayarlarım, biz de limuyla uzaklaşırız tamam mı?”

Çatal onaylama anlamında bir kez masaya vurdu ve şarap bardağı esrarengiz bir şekilde kendi kendini boşalttı.

Koruma Hotblack Desiato’nun sandalyesini restoranın dışına sürdü.

"Şimdi," diye haykırdı Max sahnenin ortasından, "hepinizin beklemekte olduğu an geldi!" Kollarını hızla havaya kaldırdı. Arkasında bulunan orkestra bütün enstrümanlara birden vurarak yaşanmakta olan çılgınlığa, çılgınca bir gürültüyle eşlik etmeye başladı. Max onlarla bu konuda tartışmış, ama müzisyenler bunun kontratlarında yazdığını iddia etmişlerdi. Bu meseleyi menajerinin halletmesi gerekecekti.

"Gökyüzü kaynamaya başladı!" diye haykırdı. "Doğa çığlık çığlığa uluyan bir boşluğa yuvarlanıyor! Yirmi saniye içinde Evren bizzat sona ermiş olacak! Sonsuzluk ışığının üzerimize patlayacağı yere bakın!"

İğrenç bir hasar kasırgası ortalarda dolaşmaktaydı – o sırada, sanki sonsuz bir uzaklıktan gelen küçük sakin bir boru sesi işitildi. Max'in gözleri hızla orkestraya döndü. Hiçbiri boru çalmıyordu. Birden sahnede, hemen yanı başında bir duman sütunu dönerek yükselmeye ve yanıp sönen pırıltılar saçmaya başladı. Boru sesine başka borular da katıldı. Max bu gösteriyi beş yüz kereden fazla yapmış, ama daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Dönerek yükselen dumandan panik içinde uzaklaştı. O sırada dumanların içinde ışıkla yıkanan, cüppe giymiş, yaşlı ve sakallı bir adam görüntüsü belirmeye başlamıştı. Gözlerinde yıldızlar ve alnında altın bir taç vardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Max, gözleri fıldır fıldır döndü. "Neler oluyor?"

Restoranın arka taraflarında oturmakta olan Yüce Peygamber Zarquon'un İkinci Dirilişi Kilisesi'nin taş suratlı müritleri heyecan içinde

ayağa fırlayarak ağlamaya ve ilahiler söylemeye başladılar.

Max şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Kollarını izleyicilere uzattı.

"Büyük bir alkış, lütfen, hanımefendiler ve beyefendiler," diye uludu, "Yüce Peygamber Zarquon için! Geri döndü! Zarquon geri döndü!"

Max enerjik bir şekilde sahneyi adımladı ve elindeki mikrofonu Peygambere uzatırken gök gürültüsü gibi bir alkış koptu.

Zarquon boğazını temizledi. Etrafına, orada toplanmış kalabalığa bakındı. Gözlerindeki yıldızlar huzursuzca kırpıştılar. Mikrofonu kafası karışmış bir halde eline aldı.

"Eee ..." dedi, "merhaba. Eee, bakın, biraz geç kaldığım için özür dilerim. Son derece korkunç şeyler yaşadım ve son dakikada bir sürü şey çıktı."

Her yanı saran huşu ve beklenti dolu sessizlikten huzursuz olmuş gibiydi. Yeniden boğazını temizledi.

"Eee, ne kadar zamanımız kaldı?" dedi. "Benim yalnızca bir daki–"

Ve derken Evren sona erdi.

19

Otostopçunun Galaksi Rehberi denen ve her şeyiyle dikkate değer gezi rehberinin bu kadar çok satmasının önemli nedenlerinden biri de –benzerlerinden daha ucuz olması ve kapağında kocaman dostane harflerle PANİĞE KAPILMA yazmasının yanı sıra– anlaşılabilir ve arada sırada tutarlı ola-

bilen bir sözlüğe de sahip olmasıydı. Örneğin, Evrenin jeososyal doğasına ilişkin istatistikler, dokuz yüz otuz sekiz bin üç yüz yirmi dördüncü sayfayla dokuz yüz otuz sekiz bin üç yüz yirmi altıncı sayfa arasında ustaca sergilenmekteydi; yazılmış oldukları yalın üslup kısmen şöyle açıklanabilir: Kitabın basılmasıyla ilgili zaman sınırlamasına maruz kalan editörler, bilgileri bir kahvaltı gevreği kutusunun arkasından kopya etmiş, sonra da akıl ermeyecek derecede dolambaçlı olan galaktik telif hakları yasalarıyla çatışmaktan kaçınmak için bunları aceleyle ekledikleri bir iki dipnotla süslemişlerdir.

Sonradan, daha hırslı editörlerden birinin, geçici bir zaman sapmasından yararlanarak kitabı zaman içinde geri gönderip ardından da kahvaltı gevreği üreten o firmayı, aynı yasaları ihlal ettikleri gerekçesiyle dava edip kazandığını da burada belirtmek ilginç olacaktır.

İşte bir örnek:

Evren – içinde yaşamanızı kolaylaştıracak bazı bilgiler.

1 Yüzölçümü: Sonsuz.

Otostopçunun Galaksi Rehberi *"sonsuz" sözcüğü için şu tanımı vermektedir.*

Sonsuz: *En büyük şeyden daha büyük olup biraz da fazlası olan. Aslında bundan da büyük, şaşırtıcı bir muazzamlıkta, tam anlamıyla şok edici bir boyutta, gerçekten "oo, çok büyükmüş" dedirtecek bir zaman süresi. Sonsuzluk o kadar büyüktür ki, karşılaştırıldığında onun yanında büyüklüğün kendisi gerçekten minicik kalır. Burada anlatma-*

ya çalıştığımız kavram, dev gibi büyük çarpı dağ gibi muazzam çarpı şaşırtıcı derecede kocaman cinsinden bir şeydir.

2 İthalat: Yok.

Sonsuz bir alana herhangi bir şeyi ithal etmek olanaksızdır, çünkü ithal edilecek bir şeyin bulunup getirileceği bir dışarısı yoktur.

3 İhracat: Yok.

Bakınız İthalat.

4 Nüfus: Yok.

Sonsuz sayıda gezegen olduğu bilinmektedir, bunun en basit nedeni onların içine sığabileceği sonsuz genişlikte bir uzayın var olmasıdır. Bununla birlikte bu gezegenlerin hepsinde yerleşim yoktur ve bu da üzerinde yerleşim olan gezegen sayısının sınırlı olduğu anlamına gelir. Herhangi bir sonlu sayının sonsuz bir sayıya bölünmesinden elde edilecek sayı farkı önemsenmeyecek kadar sıfıra yakın bir sayıdır, o halde Evrendeki bütün gezegenler dahil edildiğinde ortalama nüfusun sıfır olduğu söylenebilir. Bundan çıkarılacak sonuç, bütün Evrenin nüfusunun da sıfır olduğu ve zaman zaman karşılaşacağınız kişilerinse yalnızca hastalıklı beyinlerin hayal ürünleri olduğudur.

5 Para Birimleri: Yok.

Aslında Galakside serbestçe birbirine çevrilebilir üç nakit para birimi vardır, ama bunların hiçbiri geçerli sayılmaz. Altair Doları kısa bir süre önce batmıştır, Flain Çakıl Boncuğu'ysa yalnızca başka bir Flain Çakıl Boncuğu'yla değiştirilebilmekte ve Triganik

Pu'nunsa kendine özgü sorunları bulunmaktadır. Bu sonuncuya ait değişim oranı, yani sekiz Ningi'nin bir Pu değerinde olması yeterince basit bir orantı olmakla birlikte, bir Ningi'nin üçgen biçimli kauçuk bir bozuk para olduğu ve her bir kenarı yaklaşık on bir bin kilometre uzunluğunda olduğu için şimdiye dek kimse bir Pu elde edebilecek sayıda Ningi toplayamamıştır. Ningi'yse kullanılabilir bir kur değildir, çünkü Galaktibanklar asla bozuk para kabul etmemektedir. Bu basit temelden yola çıkarak Galaktibankların da hastalıklı bir beynin hayal ürünü olduğunu kanıtlamak çok kolaydır.

6 Sanat: Yok.

Sanatın işlevi doğaya ayna tutmaktır, ama basitçe söylenirse bunun için yeterli büyüklükte bir ayna mevcut değildir – bakınız birinci madde.

7 Seks: Yok.

Aslında para, ticaret, banka, sanat ya da başka şeylerin yokluğu yüzünden, Evrenin var olmayan nüfusunu oyalayabilecek bir şey olarak bundan bolca bulunmaktadır.

Bununla birlikte, şu anda bu konuyla ilgili uzun tartışmalara girmenin yeri değildir, çünkü bu konu gerçekten müthiş karmaşıktır. Daha fazla bilgi için bakınız: Rehber'in *yedi, dokuz, on, on bir, on dört, on altı, on yedi, on dokuzuncu bölümleri ve yirmi birinci bölümün başından seksen dördüncü bölümün sonuna kadar olan kısım ve aslında* Rehber'in *geri kalanı.*

20

Restoran var olmaya devam etti, ama bunun dışında her şey durmuştu. Geçici görece-statik onu bir hiçliğin içinde tutup korumuştu, ki bu hiçlik sadece bir boşluk değildi, basitçe söylemek gerekirse hiçti – içinde bir boşluğun var olduğu söylenebilecek hiçbir şey yoktu.

Güç kalkanı altındaki kubbe bir kez daha opak hale döndürüldü, parti bitmiş, konuklar ayrılıyordu, Evrenin geri kalan kısmıyla birlikte Zarquon da ortadan kaybolup gitmişti, Zaman Türbinleri öğle seansına yetiştirebilmek için restoranı zamanın kıyısına çekmeye hazırlanıyorlardı ve perdeli, küçük bekleme odasına dönmüş olan Max Quordlepleen tempofonda menajerini uyandırmaya çalışıyordu.

Siyah gemi, kapısı kapalı ve sessiz bir halde otoparkta duruyordu.

Korumasının yürüyen köprüde ittiği merhum Bay Hotblack Desiato otoparka girdi.

Tüplerden biriyle aşağı indiler. Limugemiye yaklaştıklarında geminin yan tarafında bir giriş kapısı açılıp aşağı indi ve tekerlekli sandalyenin tekerleklerine kenetlenip içeri çekti. Koruma da onu izledi ve patronunun ölüm-destek sistemine emniyetli bir şekilde bağlandığına emin olduktan sonra küçük kokpite girdi. Burada limunun bitişiğinde duran siyah geminin otomatik pilotunu harekete geçiren uzaktan kumandayı çalıştırdı ve böylece on dakikadan uzun süredir gemiyi nasıl çalıştıracağını bulmaya uğraşan Zaphod Beeblebrox'un derin bir oh çekmesine yol açtı.

Siyah gemi park ettiği cepten yağ gibi kayarak çıktı, döndü, hızlı ve sessiz bir şekilde ana çıkış yolunda ilerlemeye başladı. Yolun sonunda, çabucak hızını arttırdı, geçici fırlatma odasına girdi ve uzak geçmişe doğru olan uzun yolculuğuna başladı.

Milliways Öğlen Menüsü, editörünün iznini alarak, *Otostopçunun Galaksi Rehberi*'nden bir pasaj aktarmaktaydı. Pasaj şöyleydi:

> *Belli başlı her galaktik uygarlığın tarihi üç ayrı ve fark edilebilir aşamadan geçme eğilimindedir. Bu aşamalar Hayatta Kalma, Sorgulama ve İncelikli Düşünmedir; bir başka deyişle Nasıl, Neden ve Nerede aşamaları olarak da bilinirler.*
>
> *Örneğin, ilk aşama Nasıl Yiyebiliriz? sorusuyla, ikinci aşama Neden Yiyoruz? sorusuyla, üçüncü aşamaysa Öğle Yemeğini Nerede Yiyelim? sorusuyla tanımlanmaktadır.*

Menü daha sonra Milliways'in, Evrenin Sonundaki Restoran'ın bu üçüncü soruya çok uygun ve seçkin bir cevap olduğunu söylüyordu.

Söylemediği şeyse genellikle büyük uygarlıkların bu Nasıl, Neden ve Nerede aşamalarını geçirebilmesi binlerce yıl alabilirken, baskı altında yaşayan küçük toplulukların bu dönemleri korkunç bir hızla aşmasının mümkün olabildiğiydi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Arthur Dent.

"Kötü," dedi Ford Prefect.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Trillian.

"Bilmiyorum," dedi Zaphod Beeblebrox.

"Neden bilmiyorsun?" diye sıkıştırdı Arthur Dent.

"Kapa çeneni," diye uyardı, Zaphod Beeblebrox ve Ford Prefect.

"Temel olarak söylemeye çalıştığınız şey," dedi Arthur Dent, bu uyarıyı görmezden gelerek, "işlerin kontrolümüz dışında olduğu."

Ford ve Zaphod kontrolü otomatik pilottan alabilmek için boğuşurlarken, gemi mide bulandırıcı bir şekilde sallanıp sarsılıyordu. Motorlar süpermarkette yorulmuş çocuklar gibi sızlanıp inildemekteydi.

"Beni delirten şey bu çılgın renk düzeni," dedi Zaphod. Gemiye duyduğu aşk uçuşa geçmelerinden üç dakika sonra bitmişti. "Şu siyah zemin üzerindeki siyah etiketli garip siyah kontrol düğmelerinden birine ne zaman basmaya kalksan küçük siyah bir ışık yanarak sana o düğmeyi kullandığını belirtiyor. Bu nasıl gemi böyle? Bir tür galaktik hipercenaze aracı falan mı?"

Yalpalayan kabinin duvarları da siyahtı, tavanı da siyahtı, koltukları da –koltuklar çok sadeydi, çünkü geminin yapacağı en önemli yolculuğun yolcusuz olması planlanmıştı– siyahtı, kontrol paneli siyahtı, cihazlar siyahtı, onları yerinde tutan küçük vidalar siyahtı, ince tüylü naylon yer döşemesi siyahtı ve bir köşesini kaldırdıklarında altındaki köpük tabakasının bile siyah olduğunu görmüşlerdi.

"Belki de bunun tasarımını yapan her kimse gözleri değişik bir dalgaboyuna tepki veriyordu," diye fikir yürüttü Trillian.

"Ya da pek fazla hayal gücü yoktu" diye mırıldandı Arthur.

"Belki de," dedi Marvin, "kendini çok fazla depresif hissediyordu."

Aslında, onlar henüz bilmiyorlardı, ama bu dekor, geminin sahibinin üzücü, yaslı ve vergiden muaf durumu onuruna seçilmişti.

Gemi daha da mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı.

"Sakin olun," diye yalvardı Arthur, "sizin yüzünüzden uzay tutmasına yakalandım, midem bulanıyor."

"Yaşadığın şey zaman tutması," dedi Ford, "zaman içinde geriye doğru dimdik iniyoruz."

"Sağ ol," dedi Arthur, "sanırım şimdi gerçekten kusacağım."

"Hiç durma," dedi Zaphod, "ortalığa biraz renk katmış olursun."

"Bunun kibar bir yemek sonrası konuşması olması gerekir, değil mi?" diye tersledi Arthur.

Zaphod kontrolleri çözmeyi Ford'a bıraktı ve Arthur'a doğru sendeledi.

"Buraya bak, Dünyalı," dedi öfkeyle, "senin yapman gereken bir iş var, tamam mı? Nihai Cevabın Sorusunu bulmak, öyle mi?"

"Ne, o mu?" dedi Arthur. "Ben onu unuttuğumuzu sanıyordum."

"Ben unutmadım, bebeğim. Farenin söylediğine göre, yerini bulursan bu bilgi çok para ediyormuş. Bu bilgi de senin şu beyninin içinde saklı durumda."

"Evet, ama–"

"Aması maması yok! Düşünsene. Hayatın Anlamı! Bu bilgiyi elde edersek Galaksideki bütün psikiyatristleri rehin alabiliriz ve bu da yığınla para anlamına gelir. Ben benimkine bir servet borçluyum."

Arthur hevessiz bir ruh haliyle derin bir soluk aldı.

"Pekâlâ," dedi, "ama nereden başlayacağız? Nasıl bilebilirim? Nihai Cevap ya da her ne deniyorsa onun kırkiki olduğunu söylüyorlar, ama ben bunun sorusunu nereden bileceğim ki? Bu soru her şey olabilir. Mesela, altı kere yedi ne eder?"

Zaphod ona bir an öldürecekmiş gibi baktı. Sonra gözleri heyecanla parladı.

"Kırkiki!" diye haykırdı.

Arthur alnındaki teri sildi.

"Evet," dedi sabırla, "bunu biliyorum."

Zaphod'un suratı asıldı.

"Yalnızca bu soru herhangi bir şey olabilir demek istiyorum," dedi Arthur, "ve bunu bilmem benden nasıl beklenir anlamıyorum."

"Çünkü," diye tısladı Zaphod, "gezegenin koca bir havai fişek gibi patlarken sen oradaydın."

"Yerküre'de şöyle bir kavram vardır ..." diye başladı Arthur.

"Vardı," diye düzeltti Zaphod.

"Adına da nezaket denir. Şey, her neyse. Bak, ben bir şey bilmiyorum."

Kabinde alçak bir ses yankılandı.

"Ben biliyorum," demişti Marvin.

Ford kontrollerin olduğu köşeden seslendi; kaybetmekte olduğu savaşı hâlâ sürdürüyordu.

"Sen bu işe karışma, Marvin," dedi, "bu canlı organizmaların işi."

"Dünyalının beyin dalgalarının örgüsünde bu bilgi yazılı durumda," diye devam etti Marvin, "ama bunu öğrenmeye pek de hevesli olduğunuzu sanmıyorum."

"Yani," dedi Arthur, "zihnimin içini görebileceğini mi söylüyorsun sen?"

"Evet," dedi Marvin.

Arthur şaşkınlık içinde bakakaldı.

"Ve...?" dedi.

"Bu kadar küçük bir şeyle yaşayabildiğini görmek beni şaşırtıyor."

"Öf," dedi Arthur, "kabalaşma."

"Evet," diye onayladı Marvin.

"Şey, sen ona aldırma," dedi Zaphod, "yalnızca uyduruyor."

"Uyduruyor muyum?" dedi Marvin, bir şaşkınlık parodisi içinde başını döndürerek. "Niye bir şey uydurmak isteyeyim ki? Hayat başka bir şey uydurmaya kalkışmadan da yeterince kötü zaten."

"Marvin," dedi Trillian, yalnızca bu can sıkıcı varlıkla konuşurken kullandığı yumuşak ve nazik ses tonuyla, "madem bu kadar zamandır biliyordun, bize neden söylemedin?"

Marvin başını arkaya, ona doğru çevirdi.

"Sormadınız ki?" dedi basitçe.

"Pekâlâ, şimdi soruyoruz, metal adam," dedi Ford, ona bakmak için dönerek.

Tam da o anda gemi birden sallanıp sarsılmayı bıraktı ve motorun sesi yumuşak bir mırıltıya dönüştü.

"Hey, Ford," dedi Zaphod, "bu hayra alamet. Geminin kontrollerini ele geçirdin galiba?"

"Hayır," dedi Ford, "yalnızca onlarla boğuşmayı bıraktım. Sanırım bu gemi nereye gidiyorsa oraya gitmemiz ve gemiden çabucak ayrılmamız gerekiyor."

"Evet, doğru" dedi Zaphod.

"Gerçekten ilgilenmediğinizi anlamıştım," diye kendi kendine mırıldandı Marvin ve bir köşeye çöküp devrelerini kapattı.

“Sorun,” dedi Ford, “gemide okunabilecek tek cihazın beni endişelendiriyor olması. Eğer bu cihaz düşündüğüm şeyse ve düşündüğüm şeyi söylüyorsa, o zaman daha şimdiden geçmişte çok derinlere gitmişiz demektir. Belki de kendi zamanımızdan iki milyon yıl öncesine mesela.”

Zaphod omuzlarını silkti.

“Zaman boş bir laftır,” dedi.

“Bu geminin kime ait olduğunu merak ediyorum,” dedi Arthur.

“Bana,” dedi Zaphod.

“Hayır. Gerçekte kime ait olduğunu.”

“Gerçekten bana ait,” diye ısrar etti Zaphod, “bak, mülkiyet hırsızlıktır, öyle mi? O halde hırsızlık da mülkiyettir. O halde bu gemi benim, tamam mı?”

“Bunu gemiye anlat,” dedi Arthur.

Zaphod kontrol konsoluna doğru hızlı adımlarla yürüdü.

“Gemi,” dedi panelleri yumruklayarak, “yeni sahibin konuşuyor ...”

Daha öteye gidemedi. Çünkü aynı anda birkaç şey birden oldu.

Gemi zaman yolculuğu konumundan çıktı ve yeniden gerçek uzaya girdi.

Zaman yolculuğu için kapatılmış bulunan konsolun üstündeki bütün kontroller aydınlanıverdi.

Konsolun üzerindeki büyük görüntü ekranı canlandı ve geniş bir yıldız ufkuyla birlikte önlerindeki kocaman, tek ve ölü bir güneşi göstermeye başladı.

Bunula birlikte, bunların hiçbiri Zaphod'un diğerleriyle birlikte aynı anda geriye, kabinin arkasına doğru savrulmasının nedeni değildi.

Geriye savrulmalarına, görüntü ekranının çevresindeki monitör hoparlörlerinden gelen ve gök gürültüsünü andıran bir gürleme neden olmuştu.

21

Kakrafoon'un kurak ve kırmızı dünyasında, uçsuz bucaksız Rudlit çölünün tam ortasında, sahne teknisyenleri ses sistemini test etmekteydiler.

Daha doğru söylemek gerekirse, çölün ortasında olan ses sistemiydi, teknisyenler değil. Onlar gezegenin yüzeyinden altı yüz elli kilometre kadar uzakta yörüngeye oturmuş Felaket Bölgesi'ne ait dev kontrol gemisinin güvenliğine sığınmışlardı ve ses sistemini oradan test ediyorlardı. Hoparlör silolarının sekiz kilometre yakınında olan herhangi bir canlının bu ayarlama işlemi sırasında hayatta kalması mümkün olmazdı.

Eğer Arthur Dent hoparlör silolarının sekiz kilometre yakınında olsaydı, son düşüncesi, bu ses gösterisinin boyut ve biçim açısından Manhattan'ı andırdığı olurdu. Silolar halindeki nötron fazlı hoparlör demetleri gökyüzüne doğru dev kuleler halinde yükseliyor, arkalarında kalan plutonyum reaktörlerini ve sismik amplifikatörleri gizliyorlardı.

Bu hoparlörler şehrinin altındaki beton sığınakların derinliklerine, müzisyenlerin uzaktan kumandayla gemiden idare edecekleri, devasa foton-ajitar, bas detonatör ve Megavuruş davul kompleksi gibi enstrümanlar gömülmüştü.

Bu gürültülü bir gösteri olacaktı.

Dev kontrol gemisinde hareket ve telaş hâkimdi. Bu geminin yanında bir kurbağa yavrusu gibi kalan Hotblack Desiato'nun limugemisi de bölgeye varıp rıhtıma yanaşmıştı. Merhum centilmen, yüksek kemerli koridorlardan aşağı taşınarak, onun ruhsal itkilerini ajitar klavyesi üzerinde yorumlayacak olan medyumun yanına götürülüyordu.

Bir kutu hapla birlikte kendisini banyoya kilitleyen ve bir balık olmadığı kesin olarak kanıtlanmadığı sürece oradan çıkmayı reddeden vokalistle konuşup ikna etmek üzere sansasyonel ücretler karşılığında Maksimegalon'dan getirtilen bir doktor, bir mantık uzmanı ve bir deniz biyoloğu da gemiye henüz varmışlardı. Basçı yatak odasını makineli tüfekle taramakla meşguldü, davulcuysa gemide hiçbir yerde bulunamamıştı.

Telaşlı araştırmaların sonunda, yarım saatten beri mutlu olduğunu ve arkadaşı olabileceği küçük bir taş bulduğunu iddia ettiği yüz ışık yılı ötedeki Santraginus V'de bir kumsalda dikildiği keşfedilmişti.

Grubun menajeri tamamen rahatlamıştı, çünkü bunun anlamı, bu turnede on yedinci defadır davulların yine bir robot tarafından çalınacak olmasıydı. Böylece zillere vurulmasıyla ilgili zamanlama kesinlikle doğru olacaktı.

Etha-altı kanalı, hoparlör kanallarını test eden sahne teknisyenlerinin konuşmalarıyla vızıldıyordu ve siyah geminin içini dolduran gürültü de buydu.

Siyah geminin şaşkına dönmüş sakinleri kabinin arka duvarının dibinde yatmış, monitör hoparlörlerinden gelen bu sesleri dinliyorlardı.

"Tamam, dokuzuncu kanal çalışıyor," dedi bir ses, "on beşinci kanalı deniyorum ..."

Bir başka gök gürültüsü gemiyi sarstı.

"On beşinci kanal tamam," dedi bir başka ses.

Üçüncü bir ses araya girdi.

"Siyah dublörgemi şu anda konumunu aldı," dedi, "iyi görünüyor. Güzel bir güneş-dalışı olacak. Sahne bilgisayarı hatta mı?"

Bir bilgisayar sesi cevap verdi.

"Hatta," dedi.

"Siyah geminin kontrolünü al."

"Siyah gemi fırlatma programına kilitlendi, beklemede."

"Yirminci kanalı deniyoruz."

Zaphod kabinin diğer ucuna doğru atıldı ve bir başka beyin ezici gürültü onlara çarpmadan önce, etha-altı alıcısının frekanslarını kurcaladı. Orada durmuş titriyordu.

"Güneş," dedi Trillian kısık ve sakin bir sesle, "güneş-dalışı da ne demek?"

"Gemi," dedi Marvin, "doğrudan gidip güneşe dalacak demek. Güneş ... Dalış ... Son derece basit. Hotblack Desiato'nun dublörgemisini çalarsanız başka ne beklerdiniz ki?"

"Sen bunun ..." dedi Zaphod, Vegalı bir kar kertenkelesini bile dondurabilecek bir sesle, "Hotblack Desiato'nun dublörgemisi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çok basit," dedi Marvin, "gemiyi ben park ettim."

"O halde neden ... bize ... söylemedin!"

"Sen heyecan, macera ve gerçekten çılgınca şeyler istediğini söyledin."

"Bu çok korkunç," diye, aradaki suskunluk esnasında gereksiz bir şekilde belirtti Arthur.

“Ben de öyle söylemiştim,” diye onu doğruladı Marvin.

Şimdi de etha-altı alıcısının değişik bir frekansta yakaladığı halka açık bir yayın kabinde yankılanıyordu.

“... bu akşamüstü, burada, konser için çok uygun, güzel bir hava var. Şu anda sahnenin hemen önünde duruyorum,” diye yalan söyledi muhabir, “Rudlit çölünün tam ortasındayım ve etrafımdaki ufku saran seyirci kalabalığını hiperoptik gözlüklerimle ancak seçebiliyorum. Arkamda hoparlör sıraları, keskin kayalıklar gibi yükseliyor ve güneş birazdan kendisine çarpacak şeyden habersiz olarak başımın epey yukarılarında parıldıyor. Öte yandan çevreci lobi ona neyin çarpacağını biliyor ve bu konserin yaratacağı yer sarsıntılarına, gelgit dalgalarına, hortumlara, atmosferde onarılmaz hasarlara dikkat çekiyor ve böyle durumlarda çevrecilerin söylemeyi gelenek haline getirdikleri şeyleri söylüyorlar.

“Ama az önce, bir Felaket Bölgesi temsilcisinin öğleüstü çevrecilerle buluşarak hepsini vurduğunu öğrendim, yani artık konseri engelleyecek hiçbir şey–”

Zaphod alıcıyı kapattı. Ford’a döndü.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi.

“Sanırım,” dedi Ford.

“Ne düşündüğümü düşündüğünü söylesene bana.”

“Düşünüyorum ki bu gemiyi terk etmenin zamanının geldiğini düşünüyorsun.”

“Düşünüyorum da haklısın,” dedi Zaphod.

“Düşünüyorum da sen de haklısın,” dedi Ford.

“Nasıl?” dedi Arthur.

"Sakin ol," dedi Ford ve Zaphod, "düşünüyoruz."

"İşte buraya kadar," dedi Arthur, "hepimiz öleceğiz."

"Şunu söyleyip durmasan keşke," dedi Ford.

Bu noktada, Ford'un insanoğluyla ilk karşılaşmasında onların "Güzel bir gün", "Boyun ne kadar da uzun" ya da "İşte, buraya kadar, hepimiz öleceğiz" gibi apaçık ortada olan şeyleri belirtip tekrarlama gibi tuhaf huylarına bir açıklama getirmek için geliştirdiği kuramları tekrarlamak faydalı olabilir.

İlk kuramı insanoğlu denen yaratıklar, dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa ağızlarını bir daha hareket ettiremezlerdi.

Birkaç ay süren dikkatli bir gözlemin sonucunda ikinci bir kuramla ortaya çıkmıştı ki o da şuydu – eğer insanlar dudaklarını devamlı çalıştırmazlarsa, beyinleri çalışmaya başlıyor.

Aslında bu ikinci kuram Kakrafoon'daki Belcerebon halkı için gerçekten daha da doğruydu.

Belcerebon halkı eskiden komşu ırklar arasında büyük üzüntülere ve güvensizliğe neden olmuştu, çünkü Galaksideki en aydın, en başarılı ve her şeyden önemlisi en huzurlu uygarlıklardan biriydi.

Yakışıksız bir şekilde kendini beğenmiş ve kışkırtıcı olarak kabul edilen bu davranışlarını cezalandırmak üzere bir galaktik mahkeme, onları bütün sosyal hastalıkların en zalimine, yani telepatiye mahkûm etti. Bunun sonucu olarak, akıllarından geçen en ufak bir düşüncenin bile, sekiz kilometrelik bir çap çevresinde yayınlanmasını önleyebilmek için hava durumu hakkında, küçük ağrıları ve acıları hakkında, bu akşa-

müstü yapılacak maç hakkında ve Kakrafoon'un birden ne kadar gürültülü bir yer haline geldiği hakkında çok yüksek sesle ve durmaksızın konuşmak zorundadırlar.

Zihinlerini bir süre için örtmenin bir başka yöntemi de Felaket Bölgesi konserlerine ev sahipliği yapmaktı.

Konserin zamanlaması çok önemliydi.

Geminin, onunla ilgili şarkının doruk noktasından altı dakika otuz yedi saniye önce güneşe çarpabilmesi için dalışına konser başlamadan önce başlaması gerekiyordu, çünkü güneş alevlerinin ışığının Kakrafoon'a ulaşması için bu kadarlık bir sürenin geçmesi gerekiyordu.

Ford Prefect siyah geminin öbür bölümlerinde yaptığı araştırmayı bitirdiğinde gemi birkaç dakika önce dalışına başlamıştı. Ford yıldırım gibi kabine döndü.

Görüntü ekranında Kakrafoon güneşi dehşete düşürücü bir hızla büyüyordu. Gemi dalışına devam ettikçe, eriyen hidrojen çekirdeğinin yarattığı parlak, beyaz cehennem her dakika daha da yaklaşıyordu. Zaphod'un kontrol panelini yumruklayıp dövmesini umursamıyordu. Arthur ve Trillian'ın bakışlarında, geceleri yol üzerinde yaklaşan farlarla başa çıkmanın en iyi yolunun gözlerini dikip onlara bakmak olduğunu düşünen tavşanların sabitleşmiş ifadesi vardı.

Zaphod etrafında dönüp sağa sola çılgınca bakındı.

"Ford," dedi, "kaç kaçış kapsülümüz var?"

"Hiç yok," dedi Ford.

Zaphod anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

"Onları *saydın mı?*" diye haykırdı.

"İki kere," dedi Ford, "sen telsizle sahne ekibine ulaşmayı başarabildin mi?"

"Evet," dedi Zaphod acı acı, "onlara gemide birtakım canlıların olduğunu söyledim, onlar da herkese 'merhaba' dememi istediler."

Ford gözlerini devirdi.

"Kim olduğunu söylemedin mi?"

"Şey, elbette söyledim. Onlar da bunun büyük bir şeref olduğunu söylediler. Bir de bir restoran faturası ve varislerimle ilgili bir şeyler."

Ford, Arthur'u kabaca kenara iterek kontrol konsolunun üzerine eğildi.

"Bunların *hiçbiri* mi çalışmıyor?" dedi sert sert.

"Hepsi geçersiz."

"Otomatik pilotu parçala."

"Önce onu bulmalıyız. Hiçbir şeyin bağlantısı yok."

Bir an soğuk bir sessizlik oldu.

Arthur kabinin arkalarında bir yerde sendeleyerek dolaşıyordu. Birden durdu.

"Aklıma gelmişken," dedi, "ışınlama ne demek?"

Diğerleri yavaşça dönerek onun yüzüne baktılar.

"Belki de sormak için yanlış bir zaman seçtim," dedi Arthur. "Sadece bu kelimeyi kısa bir süre önce kullandığınızı hatırlıyorum da, şimdi aklıma gelmesinin nedeni ..."

"Nerede," dedi Ford Prefect usulca, "ışınlama yazıyor?"

"Yani aslında tam şurada," dedi Arthur, kabinin arkasındaki siyah renkli bir kutuyu işaret ederek, "şey, 'acil' kelimesinin altında, 'sistem' kelimesinin üstünde ve 'bozuktur' yazan işaretin yanında."

Sonrasındaki gürültülü karmaşa sırasında gözle takip edilebilen tek hareket Ford Prefect'in kendisini kabinin bir ucundan diğer ucuna, Arthur'un gösterdiği küçük siyah kutuya doğru atması, kutunun üstündeki siyah renkli tek ve küçük düğmeye arka arkaya basmasıydı.

İki metrekarelik bir panel kayarak açıldı ve arkasında, aslında çok üniteli bir duş kabiniyken yaşamda yeni bir rol üstlenerek bir elektrik teknisyeninin hurdalığı haline gelmişe benzeyen bir bölme ortaya çıktı. Yarı bitmiş kablo tesisatı tavanda sallanıyor, kullanılmayan ünite yığınları yerlerde sürünüyor, programlama paneli monte edilip emniyete alınmış olması gereken duvardaki oyuğundan dışarı sarkıyordu.

Felaket Bölgesi muhasebecileri arasındaki küçük bir memur, inşa edildiği tersanede gemiyi teftiş ederken, ustabaşına sormuş ve yapacağı tek bir önemli yolculuk olup onu da yolcusuz yapacak bir gemiye ne akla hizmet çok pahalı bir ışınlama aracı monte etmeye kalkıştıklarını öğrenmek istemişti. Ustabaşı ışınlama aracının yüzde on indirimde olduğunu açıklamış ve muhasebeciyse bunun önemsiz olduğunu hatırlatmıştı; ustabaşı bunun paranın satın alacağı en iyi, en güçlü, en gelişmiş ışınlama aracı olduğunu açıklamış ve muhasebeciyse paranın onu almak istemediğini hatırlatmıştı; ustabaşı insanların yine de gemiye girip çıkma ihtiyacı hissedeceklerini açıklamış ve muhasebeciyse geminin mükemmel çalışan bir servis kapısı olduğunu hatırlatmıştı; ustabaşı muhasebecinin kafasını münasip bir yere sokması gerektiğini açıklamış ve muhasebeciyse ona sol tarafından hızla yaklaşmakta olan şeyin

sıkı bir yumruk olduğunu hatırlatmıştı. Açıklamalar ve hatırlatmalar bittikten sonra ışınlama aracının montesine devam edilmemiş ve bu durum daha sonra faturada "Güneşdal. Açıklmlr." başlığı altında ve normal fiyatın beş katı olarak fark edilmeden geçirilmişti.

"Cehennemin eşekleri," diye söylendi Zaphod, Ford'la birlikte kabloları çözmeye çalışırlarken.

Bir iki dakika sonra Ford ona geri çekilmesini söyledi. Işınlama aygıtına madeni bir para attı ve takılı olduğu yerden sarkmış sallanan kontrol paneli üzerinde bir düğmeyi çevirdi. Bir çıtırtı ve ışık saçılmasıyla birlikte para ortadan kayboldu.

"Bu kadarı çalışıyor," dedi Ford, "ama yönlendirme sistemi yok. Yönlendirme programlaması yapılmadan çalıştıracağın bir ışınlanmayla, şey ... gideceğiniz yer hiç belli olmaz."

Kakrafoon güneşi ürkütücü ve kaçamayacakları bir son gibi ekranda büyüyordu.

"Kimin umurunda," dedi Zaphod, "nereye gidersek gideriz."

"Üstelik," dedi Ford, "otomatik çalıştırma sistemi de yok. Hep birlikte gidemeyiz. Birinin dışarıda kalıp onu çalıştırması gerekiyor."

Kasvetli bir an hızla gelip geçti. Güneş görüntü ekranında büyüdükçe büyüdü.

"Hey, Marvin, ufaklık," dedi Zaphod, neşeli bir sesle, "nasılsın?"

"Çok kötüyüm, korkarım," diye mırıldandı Marvin.

Kısa sayılabilecek bir süre sonra, Kakrafoon'daki konserin en önemli anı beklenmedik bir şekilde geldi.

Siyah gemi, huysuz ve içine kapanık tek yolcusuyla birlikte güneşin nükleer fırınına tam da planlandığı zamanda daldı. Güneşten fışkıran muazzam alevler uzayda milyonlarca kilometre boyunca yayılırken güneş yüzeyine yakın seyrederek bu anı beklemekte olan bir iki düzine alevsörfçüsüne heyecan yaşattı ve bazılarının da devrilmesine yol açtı.

Alevlerin ışığının Kakrafoon'a ulaşmasından saniyeler önce, müziğin ritmiyle atmakta olan çöl, derin bir fay hattı boyunca yarıldı. Toprağın çok derinlerinde akan ve o zamana değin saptanmamış olan muazzam bir yeraltı nehri yüzeye fışkırdı; bunu izleyen birkaç saniye içinde de Evrenin diğer ucuna kadar yankılanıp geri gelen bir patlamayla birlikte milyonlarca ton kaynayan lav, onlarca metre yukarı püskürerek bahsi geçen nehrin, hem toprağın üstünde hem de altında eşzamanlı olarak buharlaşmasına neden oldu.

Olaya tanık olup da hayatta kalan pek az kişi, yüz altmış bin kilometre karelik çölün tamamının, bir buçuk kilometre kalınlığında bir gözleme gibi havaya yükseldiğine ve kendi kendine ters çevrilip tekrar yerine düştüğüne yemin ediyordu. İşte tam da o anda alevlerden yayılan güneş radyasyonu buharlaşmış suyun oluşturduğu bulutların arasından süzülmüş ve toprağa çarpmıştı.

Bir yıl sonra, yüz altmış bin kilometre karelik çöl çiçeklerle kaplanmıştı. Gezegenin çevresindeki atmosferin yapısı da belli belirsiz değişmişti. Yazları güneş daha az kavuruyor, kışları soğuk daha az ısırıyor, yumuşak yağmurlar daha sık yağıyor ve Kakrafoon'un çöl dünyası yavaş yavaş

bir cennete dönüşüyordu. Kakrafoon halkının lanetlendiği telepatik güç bile patlamanın gücüyle tamamen dağılmıştı.

Daha sonrasında, Felaket Bölgesi'nin bir sözcüsü –tüm o çevrecileri vurmuş olanı– bunun "iyi bir konser" olduğunu söylemişti.

Birçok kişi duygusal bir şekilde, müziğin iyileştirici gücünden söz etti. Birkaç şüpheci bilim insanı olayların kayıtlarını daha yakından incelediler ve uzayın yakın bir bölgesinden, yapay olarak yaratılmış bir İhtimalsizlik Alanı'nın geçtiğine ilişkin zayıf bulgular elde ettiler.

22

Arthur uyandı ve uyanır uyanmaz da buna pişman oldu. Akşamdan kalmanın ne demek olduğunu iyi biliyordu, ama böylesi hiç başına gelmemişti. Bu bambaşka bir şeydi, bu en kötünün de kötüsüydü. Madde nakil ışınları, diye kendi kendine karar verdi, kafana bir tekme yemek kadar bile eğlenceli değil.

Başındaki tekdüze zonklama yüzünden yerinden kıpırdamak istemediği için bir süre yattığı yerde düşündü. Ulaşım yöntemlerinin bir çoğunun sorunu diye geçirdi aklından, temel olarak hiçbirinin çekilen sıkıntılara değmemesi. Yerküre'deyken –bir Yerküre'nin olduğu zamanlarda, yani orası henüz yeni bir hiperuzay kestirme yolu yapmak uğruna yok edilmeden önce– sorun otomobillerdi. Kimsenin zarar vermeyeceği bir yerlere güvenli bir şekilde gizlenmiş bir yığın yapışkan ve siyah renkli çamuru, toprağı kapla-

yan katrana ve havayı dolduran dumana çevirip geri kalanı da denize dökmek gibi dezavantajlar, bu araçlarla bir yerden başka bir yere daha çabuk ulaşmanın sağladığı avantajları bastırmıştı – özellikle de vardığınız yer, muhtemelen söz konusu dezavantajın sonucu olarak, ayrıldığınız yere çok benzer bir hale gelmişse, yani katranla sıvanıp dumanla dolmuş ve balıkları tükenmişse.

Ya madde nakil ışınlarına ne demeli? Sizi önce atomlarınıza ayırıp parçalayan, sonra bu atomları etha-altı yoluyla etrafa savurup ardından da onları, üstelik yıllardan beri ilk kez özgürlüğü tatmışlarken, tekrar bir araya toplamayı öngören herhangi bir nakil yönteminin gerçekten de kötü olması gerekir.

Arthur Dent'ten önce de birçok kişi aynen böyle düşünmüş ve bunun hakkında şarkılar yazma zahmetine bile girmişlerdi. İşte, eskiden Mutlu-Âlem III'de bulunan Sirius Sibernetik Şirketi Işınlama Sistemleri fabrikasının önünde büyük kalabalıklar tarafından söylenmesi âdet olanlardan bir tanesi:

Aldebaran muhteşemdir,
Algol de oldukça hoş,
Betelgeuse'un güzel kızları
Yerden keserler ayağınızı.
Yaparlar ne istersen,
Önce hızlı, sonra yavaş.
Eğer parçalayacaksan beni götürmek
için oraya
İstemiyorum o zaman ben, gitmeyi oraya.

Hep birlikte söyleyelim:
Parçala beni, parçala beni,
Gezmek için ne yol ama,
Eğer parçalayacaksan beni götürmek
 için oraya
Kullanırım tercihimi ben evde kalmak-
 tan yana.

Sirius altın kaldırımlı
Diye duyardım hep
Bunu söyleyen deliler sonra der ki,
"Tau'yu gör ölmeden önce."
Cennete de razıydım
Hatta cehenneme de
Eğer parçalayacaksan beni götürmek
 için oraya
İstemiyorum kendi adıma ben gitmeyi
 oraya.

Hep birlikte söyleyelim:
Parçala beni, parçala beni,
Sen kaçırmış olmalısın aklını
Eğer parçalayacaksan beni götürmek
 için oraya
Burada kalıyorum ben, yatakta.

... ve böylece sürüp gidiyordu. Çok daha kısa ve sevilen başka bir şarkı da şöyleydi:

Bir akşam ışınlandım eve,
Sid, Meg ve Ron'la birlikte,
Ron Meggi'nin kalbini çaldı
Bana da Sidney'in bacağı kaldı.

Arthur acı dalgalarının yavaş yavaş durulduğunu hissetti, ama o boğuk zonklamayı hâlâ fark edebiliyordu. Yavaşça ve çok dikkatli bir şekilde yerinden doğruldu.

"Boğuk bir zonklama duyabiliyor musun?" dedi Ford Prefect.

Arthur kendi etrafında sallanarak döndü ve anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Ford Prefect kızarmış gözler ve soluk bir yüzle kendisine yaklaşmaktaydı.

"Neredeyiz?" diye yutkundu Arthur.

Ford etrafına bakındı. Her iki yönde de sonu görünmeyen bir şekilde uzanan, uzun ve kavisli bir koridorda dikiliyorlardı. Okullar, hastaneler ve ruh sağlığı kliniklerinin sakinlerini baskı altında tutabilmek için kullanılan iç karartıcı soluk bir yeşile boyanmış çelik bir dış duvar başlarının üzerinde kıvrılıyor ve koyu kahverengi renkli bir kendir beziyle kaplanmış dikey iç duvarla birleşiyordu. Yer döşemesi koyu yeşil çizgili kauçuktandı.

Ford dış duvara yerleştirilmiş kalın, koyu renk saydam bir panele yaklaştı. Üst üste birkaç katman halinde olmasına rağmen uzaklardaki yıldızların toplu iğne başı gibi pırıldayan ışıklarını görebiliyordu.

"Sanırım bir tür uzay gemisindeyiz," dedi.

Koridorun sonundan güçlü ayak seslerine benzer boğuk ve düzenli bir gümbürtü sesi geliyordu.

"Trillian?" diye gergin bir ses tonuyla haykırdı Arthur. "Zaphod?"

Ford omuzlarını silkti.

"Burada değiller," dedi. "Ben baktım. Herhangi bir yerde olabilirler. Programlanmamış bir ışınla-

ma seni herhangi bir yönde ışık yılları boyunca uzaklara fırlatabilir. Kendimi nasıl hissettiğime bakacak olursam, bizim de epeyce yol kat etmiş olduğumuzu tahmin edebiliyorum."

"Kendini nasıl hissediyorsun ki?"

"Kötü."

"Sence onlar ..."

"Nerede ya da nasıl olduklarını bilmemize imkân yok ve bu konuda da elimizden hiçbir şey gelmez. Sen de benim yaptığımı yap."

"Ne?"

"Bu konuda artık düşünme."

Arthur bu düşünceyi kafasında evirip çevirdi ve isteksizce de olsa mantıklı olduğunu gördü, ardından düşünceyi sarıp sarmalayarak uzak bir köşeye kaldırdı. Derin bir nefes aldı.

"Ayak sesleri!" diye heyecanla haykırdı Ford birden.

"Nerede?"

"O gürültü. O güçlü zonklama. Onlar aslında yere vurulan ayak sesleri. Dinle!"

Arthur dinledi. Gürültü koridor boyunca ve tahmin edemedikleri bir uzaklıktan yankılanıyordu. Uzaktan gelen ve yere vuran ayakların çıkardığı boğuk bir sesti bu.

"Hemen buradan uzaklaşalım," dedi Ford sertçe. Her ikisi de uzaklaştı – ama ters yönlere.

"O tarafa değil," dedi Ford, "orası onların geldiği yön."

"Hayır değil," dedi Arthur, "şu taraftan geliyorlar."

"Hayır, bu taraftan..."

Her ikisi de durdu. Her ikisi de döndü. Her ikisi de sesin geldiği yönü dinledi. Her ikisi de birbiri-

ne hak verdi. Her ikisi de daha önce gittiklerinin tersine, ama yine aksi yönlere doğru yürüdüler.

Büyük bir korkuya kapılmışlardı.

Gürültü her iki yönde de giderek artmaktaydı.

Birkaç metre ilerde, iç duvara dik açıyla uzanan bir başka koridor vardı. Ona doğru koştular ve koridor boyunca aceleyle yürüdüler. Karanlık bir koridordu, çok uzundu ve ilerledikçe hava giderek daha da soğuyormuş gibi geldi onlara. Bulundukları koridora açılan sağlı sollu başka koridorlar da vardı, hepsi de çok karanlıktı ve onların önlerinden geçerken buz gibi bir havanın keskin rüzgârını hissedebiliyorlardı.

Bir an korkuyla duraksadılar. Koridor boyunca ilerledikçe yere çarpan ayak seslerinin daha da güçlendiğini fark etmişlerdi.

Sırtlarını soğuk duvarlara yapıştırarak can kulağıyla dinlediler. Soğuk ve karanlık bir yandan bedensiz ayak sesleri diğer yandan sinirleri iyice bozulmuştu. Ford titredi, bu titremenin bir kısmı soğuk yüzünden olsa bile bir kısmı da henüz gencecik bir Betelgeuse'luyken, yani boyu Arkturuslu bir Megaçekirgenin ayak bileklerine henüz ulaşmışken, en sevdiği annesinden dinlediği öyküler aklına geldiği içindi: İblisler ya da unutulmuş tayfaların hayaletleriyle dolu, uzayın derinliklerindeki bilinmeyen bölgelerde huzursuz bir şekilde dolaşan ölü gemilerin öyküleri; böyle gemilere rastlayıp içlerine giren tedbirsiz yolcuların öyküleri; öyle öyküler ki ... sonra Ford'un aklına birden kahverengi kendir bezinden yapılmış duvar kaplaması geldi ve kendisini toparladı. Hayaletler ve iblisler ölüm teknelerini nasıl süslerlerse süslesinler, diye düşündü kendi

kendine, istediğinize bahse girerdi ki onlar kendir bezinden duvar kaplaması kullanmazlardı. Arthur'un kolunu yakaladı.

"Hemen geri dönüyoruz," dedi kararlı bir şekilde ve geldikleri yoldan geri dönmeye başladılar.

Bir saniye sonra, koridorların en yakın kesişme noktasında şaşırmış kertenkeleler gibi havaya sıçradılar, çünkü etrafta yankılanan sert adımların sahipleri ansızın tam önlerinde beliriverınişti.

Saklandıkları köşeden, koşu eşofmanları giymiş, yirmi yirmi beş şişman kadın ve erkeğin, bir kalp cerrahının yüreğine indirecek bir tempoda koşarak ve zorlukla soluyarak yanlarından geçtiğini gördüler.

Ford arkalarından bakakaldı.

"Koşucular!" diye tısladı, ayak sesleri koridorlar ağında yankılanırken.

"Koşucular mı?" diye fısıldadı Arthur.

"Koşucular," dedi Ford Prefect, omuzlarını silkerek.

Saklandıkları koridor diğerlerine benzemiyordu. Çok kısaydı ve kocaman çelik bir kapıyla son buluyordu. Ford kapıyı inceledi, açılma mekanizmasını keşfetti ve ardına kadar açtı.

Gözlerine ilk çarpan tabuta benzeyen bir şeydi.

Sonrasında gözlerine çarpan dört bin dokuz yüz doksan dokuz şey de tabuttu.

23

Tabutların bulunduğu bölme alçak tavanlı, loş ışıklı ve devasa bir yerdi. Uzak bir köşede, aşağı

yukarı üç yüz metre kadar ilerdeki kemerli kapı aynı amaçla kullanılan benzer bir odaya açılmaktaydı.

Ford Prefect içeri adım atarken hafiften bir ıslık çaldı.

"Çılgınca," dedi.

"Ölü insanların bu kadar beğenilecek neyi var anlamadım?" diye sordu Arthur, huzursuz bir tavırla onun peşinden içeri girerken.

"Bilmem," dedi Ford. "Haydi anlayalım, araştıralım mı?"

Daha yakından incelendiğinde tabutların daha çok birer lahidi andırdığı görülüyordu. Hemen hemen bel yüksekliğinde bir konumda duruyorlardı ve beyaz mermer görünümlü bir malzemeden yapılmışlardı – ki bu malzemenin aslı göründüğü gibiydi, yani beyaz mermer görünümlü bir şeydi. Kapakları yarı saydamdı ve lahitlerin merhum sakinlerini bu kapaklar sayesinde bulanık da olsa görmek mümkündü. Bunlar insansıydılar ve geldikleri dünya her neresiyse orayla ilgili sorunlarını fazlasıyla geride bırakmış oldukları belliydi, ama bunun ötesinde pek bir şey anlaşılmıyordu.

Lahitlerin arasında, zeminde ağır ve yağlı beyaz bir gaz usulca dolanıyordu. Arthur önce bunun amacının orada özel bir atmosfer yaratmak olduğunu düşündüyse de bu yargısı gazın bileklerini dondurduğunu keşfedene kadar sürdü. Dokunulduklarında lahitler de ele son derece soğuk geliyordu.

Ford birden onlardan birinin yanına çömeldi. Sırt çantasından havlusunun bir ucunu çıkardı ve bir şeyi hızla ovalamaya başladı.

"Bak, bunun üzerinde bir plaket var," diye açıkladı Arthur'a, "üstü buz tutmuş."

Buzu iyice temizledi ve plakete kazılmış olan harfleri inceledi. Bunlar Arthur'a, eğlenmeye çıktığı bir gecede neyin fazlasını içmiş olabilirse onu içmiş bir örümceğin ayak izleri gibi geldiyse bile Ford, Galaktik Eezzeereed'in ilkel bir biçimi olan yazıyı hemen tanıdı.

"Burada 'Golgafrinçan Ark[1] Filosu, Gemi B, Bölük Yedi, Telefon Temizleyicisi, ikinci sınıf' diye yazıyor – ve bir de seri numarası var."

"Bir telefon temizleyicisi mi," dedi Arthur. "Ölü bir telefon temizleyicisi mi?"

"En iyisinden."

"Ama burada ne yapıyor?"

Ford kapağın üzerine eğilerek içindeki şekle baktı.

"Pek bir şey yaptığı söylenemez," dedi ve birden, görende son günlerde fazla çalıştığı ve biraz dinlenmesi gerektiği duygusunu uyandıran o sırıtışlarından biri belirdi suratında.

Başka bir lahitin yanına seğirtti. Kısa bir havlu çalışması ve ardından ilan etti.

"Buradaki de ölü bir kuaför. Yaşasın!"

Sonraki lahitin, bir reklam ajansı muhasebe müdürünün son dinlenme yeri olduğu ortaya çıktı; son baktığıysa üçüncü sınıf bir ikinci el araba pazarlamacısını barındırıyordu.

Birden zemindeki bir kontrol kapısı Ford'un dikkatini çekti ve yere çömelerek kapağı açmaya

1 *Ark*: Sözlüklerde sözcük anlamı olarak "altı düz mavna, duba; sandık ya da kutu" diye belirtilen bu sözcük genellikle *Noah's ark* biçimiyle Nuh'un gemisini tanımlamaktadır –ed.n.

çalıştı. Bir yandan da çevresini sarmaya çalışan dondurucu gaz bulutlarını yelliyordu.

Arthur'un aklına bir şey gelmişti.

"Eğer bunlar yalnızca birer tabutsa," dedi "niçin böyle soğutuluyorlar?"

"Ya da niye burada tutuyorlar," dedi Ford servis kapısını çekip açarken. Gaz oradan içeri aktı. "Hatta, neden kimse beş bin ölü bedeni uzayda taşıma zahmetine ve masrafına girişmiş olsun?"

"On bin," dedi Arthur, ikinci bölümün hayal meyal görülebildiği kemerli kapıyı göstererek.

Ford kafasını zemindeki kapaktan içeri soktu. Tekrar yukarı baktı.

"On beş bin," dedi. "Aşağıda da bir sürü var."

"On beş milyon," dedi bir ses.

"Bu çok," dedi Ford. "Çok çok fazla."

"Yavaşça arkanıza dönün," diye hırladı ses, "ellerinizi de yukarı kaldırın. En ufak bir hareketinizde sizi minicik minicik parçalara ayırırım."

"Merhaba?" dedi Ford, yavaşça arkasına döndü, ellerini yukarı kaldırdı ve put kesildi.

"Neden?" dedi Arthur Dent, "hiç kimse bizi görmekten memnun olmuyor?"

Kapı eşiğinde onları görmekten hiç memnun olmayan adamın silueti duruyordu. Memnuniyetsizliği hem sesindeki kabadayı tonu hem de onlara doğrulttuğu gümüş rengi uzun bir Öldürmatikten belli oluyordu. Silahın tasarımcısına anlatacağını en kısa yoldan anlatması söylenmiş olmalıydı. "Görünüşü korkutucu olsun," demişlerdi ona. "Bu silahın bir doğru bir de yanlış ucu olduğunu çok açıkça belirt. Yanlış ucunun önünde duran herkese kendisi için işlerin kötü gittiği-

ni açıkça belirt. Eğer bunun anlamı silahın üzerine her türlü sivri ve karanlık parçayı takmaksa o zaman öyle yap. Bu şöminenin üzerine asmak için ya da şemsiye kovasına koymak için yapılmış bir silah değil, bu silah dışarı çıkıp insanları perişan etmek için olmalı."

Ford ve Arthur silaha mutsuzluk içinde baktılar.

Silahlı adam kapıdan ayrıldı ve çevrelerinde dolaşmaya başladı. Işığa çıktığında siyah ve altın renkli bir üniforması olduğunu gördüler. Üniformanın düğmeleri öyle çok parlatılmıştı ve öyle yoğun bir şekilde ışıldıyorlardı ki yaklaşmakta olan bir motosikletli olsaydı, rahatsız olacağı için ışıklarını yakardı.

Kapıyı işaret etti.

"Dışarı," dedi. Bu kadar büyük bir ateş gücüne sahip birinin üstüne bir de eksiksiz cümle kurması hiç gerekmiyordu elbette. Arthur ve Ford, Öldürmatiğin yanlış ucuyla düğmelerin yakın takibi altında dışarı çıktılar.

Koridora döndüklerinde oraya gelmekte olan yirmi dört koşucuyla karşılaştılar. Koşucular duşlarını yapmış, üstlerini değişmişlerdi ve onların önünden geçerek depolandıkları bölmeye giriyorlardı. Arthur arkasına dönerek içeriye doluşmalarını kafası karmakarışık bir şekilde seyretti.

"Yürüyün!" diye haykırdı onları esir eden adam.

Arthur yürüdü.

Ford omuzlarını silkip yürüdü.

Bölmedeki yirmi dört koşucu yan duvar boyunca dizili yirmi dört boş lahite yöneldi, kapaklarını açtı, içine girmek üzere tırmandı ve yatar yatmaz da yirmi dört rüyasız uykuya dalıp gittiler.

24

"Eee ... Kaptan ..."

"Evet, Bir Numara?"

"Yalnızca İki Numara'dan raporumsu bir şey aldığımı söyleyecektim de."

"Ah tanrım."

Yukarıda, geminin köprüsünde Kaptan hafif bir huzursuzluk içinde gözlerini dikmiş uzayın sonsuz derinliklerini seyretmekteydi. Geniş kubbeli bir kabarcığın altında yaslandığı yerden bakarak arasından geçtikleri yıldızların önlerinde ve arkalarında oluşturduğu uçsuz bucaksız manzarayı izliyordu – bu yolculuğu süresince fark edilir derecede incelmiş olan manzarayı. Dönüp, geminin üç kilometrelik kocaman cüssesinin üzerinden geriye doğru baktığında arkalarında bıraktığı ve çok daha sık, adeta metal bir şerit gibi görünen yıldız kitlelerini görebiliyordu. İçinde yol aldıkları galaktik merkezden görünen manzara buydu ve aslında senelerdir, şu anda pek hatırlayamadığı, ama korkunç yüksek olduğunu bildiği bir hızda yol almaktaydılar; bir şeyin hızına yaklaşan bir hızdı, yoksa bir başka şeyin hızının üç misli miydi hızları? Her neyse, sonuç olarak epey etkileyici bir hızları vardı. Bir şeyler görmeye çalışarak geminin arkasındaki ışıltılı mesafeleri izledi. Bunu her birkaç dakikada bir yapıyordu, ama aradığını bir türlü bulamıyordu. Yine de bu durumun kendisini telaşlandırmasına izin vermiyordu. Bilim insanları kimse paniklemediği ve herkes kendi üzerine düşeni düzenli bir biçimde yaptığı sürece her şeyin mükemmel gideceğini söylemişti.

Paniğe kapıldığı falan yoktu. Bildiği kadarıyla her şey yolundaydı. Büyük köpüklü bir süngerle omzunu sildi. Bir şey yüzünden hafif bir huzursuzluk hissettiğini hatırladı. Şimdi bütün bunlar ne demek oluyordu? Yanı başında işittiği kısa bir öksürük geminin birinci subayının hâlâ yanında durduğunu hatırlattı ona.

İyi bir çocuktu, şu Bir Numara. En zekilerinden değildi, belki ayakkabı bağlarını bağlamakla ilgili garip bir sorunu vardı, ama buna karşılık onda iyi bir subayın kumaşı vardı. Kaptan, eğilip ayakkabısının bağlarını bağlamaya çalışan bir adamı, bu iş ne kadar uzun sürerse sürsün, tekmeleyecek biri değildi. Ortalıkta kendini beğenmiş bir şekilde dolanıp duran, durmadan düğmelerini parlatan ve her saat başı raporlar veren o sevimsiz İki Numara'ya benzemiyordu o: "Gemi hâlâ hareket halinde, Kaptan." "Hâlâ rotamızdayız, Kaptan." "Oksijen seviyemiz hâlâ yeterli miktarda, Kaptan." Kaptan'ın önerisiyse "Bırak biraz eksilsin" oluyordu. Şey, evet, bu tür şeyler onu tedirgin ediyordu. Başını Bir Numara'ya doğru eğerek baktı.

"Evet, Kaptan, İki Numara bazı tutuklular bulduğuna ilişkin bir şeyler bağırıyordu ..."

Kaptan bu konuda düşündü. Ona pek olacak şeymiş gibi gelmedi, ama kendisi emrindeki subayların yolunu kesecek biri değildi.

"Pekâlâ, belki de bu onu bir süre mutlu eder," dedi, "her zaman böyle bir şey istiyordu."

Ford Prefect ve Arthur Dent geminin sonsuz gibi görünen koridorlarında ayaklarını sürüyerek ağır ağır yürümekteydiler. İki Numara hemen arkala-

rından uygun adım geliyor ve arada sırada yanlış bir hareket yapmamaları ya da olmayacak bir şeye kalkışmamaları yönünde emirler yağdırıyordu. En azından bir buçuk kilometre boyunca kahverengi kendir bezi kaplı bir duvar boyunca yürümüş gibiydiler. Sonunda, İki Numara'nın bağırmasıyla kendiliğinden kayarak açılan kocaman çelik bir kapının önüne geldiler.

İçeri girdiler.

Ford Prefect ile Arthur Dent'e burada en ilgi çekici gelen şey, köprünün üzerini örten on beş metre çapındaki yarımküreyle onun ötesinde görünen yıldızların göz kamaştırıcı manzarası değildi: Evrenin Sonundaki Restoran'da yemek yemiş kişiler için böyle manzaralar sıradandı. Çevrelerini kuşatan uzun duvar boyunca sıralanan çeşitli cihazların kalabalığı da değildi. Arthur'a göre uzay gemilerinin geleneksel olarak tam da böyle bir görüntüye sahip olması gerekiyordu. Ford içinse bu görüntü epeyce antika kalıyordu: Felaket Bölgesi'nin dublörgemisinin onları kendi zamanlarından iki milyon yıl değilse bile en azından bir milyon yıl geriye götürdüğüne dair şüphelerini doğrulayan bir görüntüydü bu.

Hayır, onları gerçekten sarsıp dengelerini bozan şey bir küvetti.

Yaklaşık iki metre yüksekliğindeki mavi su kristalinden kabaca yontulmuş bir kaide üzerinde durmakta olan küvet Maksimegalon'daki Hastalıklı Hayalgüçleri Müzesi dışında pek rastlanmayan barok tarzı bir ucubeydi. Bağırsak karmaşıklığını andıran tesisat boruları, kazılacak isimsiz bir mezara bir gece yarısı gömüleceğine altın varaklarla belirginleştirilmişti; musluklar

ve duş bağlantısıysa çirkin suratlı taş yaratıkları bile yerinden sıçratacak nitelikteydi.

Bu küvet bir uzay gemisinin köprüsüne hâkim bir mobilya olarak son derece uygunsuz bir nesneydi ve İki Numara, bunu bilen bir adamın neşesiz tavrıyla küvete doğru yaklaştı.

"Kaptan, efendim!" diye haykırdı, sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından – zor bir numaraydı, ama bunu kusursuzlaştırmak için uzun yıllar boyunca çalışmıştı.

Ucube görünüşlü küvetin bir kenarından dostane ve geniş bir surat ve köpükle kaplı dostane bir kol yükseldi.

"Hey, n'aber, İki Numara," dedi Kaptan, elindeki süngeri neşeyle sallayarak, "günün güzel geçiyor mu?"

İki Numara her zamankinden daha ciddi bir şekilde hazır ol vaziyetine geçti.

"Size yedi numaralı dondurucu bölümünde bulduğum tutukluları getirdim efendim!" diye bağırarak rapor verdi.

Ford ve Arthur şaşkınlıkla öksürdüler.

"Eee ... merhaba," dediler.

Kaptan onlara ışıldadı. Demek ki İki Numara gerçekten tutuklayacak birilerini bulmuştu. Eh, kendisi için iyi bir şey diye düşündü Kaptan, bir adamın en iyi yaptığı şeyi yaptığını görmek hoş bir şeydi.

"Hey, merhaba millet," dedi onlara. "Ayağa kalkamadığım için kusura bakmayın, çabucak yıkanayım demiştim de. Oralarda cinen toniks olacak. Bir Numara, buzdolabına bakıver."

"Tabii, efendim."

İster ilkel ister gelişmiş olsun galakside bili-

nen dünyaların yüzde seksen beşinin cinen toniks ya da cii-N'N-T'n-iks ya da cinond-o-niks ya da aynı fonetik temada binlerce veya daha da fazla çeşitlemesi yapılabilecek bir içki icat etmiş olmaları çok ilginç bir gerçekti ve bunun ne derece önemli olduğunu kestirmek güçtü. İsimler benzer olmakla birlikte içkilerin kendileri aynı değildi ve sıradan suyun oda ısısının biraz üzerinde servis edilmesi olan Sivilvo usulü "şinanto/Mings" ile bir sığırı yüz adım atmadan öldürebilecek güçteki Gagrakack usulü "cin-anthony-ks"e kadar bir sürü farklı çeşidi vardı. İsimlerinin birbirine benzer seslerde olmaları dışında, hepsinin ortak bir noktası daha bulunuyordu ki o da her bir içkinin icat edildiği kendi dünyasının, henüz diğer dünyaların hiçbiriyle temas kurmadan *önce* bu içkiyi icat etmiş ve ismini koymuş olmasıydı.

Bu gerçek nasıl yorumlanabilirdi? Benzersiz bir durumdu bu, başka örneği yoktu. Bütün yapısal dilbilim kuramlarına göre çizgi dışındaydı, ama yine de varolagelen bir gerçekti. Yaşlı yapısal dilbilimciler, genç yapısal dilbilimcilere bu konuyu incelemeye devam ettikleri için kızıyorlardı. Genç dilbilimcilerse bu konuyu heyecanla ele alıyor, derin bir öneme sahip bir noktaya çok yaklaştıklarına inanarak gece geç vakitlere kadar oturup konuyu tartışıyor ve sonunda vaktinden önce yaşlı yapısal dilbilimcilere dönüşüp genç yapısal dilbilimcilere kızıyorlardı. Yapısal dilbilim asla uzlaşmayacak iki gruba bölünmüş, mutsuz bir disiplindi ve içlerinden birçoğu sorunlarını Ouisghian Zodahs içine gömerek uzun geceler geçiriyorlardı.

İki Numara Kaptanın banyo küveti önünde boşu boşuna uğraşma hissi içinde tir tir titriyordu.

"Tutukluları sorgulamak istemiyor musunuz, efendim?" diye cıyakladı.

Kaptan komik bir şey işitmiş gibi gülümseyerek baktı ona.

"Golgafrinçan aşkına, bunu niye yapmak isteyeyim?" diye sordu.

"Bildiklerini öğrenmek için, efendim! Buraya neden geldiklerini anlamak için!"

"Şey, hayır, hayır, hayır," dedi Kaptan, "herhalde yalnızca bir kadeh cinen toniks içmeye uğramışlardır, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Ama efendim, onlar benim tutuklularım. Onları sorgulamalıyım!"

Kaptan onlara şüpheyle baktı.

"Pekâlâ, tamam o zaman," dedi "madem öyle onlara ne içmek istediklerini sor."

İki Numara'nın gözlerinde sert ve soğuk bir pırıltı belirdi. Yavaşça Ford Prefect ve Arthur Dent'e yaklaştı.

"Pekâlâ pislikler," diye hırıldadı, "sizi sıçan kılıklı ..." Ford'u öldürmatiğiyle dürttü.

"Sakin ol, İki Numara," diye nazikçe uyardı Kaptan.

"*Ne içmek istiyorsunuz!!!*" diye haykırdı İki Numara.

"Cinen toniks kulağa hoş geliyor," dedi Ford. "Sen ne dersin Arthur?"

Arthur gözlerini kırpıştırdı.

"Ne? Ha, evet," dedi.

"*Buzlu mu, buzsuz mu?*" diye kükredi İki Numara.

"Şey, buzlu lütfen," dedi Ford.

"Limon??!!"

"Evet, lütfen," dedi Ford, "ve bir de şu küçük krakerlerden var mıydı acaba? Hani şu peynirli olanlardan?"

"*Soruları ben sorarım!!!*" diye uludu İki Numara, bedeni bir sinir krizi içinde sarsılıyordu.

"Eee, İki Numara ..." dedi Kaptan yumuşak bir sesle.

"Buyrun efendim!"

"Şu işten vazgeçer misin lütfen, o iyi bir adam. Rahatlatıcı bir banyo yapmaya çalışıyorum burada."

İki Numara'nın gözleri kısıldı, Bağırma ve Öldürme dünyasında soğuk birer çizgi olarak adlandırılabilecek hale geldi. Burada ana fikir, rakibin üzerinde gözlüklerinizi kaybettiğiniz ya da uyanık kalma güçlüğü çektiğiniz izlenimini yaratabilmekti. Bunun niye ürkütücü olduğunuysa şu ana dek çözen kimse olmamıştır.

Kaptan'a yaklaştı, ağzı (İki Numara'nın) ince ve sert bir çizgi halindeydi. Böyle bir ağzın neden bir kavga tavrı olduğunu anlamak da başka bir zorluktur. Traal ormanlarında dolaşırken, birdenbire meşhur Kurt-gibi-acıkmış Cırtlak Canavarla karşılaşsanız ve eğer ağzını genelde olduğu gibi keskin dişlerle dolu, salyalar akıtan, kocaman açılmış olarak değil de, ince ve sert bir çizgi halinde görseniz bunun için yalnızca şükran duyardınız.

"Size hatırlatabilir miyim efendim," diye tısladı İki Numara, "bu küvetten çıkmayalı *üç yılı* geçti?!" Bu son atışı da yaptıktan sonra İki Numara topuklarının üzerinde döndü ve aynaya karşı hızlı bakışlar fırlatma alıştırmaları yapmak üzere kızgınlık içinde bir köşeye doğru yürüdü.

Kaptan küvetinin içinde kıpırdandı. Ford Prefect'e acemice bir gülücük attı.

"Şey, benimki gibi bir işiniz olunca, rahatlamaya çok ihtiyacınız oluyor," dedi.

Ford yavaşça ellerini indirdi. Bu herhangi bir tepki uyandırmadı. Arthur da kendininkileri indirdi.

Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde ilerleyen Ford küvetin kaidesinin yanına yaklaştı. Onu okşadı.

"Çok hoş" diye yalan söyledi.

Önce sırıtmasının bir sorun yaratıp yaratmayacağını düşündü, bir sorun çıkmayacağına emin olduğundaysa çok yavaş ve dikkatli bir şekilde sırıtmaya başladı. Sorun yoktu.

"Eee ..." dedi Kaptan'a.

"Evet?" dedi Kaptan.

"Merak ediyordum da," dedi Ford, "işinizin aslında ne olduğunu sorabilir miyim acaba?"

Omzuna bir el dokundu. Hemen arkasına döndü.

Bu birinci subaydı.

"İçkileriniz," dedi.

"Şey, teşekkür ederim," dedi Ford. O ve Arthur, cinen tonikslerini aldılar. Kendininkinden bir yudum içen Arthur, tadının aynı viski soda gibi olduğunu anladığında çok şaşırdı.

"Yani, fark etmemem mümkün değildi," dedi Ford, o da içkisinden bir yudum alırken, "o cesetler. Depodakiler yani."

"Cesetler mi?" dedi Kaptan şaşkınlıkla.

Ford duraksadı ve kendi kendine düşündü. Hiçbir şeyi öylece kabullenme, diye geçirdi içinden. Kaptan, gemisinde on beş milyon ölü taşıdığını bilmiyor olabilir miydi?

Kaptan onu neşeyle onaylayarak başını sallıyordu, galiba aynı anda da lastik bir ördekle oynuyor gibiydi.

Ford etrafına bakındı. İki Numara da aynadan kendisine bakıyordu, ama yalnızca bir an için.

Gözleri kıpır kıpırdı. Birinci subaysa orada öylece duruyor ve kibarca gülümseyerek içki tepsisini tutuyordu.

"Cesetler mi?" dedi Kaptan yeniden.

Ford dudaklarını yaladı.

"Evet," dedi. "Bütün o ölü telefon temizleyicileri ve muhasebe müdürleri, biliyorsunuz aşağıda, bölmede."

Kaptan onu inceledi. Birden başını geriye doğru atarak kahkahalarla güldü.

"Ha, onlar ölü değil ki," dedi, "ah Tanrım, hayır, hayır, onlar dondurulmuş. Onlar sonradan canlandırılacaklar."

Ford çok çok nadiren yaptığı bir şey yaptı. Gözlerini kırpıştırdı.

Arthur'sa bir transtan çıkmış gibiydi.

"Yani bir depo dolusu dondurulmuş kuaförünüz olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi.

"Şey, elbette," dedi Kaptan, "onlardan milyonlarcası var. Kuaförler, yorgun tv yapımcıları, sigorta satıcıları, personel memurları, emniyet görevlileri, halkla ilişkiler uzmanları, idari danışmanlar, aklınıza ne gelirse. Başka bir gezegende koloni kuracağız."

Ford çok hafif bir şekilde yalpaladı.

"Çok heyecanlı değil mi?" dedi Kaptan.

"Ne, elinizdeki o tiplerle mi?"

"Şey, beni yanlış anlamayın," dedi Kaptan, "biz Ark Filosundaki gemilerden yalnızca bir tanesiyiz. Biz Ark 'B'yiz, anlıyor musunuz. Pardon, benim için sıcak suyu biraz açabilir misiniz lütfen?"

Arthur itaat etti ve pembe köpüklü bir su küvetin içine doldu. Kaptan zevkle iç çekip nefesini bıraktı.

"Çok teşekkürler, değerli dostum. Çekinmeyin, kendinize birer içki daha alın."

Ford içkisini bitirdi. Bir Numara'dan içki şişesini aldı ve bardağını tekrar ağzına kadar doldurdu.

"Ark B," dedi, "nedir?"

"Bu," dedi Kaptan, elindeki plastik ördekle neşeyle oynayarak köpüklü sular saçtı etrafa.

"Evet," dedi Ford, "ama ..."

"Bakın, şöyle oldu," dedi Kaptan, "bizim gezegen, yani geldiğimiz dünya, nasıl diyeyim, yok olmaya mahkûmdu."

"Yok olmaya mı?"

"Şey, evet. Bu yüzden bütün nüfusu birkaç devasa uzay gemisine koyup başka bir gezegene yerleşmeyi düşündük."

Öyküsünün bu kadarını anlattıktan sonra, halinden memnun bir homurtuyla arkasına yaslandı.

"Yani yok olmaya daha az mahkûm bir gezegene mi?" diye cesaretlendirdi Arthur.

"Ne demiştiniz değerli dostum?"

"Yok olmaya daha az mahkûm bir gezegen diyordum. Gidip yerleşecektiniz."

"Gidip yerleşeceğiz, evet. Bu yüzden üç gemi inşa edilmesine karar verildi, anlıyor musunuz, uzayda üç Ark ... sizi sıkmıyorum değil mi?"

"Hayır, hayır," dedi Ford kesin bir dille, "çok ilginç."

"Biliyor musunuz, arada sırada," dedi Kaptan, "başka birileriyle konuşmak çok hoş oluyor doğrusu."

İki Numara'nın alev alev yanan gözleri odayı çabucak taradı ve bir aylık etinin en sevdiği kısmından kısa bir süre ayrılmak zorunda kalmış

bir çift karasinek gibi tekrar aynanın üzerine yerleşti.

"Böyle uzun yolculukların sorunu," diyerek devam etti Kaptan, "sonunda kişinin kendi kendine konuşmak zorunda kalması, ki bu da korkunç sıkıcı olabiliyor, çünkü bu konuşmaların yarısında bir sonraki lafın ne olduğunu biliyorsunuz."

"Sadece yarısında mı?" diye sordu Arthur.

Kaptan bir an için bu konuyu düşündü.

"Evet, hemen hemen yarısında demeliydim. Her neyse – sabun nerede?" Etrafta arandı ve buldu.

"Evet, her neyse," diye özetledi, "amaç, birinci gemiye yani 'A' gemisine bütün parlak liderlerin, bilim insanlarının, büyük sanatçıların, anlarsınız işte, başarılı kişilerin binmesiydi; üçüncüsüne, yani 'C' gemisine de esas işleri yapanlar, iş sahibi olanlar ve iş görenler yerleştirilecekti; 'B' gemisineyse –bu bizim gemi– kalan herkes binecekti, anlıyor musunuz, sıradan kişiler yani."

Mutlu mutlu gülümsedi.

"İlk olarak da biz gönderildik," diye bitirdi öyküsünü. Ardından küçük bir banyo şarkısı tutturdu.

Geldiği dünyanın en heyecan verici ve üretken şarkı sözü yazarlarından biri (ki şu sırada, bulundukları yerden dokuz yüz metre kadar gerideki otuz altıncı ambarda uyumaktaydı) tarafından kendisi için bestelenmiş olan bu banyo şarkısı kısacık bir süre için bile olsa yaşanacak can sıkıcı sessizlik anını engelledi. Ford ve Arthur ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine geçirip göz göze gelmemeye çalıştılar.

"Eee..." dedi Arthur bir müddet sonra, "o halde sizin gezegeninizde tam olarak yolunda gitmeyen şey neydi?"

"Şey, dediğim gibi orası yok olmaya mahkûmdu," dedi Kaptan. "Anlaşılan güneşe çarpacaktı, yani öyle bir şey. Ya da belki de ay bize çarpacaktı. Bu tür bir şey. Her neyse kesinlikle çok ürkütücü bir olaydı."

"Şey," dedi aniden birinci subay, "ben gezegenin üç metrelik kocaman piranha arıları istilasına uğrayacağını sanıyordum. Öyle değil miydi?"

İki Numara topukları üzerinde döndü, gözleri soğuk ve sert bir ateşle yanıyordu, böyle bir ateşe yalnızca onun yaptığı miktarda antrenmanla ulaşılabilirdi.

"Bana söylenen bu değildi!" diye tısladı. "Komutanım bana bütün gezegenin dev bir mutant yıldız keçisi tarafından yenme tehlikesi içinde olduğunu söylemişti!"

"Ya, sahi mi..." dedi Ford.

"Evet! Cehennem çukurlarından gelen, on altı bin kilometre uzunluğunda keskin dişleri olan, nefesiyle okyanusları kaynatıp pençeleriyle kıtaları kökünden sökebilecek, güneş gibi yanan binlerce gözü, birbirinden bir milyon yıl öteye açılıp salyalar akıtan çenesiyle korkunç bir canavar ... hayatınızda ... hiç ama ... hiç görmediğiniz bir yaratık..."

"İlk olarak da sizi gönderdiklerinden emin olmak istediler, öyle mi?" diye sordu Arthur.

"Şey, evet," dedi Kaptan, "yani herkes, bence çok da hoş bir yaklaşımla, saçını güzelce kestirebilecekleri ya da telefonlarının bakımından emin oldukları bir gezegene inmenin moral açısından çok önemli bir şey olduğunu söyledi."

“Ya, evet,” diye aynı fikirde olduğunu belirtti Ford, “bunun çok önemli olduğunu görebiliyorum. Diğer gemiler de, eee ... onlar da sizi takip ettiler değil mi?”

Kaptan bir an için cevap vermedi. Küvetinde kıvrılarak geriye, geminin parlak galaktik merkeze doğru uzanan muazzam gövdesine doğru bir bakış fırlattı. Akıl almaz uzaklığa kısık gözlerle baktı.

“Bunu sorman tuhaf,” dedi Ford'a hafifçe kaşlarını çatarak. “Bu konu bizim de merakımızı çekmiyor değil hani ... onlardan ayrılalı beş yıl oluyor ve o günden bu yana hiçbir haber alamadık ... ama arkamızda bir yerlerde olmalılar.”

Tekrar gözlerini dikip uzakları izlemeye devam etti.

Ford da onunla birlikte izledi ve kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı.

“Kuşkusuz öyledir, ama,” dedi yumuşak bir sesle, “keçi onları yememişse ...”

“Ya, evet ...” dedi kaptan sesine hafif bir tereddüt sızarken, “keçi...” gözleri köprüyü çevreleyen cihazların ve bilgisayarların üzerinde dolaştı. Hepsi uzaktan masum bir şekilde kendisine göz kırpıyorlardı. Dışarıdaki yıldızlara baktı, ama hiçbiri tek kelime etmiyordu. Birinci ve ikinci subaylarına baktı, ama o an için ikisi de kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydiler. Kendisine kaşlarını kaldırarak bakmakta olan Ford Prefect'e baktı.

“Bu çok tuhaf, biliyor musunuz,” dedi sonunda Kaptan, “şimdi öyküyü bir başkasına anlatırken ... yani sana da tuhaf geldi mi, Bir Numara?”

“Eeeeeeee ...,” dedi Bir Numara.

"Evet," dedi Ford, "konuşacağınız çok şey olduğunu görebiliyorum. İçkiler için teşekkürler, acaba bizi uygun bir gezegende bırakabilir miydiniz diye ..."

"Şey, işte bu biraz güç, anlarsınız ya," dedi Kaptan, "çünkü kalkış ve iniş programımız biz Golgafrinçan'dan ayrılmadan önce otomatik olarak ayarlandı, sanırım bunun bir nedeni de rakamlarla aramın pek de iyi olmamasıydı ..."

"Yani bu gemide kısılıp kaldığımızı mı söylemek istiyorsunuz?" diye haykırdı Ford, bütün sabrını ve yapmacık nezaketini aniden kaybederek. "Koloni kurmanız beklenen bu gezegene ne zaman varacaksınız peki?"

"Eee, neredeyse geldik sayılır," dedi Kaptan, "her an varabiliriz. Benim de artık banyodan çıkmam gerekiyor aslında. Yine de kararsızım, tam zevkini çıkarmaya başlamışken niye çıkayım ki?"

"Yani bir dakika içinde inişe geçiyoruz öyle mi?" dedi Arthur.

"Yani, pek *iniyoruz* sayılmaz, aslında inmek değil, hayır ... eee .."

"Ne demek istiyorsun?" diye sertçe sordu Ford.

"Yani," dedi Kaptan, kullanacağı kelimeleri dikkatle seçerek, "sanırım, hatırlayabildiğim kadarıyla, gemi oraya çarpmak üzere programlanmıştı."

"Çarpmak mı?" diye bağırdı Ford ve Arthur.

"Eee, evet," dedi Kaptan, "evet, bu da planın bir parçasıydı. Bu durumun şu anda tam olarak hatırlayamadığım çok iyi bir nedeni vardı. Şeyle ilgiliydi ... eee ..."

Ford patladı.

"Siz bir yığın işe yaramaz lanet olası sersemlersiniz!" diye bağırdı.

"Hah, evet, işte bu yüzden," diye gülümsedi Kaptan, "neden buydu."

25

Otostopçunun Galaksi Rehberi Golgafrinçan gezegeni hakkında bize şu bilgileri vermektedir: *Orası efsaneler açısından zengin, kızıl ve geçmiş zamanlarda ara sıra onu işgale kalkışanların kanıyla yeşermiş, kadim ve gizemli bir tarihe sahip bir gezegendir; kurak ve çıplak toprakları, sıcak ve tozlu kayalarının üzerinden damlayan ve arkalarındaki koyu renkli bol kokulu yosunları besleyen parfümlü kaynakları ve bu kaynakların kokusuyla sarhoş edici tatlı, sıcak ve sıkıntılı bir havası vardır; orası ateşli alınların ve mest olmuş hayallerin ülkesiydi; orası yosunların büyümesini durdurmayı becerip de altında oturacak bir ağaç bulan kişilerin serinkanlı ve gölgeli düşüncelerinin ülkesiydi; orası aynı zamanda bir çelik, kan ve kahramanlıklar ülkesiydi; bedenin ve ruhun ülkesiydi. Gezegenin tarihi buydu.*

Bütün bu kadim ve gizemli tarihin en gizemli kişileri de hiç şüphesiz Ariumlu Daireler Çizen Büyük Şairlerdi. Daireler Çizen Şairler eskiden uzak dağ geçitlerinde yaşar, oralarda pusuya yatar ve tedbirsiz küçük yolcu gruplarının etrafında daireler çizerek onlara taş parçaları atarlardı.

Yolcular bağrışmaya başlayıp onlara bu taşlama işiyle başkalarını rahatsız edeceklerine neden gidip şiir yazmadıklarını sorunca da birden dururlar ve sonra büyük Vassilliyan Şarkı Döngüsünü oluşturan yedi yüz doksan dört şarkıdan birini okumaya baş-

larlardı. Bu şarkıların her biri olağanüstü güzellikte, olağanüstü uzunluktaydı ve hepsi de aynı kalıptaydı.

Her şarkının ilk bölümü, bir zamanlar Vassilliyan şehrinden dört atla yola çıkan beş akıllı ve bilge prensin hikâyesini anlatırdı. Elbette ki her biri cesur, soylu ve akıllı olan bu prensler uzak ülkelere yolculuk yapar, kötü devlere karşı savaşır, egzotik felsefeleri benimser, tuhaf tanrılarla çay içer, yakışıklı canavarları kudurmuş prenseslerin elinden kurtarır, en sonunda aydınlandıklarını ve bu yüzden de yolculuklarının sona erdiğini ilan ederlerdi.

Şarkıların çok daha uzun olan ikinci kısmında, dönüş yolunda kimin yürümek zorunda kalacağına ilişkin incir çekirdeğini doldurmayan tartışmaları anlatılırdı.

Bütün bunlar, gezegenin uzak geçmişinde kalmıştı. Bununla birlikte Golgafrinçan halkının, nüfusun hiçbir işe yaramayan üçte birlik kısmından kurtulmasını sağlayan, yok olmaya mahkûmluk masallarını uyduran da bu tuhaf şairlerin soyundan gelen biriydi. Halkın kalan üçte ikisi evlerinde kaldı, zengin ve mutlu bir yaşam sürdürdü, ta ki kirli bir telefondan kaptıkları bulaşıcı bir virüs yüzünden hepsi birden aniden yok olana kadar.

26

O gece gemi, Galaksinin Batı Sarmal Kolu'nun bir ucunda, haritası bile çıkarılmamış ücra bir köşede, gözlerden uzak küçük ve sarı bir güneşin çevresinde dönen, tamamıyla önemsiz ve mavi-yeşil renkli küçük bir gezegene çarparak zorunlu iniş yaptı.

Çarpışmadan önceki saatlerde Ford Prefect geminin kontrollerini daha önce kilitlendiği uçuş rotasından kurtarmak için var gücüyle, ama boş yere savaşmıştı. Geminin yükünü yeni evlerine rahat olmasa da sağ salim ulaştırmak üzere programlandığını, ama bunu yaparken tamir umudu kalmayacak biçimde kendini sakatlayacak şekilde tasarlandığını anlamıştı.

Çığlık çığlığa, alevler içinde yanarak atmosferden geçerken üst yapısının ve dış kalkanının büyük bölümü sıyrılıp yok olmuştu ve en sonunda çamurlu bir bataklığa dengesiz bir şekilde karın üstü inişiyle birlikte ekibe, derin dondurulmuş, istenmeyen yükünü canlandırıp gemiden çıkarması için yalnızca birkaç ışıksız saat bırakmıştı, çünkü geminin devasa gövdesi neredeyse iner inmez pis kokulu çamura yavaş yavaş gömülmeye başlamıştı. Gece boyunca bir iki kez, alev alev yanan meteorlar –iniş sırasında gemiden kopan parçalar– gökyüzünde parlayarak geminin siluetini aydınlattı.

Gri renkli şafağın öncesinde gemi, iğrenç bir böğürtüyle leş kokulu derinliklere sonsuza kadar kalmak üzere batıyordu.

Güneş, o sabah doğduğunda, solgun ince ışıkları, ümitsizce kuru topraklara ulaşmak için emekleyerek debelenirken bir yandan da ağlaşan kuaförler, halkla ilişkiler uzmanları, danışmanlar ve diğerlerinin doldurduğu geniş bir alanı aydınlattı.

Bu kadar inatçı olmayan başka bir güneş belki de gerisin geri yerine dönerdi, ama bu güneş, gökyüzündeki yerine tırmanmaya devam etti ve bir süre sonra ılık ışınları mücadele eden bitkin yaratıkların üzerinde az da olsa onarıcı bir etki yapmaya başladı.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o gece bataklıkta sayısız kayıp verilmiş ve milyonlarca kişi de gemiyle birlikte dibi boylamıştı, ama kurtulanlar yine de yüz binleri buluyordu. Gün boyunca bataklığın çevresindeki kırlara doğru emeklediler. Hepsi de üzerine yığılıp kalabilecekleri ve bu kâbus gibi deneyimi unutabilecekleri katı bir toprak parçası arıyorlardı.

İki kişi biraz daha uzaklara ilerlemişti.

Yakınlardaki bir tepenin kenarında Ford Prefect ve Arthur Dent, kendilerini bir parçası olarak hissedemedikleri bu dehşeti izliyorlardı.

"Bu oynanan pis, aşağılık bir oyun," diye söylendi Arthur.

Ford bir dal parçasıyla toprağa bir şeyler çizerek omuzlarını silkti.

"Ben buna hayal gücüne dayanan bir çözüm derdim," dedi.

"İnsanlar birlikte huzur ve uyum içinde yaşamayı niye bir türlü öğrenemiyorlar?" dedi Arthur.

Ford yüksek sesle ve fazlasıyla sahte bir kahkaha attı.

"Kırkiki!" dedi pis pis sırıtarak. "Hayır, bu hiçbir işe yaramaz. Boş ver."

Arthur onun çıldırmış olabileceğini düşünerek yüzüne baktı, ortada bunun aksini gösterecek bir şey görmediği için de gerçekten çıldırdığını kabul etmenin mantıklı olacağını düşündü.

"Onlara ne olacak sence?" dedi bir müddet sonra.

"Sonsuz bir Evrende her şey mümkündür," dedi Ford, "hatta kurtuluş bile. Garip, ama gerçek."

Çevrede dolaşıp tekrar önlerindeki sefalet görüntüleri üzerine dönen gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi.

"Sanırım bir süre idare ederler!" dedi.

Arthur ona keskin bir bakış yöneltti.

"Niye böyle söyledin?" dedi.

Ford omuzlarını silkti.

"Sadece bir sezi," dedi ve başka soruları yanıtlamayı reddetti.

"Bak," dedi birden.

Arthur onun işaret parmağını izledi. Aşağıda boylu boyunca yatan kalabalıklar arasında hareket eden –daha doğrusu ileri geri yürüyen– bir şekil vardı. Sırtında bir şey taşıyor gibiydi. Bir tükenmiş şekilden diğer tükenmiş şekle sıçrayarak ilerlerken sırtında taşıdığı her neyse onu sarhoş birinin edasıyla onlara doğru sallıyor gibiydi. Bir süre sonra mücadeleden vazgeçti ve bir yığının üzerine çuval gibi yıkılıp kaldı.

Arthur'un bunun ne ifade ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kamera," dedi Ford. "Tarihi anı kaydediyor."

"Seni bilmem, ama" dedi Ford kısa bir süre sonra, "ben devre dışıyım."

Bir süre sessizce oturdu.

Bir süre sonra bu sessizlik yorum yapılmasını gerektirir bir hal aldı.

"Eee, devre dışıyım derken, tam olarak ne demek istemiştin?" dedi Arthur.

"Güzel bir soru," dedi Ford, "ben sessizlikten başka bir şey duymuyorum."

Arthur arkadaşının omzunun üzerinden baktığında, onun küçük siyah bir kutunun üzerindeki düğmelerle oynadığını gördü. Ford daha önce Arthur'a bu kutunun Etha-altı Duyumatik

olduğunu söylemiş, Arthur da bir şey anlamadan sadece başını sallamakla yetinmiş ve meseleyi kurcalamamıştı. Onun kafasında Evren hâlâ iki kısımdan ibaretti – Yerküre ve onun dışında kalan her şey. Yerküre bir hiperuzay kestirme yolu yapmak amacıyla yerle bir edildiğinde bu bakış açısı biraz bozulmuştu, ama Arthur yine de bu bakış açısına sarılıyordu, çünkü eviyle arasındaki en son bağdı bu. Etha-altı Duyumatik kesinlikle "kalan her şey" kategorisine dahildi.

"Bir sosis bile yok," dedi Ford, o şeyi sarsarak.

Sosis, diye düşündü Arthur kendi kendine, etrafındaki ilkel dünyaya boş boş bakarken, lezzetli bir Yerküre sosisi için neler vermezdim.

"İnanır mısın," dedi Ford sabırsız bir sesle, "bu lanet çöp ışık yılları boyunca hiçbir yayını almıyor. Beni dinliyor musun sen?"

"Ne?" dedi Arthur.

"Başımız dertte," dedi Ford.

"Ya," dedi Arthur, bu sanki ona yıllanmış bir haber gibi gelmişti.

"Bu makineden herhangi bir sinyal almadığımız sürece," dedi Ford, "bu gezegenden gitme şansımız sıfır. Gezegenin manyetik alanını etkileyen kaçak bir yayın olabilir. Bu durumda temiz bir alan bulana kadar etrafta dolaşmamız gerekecek. Geliyor musun?"

Aletini aldı ve enerjik adımlarla yürüdü.

Arthur tepeden aşağı baktı. Sırtında kamera olan adam tekrar ayağa kalkmış, düşmekte olan meslektaşlarından birini tam zamanında filme alıyordu.

Arthur yerden bir parça ot kopardı ve Ford'un arkasından hızlı hızlı yürüdü.

27

"Umarım yemeğiniz iyi geçmiştir?" dedi Zarniwoop, Zaphod ve Trillian'a, yıldızgemisi *Altın Kalp*'in köprüsünde tekrar şekillendiklerinde; ikisi de yere serilmişti ve güçlükle nefes alıyorlardı.

Zaphod gözlerinden birkaçını açıp ona öfkeyle baktı.

"Sen," dedi tükürürcesine. Sendeleyerek ayağa kalktı ve yığılacak bir sandalye bulmak için tökezleyerek etrafına bakındı. Bir tane bularak üzerine yığıldı.

"Bilgisayarı yolculuğumuzla ilgili İhtimalsizlik Koordinatlarına göre programladım," dedi Zarniwoop, "çok yakında orada olacağız. Bu arada sen neden biraz rahatlayıp kendini buluşma için hazırlamıyorsun?"

Zaphod hiçbir şey söylemedi. Tekrar ayağa kalktı, küçük bir dolaba doğru uygun adım yürüyüp içinden bir şişe Janx içkisi çıkardı. Şişeyi ağzına dikti ve sıkı bir yudum aldı.

"Bütün bunlar bitince," dedi Zaphod, hırçın bir şekilde, "benim işim bitmiş olacak, anlaşıldı mı? Özgür olacağım. İstediğim yere gidebilecek, ne istersem yapabilecek, yan gelip kumsalda yatabileceğim, tamam mı?"

"Buluşmadan çıkacak sonuçlara bağlı," dedi Zarniwoop.

"Zaphod kim bu adam?" dedi, geçirdiği şokla titreyen ve sallanarak ayağa kalkmaya çalışan Trillian. "Burada ne işi var? Neden bizim gemimizde?"

"Aptalın teki," dedi Zaphod. "Evrene hükmeden adamla tanışmak isteyen biri."

"Ha," dedi Trillian, şişeyi Zaphod'un elinden alıp kafasına dikerken, "hızla sınıf atlamak isteyen biri yani."

28

En önemli sorun –ya da en önemli sorunlardan biri, çünkü bir sürü en önemli sorun vardır– halkı yönetmekle ilgili en önemli sorunlardan *biri*, bu işin kime yaptırılacağını bulmaktır. Daha doğrusu halkı, kendilerini yönetmesine izin vermeleri için ikna etmeyi başaracak birini bulmaktır.

Özetlersek: İyi bilinen bir gerçektir ki, halka hükmetmeyi en çok *isteyenler*, ipso facto[1] bu işi yapmaya en az uygun olanlardır. Özeti özetleyecek olursak: Kendisinin Başkan yapılmasını sağlayabilecek kişilerin bu işi yapmasına hiçbir surette izin verilmemesi gerekir. Özetin özetini özetlersek: Halk bir sorundur.

Ve karşılaştığımız durum şudur: Bir dizi Galaktik Başkan, iktidarda olmanın eğlencesi ve boş telaşından öylesine hoşlanmışlardı ki, iktidarda olmadıklarını neredeyse hiç fark etmemişlerdi.

Ama onların arkasındaki gölgelerin içinde bir yerlerde – kim vardı?

Hükmetmek isteyenlerin hiçbirinin hükmetmesine izin verilemiyorsa, bu işi kim yapabilirdi?

---

1 *İpso facto*: Latince. Yalnızca bu nedenle, fiilen –ed.n.

29

Belirli bir hiçliğin –orası hiç bulunamayacak bir hiçlikti, çünkü Galakside yalnızca altı kişide anahtarı bulunan uçsuz bucaksız bir ihtimalsizlik alanıyla korunuyordu– ortasındaki küçük ve bilinmeyen bir dünyada yağmur yağıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağıyordu ve saatlerdir böyleydi. Denizin üzerini sis bulutlarıyla kaplayan yağmur, ağaçları dövüyor ve denizin yakınındaki çıplak bir kara parçasını çamur deryasına çeviriyordu.

Yağmur bu çıplak kara parçasının tam ortasında bulunan küçük barakanın oluklu demirden yapılmış çatısını şiddetle topa tutup dans ediyordu. Barakadan deniz kenarına uzanan kaba patikayı siliyor ve patikadaki ilginç deniz kabuğu yığınlarını parçalıyordu.

Yağmurun damda çıkardığı gürültü içerideki kişinin kulaklarını sağır edebilirdi, ama içerideki kişi, dikkati başka yerde olduğu için gürültüyü işitmiyordu bile.

Bu, uzun boylu ve ayaklarını sürüye sürüye yürüyen bir adamdı, akan çatının ıslattığı saman rengi gür saçları vardı. Giysileri eski püsküydü, sırtı kamburlaşmıştı ve gözleri açık olmasına rağmen kapalı gibi görünüyordu.

Barakasında eski püskü bir koltuk, çizik içinde bir masa, eski bir yatak, birkaç yastık ve küçük, ama sıcak bir soba bulunuyordu.

Bir de yaşlı ve hafif ıslak bir kedi vardı ve o sırada adamın dikkati sürekli olarak bu kedinin üzerindeydi.

Sarsak vücuduyla hayvana doğru eğildi.

"Kedicik, kedicik, kedicik," dedi, "gel pisi pisi pisi ... kedicik balığını ister mi? Güzel bir parça balık ... kedicik ister mi?"

Kedi bu konuda kararsız görünüyordu. Adamın kendisine doğru uzattığı balığa küçümser bir edayla pençe attıktan sonra ilgisini tamamen döşeme üzerindeki bir toz parçasına yöneltti.

"Kedicik balığını yemezse, zayıflayacak ve iğne ipliğe dönecek, sanırım," dedi adam. Sesine bir şüphe sinmişti.

"Sanırım olacak olan bu," dedi adam, "ama bunu ona nasıl anlatayım ki?"

Balığı tekrar sundu.

"Kedicik düşünsün," dedi, "balığı yemek ya da yememek. Ama galiba ben karışmasam daha iyi olacak." İç çekti.

"Ben balığın iyi olduğunu düşünüyorum, ama yağmurun da ıslatıcı olduğunu düşünüyorum, sonuçta ben kim oluyorum da yargılayabiliyorum?"

Balığı kedi için barakanın zeminine bıraktı ve koltuğuna çekildi.

"Hah, galiba onu yiyorsun," dedi sonunda. Kedi, toz parçasıyla mevcut eğlenme imkânlarını tükettikten sonra balığın üzerine atlamıştı.

"Balık yediğini gördüğüme seviniyorum," dedi adam, "çünkü bence, yemezsen iğne ipliğe dönersin."

Masadan bir kâğıt parçası ve ufalmış bir kurşun kalem buldu. Birini bir eline, öbürünü de diğer eline aldı ve onları bir araya getirmenin çeşitli yollarını denedi. Kalemi önce kâğıdın altında tutmayı denedi, sonra üzerinde, sonra kâğıdın yanında. Kâğıdı kalemin etrafına sarmayı dene-

di, kalemin küt ucunu kâğıda sürtmeyi denedi ve sonra da açılmış ucunu kâğıda sürmeyi denedi. Kalem bir iz bırakmıştı ve adam her gün olduğu gibi bugün de keşfiyle mutlu oldu. Masadan bir kâğıt parçası daha aldı. Bunun üzerinde bir bilmece vardı. Şöyle bir inceledi ve konuya ilgisini kaybetmeden önce bir iki boşluğu doldurdu.

Ellerinden birinin üzerine oturmayı denedi ve kalça kemiklerini hissedince meraklandı.

"Balık uzaklardan gelir," dedi, "ya da bana öyle söylediler. Ya da ben bana öyle söylendiğini hayal ediyorum. Adamlar geldiğinde, ya da benim hayalimde adamlar altı tane siyah ve parlak gemiyle geldiğinde senin hayalinde de geliyorlar mı? Sen ne görüyorsun kedicik?"

Kediye baktı. O, bu düşüncelerden çok, bir an önce balığı mideye indirme derdindeydi.

"Ve ben onların sorularını duyduğumda, sen de duyuyor musun? Onların sesleri senin için ne anlam ifade ediyor? Belki de sen onların sana şarkı söylediklerini düşünüyorsun yalnızca." Bu konuyu düşündüğünde yaptığı akıl yürütmedeki hatayı gördü.

"Belki de sana şarkı söylüyorlardır," dedi, "ben de bana soru soruyorlar sanıyorumdur."

Tekrar duraksadı. Bazen yalnızca nasıl olduğunu görmek için günlerce duraksardı.

"Bugün de gelirler mi sence?" dedi, "Bence gelirler. Yerde çamur, masada sigaralar ve viski, bir tabakta senin için balık ve zihnimde onların anısı var. Bunların hiçbiri somut kanıtlar değil, biliyorum, ama ona bakarsan bütün kanıtlar çevre şartlarına bağlıdır. Bak bana daha neler bırakmışlar."

Masaya uzandı ve üzerinden bir şeyler aldı.

"Bulmacalar, sözlükler ve bir hesap makinesi."

Bir saat boyunca hesap makinesiyle oyalandı. Bu arada kedi uyumuştu ve dışarıda yağmur devam ediyordu. Sonunda makineyi bir tarafa bıraktı.

"Bana soru sorduklarını düşünmekte haklıyım galiba," dedi. "O kadar yolu, bütün bu şeyleri yalnızca sana şarkı söyleme ayrıcalığı için aşmaları çok garip olurdu. Ya da bana öyle geliyor. Kim bilir, kim bilebilir ki."

Masadan bir sigara aldı ve onu ocaktan aldığı bir korla yaktı. Derin derin içine çekti ve arkasına yaslandı.

"Sanırım bugün gökyüzünde başka bir gemi gördüm," dedi sonunda. "Büyük, beyaz bir gemi. Hiç büyük, beyaz bir gemi görmemiştim, daha önce altı küçük siyah gemi, altı da yeşil gemi görmüştüm. Ve çok uzaklardan geldiklerini söyleyen diğerleri. Ama hiç büyük, beyaz bir gemi görmemiştim. Belki de belli zamanlarda altı siyah küçük gemi, bir beyaz büyük gemi gibi gözüküyordur. Belki de bir kadeh viskiye ihtiyacım vardır. Evet, bu daha makul görünüyor."

Ayağa kalktı ve döşeğinin yanında yerde duran bir bardak buldu. Şişeden bir ölçek viski doldurdu. Tekrar oturdu.

"Belki de beni görmeye başkaları geliyordur," dedi.

Yüz metre kadar ötede, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur *Altın Kalp*'i dövmekteydi.

Lombar ağzı açıldı ve üç şekil belirdi, yüzlerini yağmurdan korumak için iki büklüm duruyorlardı.

"Orada mı?" diye bağırdı Trillian, yağmurun sesini bastırarak.

"Evet," dedi Zarniwoop.

"Şu barakada mı?"

"Evet."

"Tuhaf," dedi Zaphod.

"Ama burası ıssızlığın ortası," dedi Trillian, "yanlış bir yere gelmiş olmalıyız. Evrene bir barakadan hükmedilmez ki."

Boşanan yağmurun altında koşturarak ilerlediler ve sırılsıklam bir halde kapıya vardılar. Kapıyı çaldılar. Titreyerek beklediler.

Kapı açıldı.

"Buyrun?" dedi adam.

"Şey, özür dilerim," dedi Zarniwoop, "eğer elimdeki veriler yanlış değilse ..."

"Evrene sen mi hükmediyorsun?" dedi Zaphod.

Adam ona gülümsedi.

"Bunu yapmamaya gayret ediyorum," dedi. "Islandınız mı?"

Zaphod şaşkınlık içinde ona bakakaldı.

"Islanmak mı?" diye haykırdı. "Islanmış gibi görünmüyor muyuz?"

"Bana göründüğü kadarıyla tamamen ıslanmışsınız," dedi adam, "ama sizin bu konuda hissettikleriniz tamamen farklı olabilir. Eğer sıcağın sizi kurutacağını düşünüyorsanız, içeri girseniz iyi olur."

Hep birlikte içeri girdiler.

Minik barakada etraflarına bakındılar. Zarniwoop hafif bir hoşnutsuzlukla, Trillian ilgiyle, Zaphod hayranlıkla bakıyordu.

"Hey, eee ..." dedi Zaphod, "adın neydi?"

Adam onlara tereddütle baktı.

"Bilmiyorum. Niye bir adım olması gerektiğini düşünüyorsunuz? Bir demet belirsiz duyusal algılamaya bir isim vermek bana oldukça tuhaf geliyor."

Trillian'ı koltuğuna oturmaya davet etti. Kendisi de koltuğun koluna oturdu, Zarniwoop kaskatı bir halde masaya yaslandı, Zaphod'sa döşeğe uzandı.

"Heeyt!" dedi Zaphod. "Kralın tahtı!" Kediyi gıdıkladı.

"Dinleyin," dedi Zarniwoop, "size bazı sorular sormam gerek."

"Pekâlâ," dedi adam nazik bir tavırla, "isterseniz kedime şarkı söyleyebilirsiniz."

"Bunu sever mi?" diye sordu Zaphod.

"Ona sorsan daha iyi olur," dedi adam.

"Konuşuyor mu?" dedi Zaphod.

"Konuştuğunu hiç hatırlamıyorum," dedi adam, "ama belleğim güvenilir değildir."

Zarniwoop cebinden birtakım notlar çıkardı.

"Şimdi," dedi, "Evrene sizin hükmettiğiniz doğru, değil mi?"

"Bunu nasıl bilebilirim?" dedi adam.

Zarniwoop kâğıtta bir yeri işaretledi.

"Ne kadar zamandır bu işi yapıyorsunuz?"

"Şey," dedi adam, "bu, geçmişle ilgili bir soru, değil mi?"

Zarniwoop kafası karışmış bir şekilde baktı. Beklediği durum tam olarak bu sayılmazdı.

"Evet," dedi.

"Geçmişin, benim şu anki fiziksel duyularımla zihinsel durumum arasındaki uyumsuzluğu gi-

dermek üzere tasarlanmış bir düzmece olmadığını," dedi adam, "nasıl bilebilirim ki?"

Zarniwoop ona bakakaldı. Sırılsıklam giysilerinden buharlar yükselmeye başlamıştı.

"Yani bütün soruları böyle mi cevaplıyorsunuz?" dedi.

Adam çabucak cevap verdi.

"İnsanların konuştuklarını duyduğumu sandığımda aklıma gelenleri söylerim. Daha fazlası elimden gelmez."

Zaphod neşeyle bir kahkaha attı.

"İşte buna içerim," dedi ve ortaya çıkardığı Janx şişesinden bir yudum aldı. Ayağa fırladı ve şişeyi Evrenin hükümdarına uzattı, o da memnuniyetle kabul etti.

"Bu sizin için iyi bir şey, yüce hükümdar," dedi, "içinden geçeni söylemeli insan."

"Hayır, beni dinleyin," dedi Zarniwoop, "birileri size geliyor, öyle değil mi? Gemilerle..."

"Sanırım geliyorlar," dedi adam. Şişeyi Trillian'a uzattı.

"Ve sizden kendileri adına" dedi Zarniwoop, "kararlar vermenizi istemiyorlar mı? Yaşamlarıyla ilgili, dünyalarıyla ilgili, ekonomiyle ilgili, savaşlarla ilgili, orada Evrende olup biten her şeyle ilgili?"

"Orada mı?" dedi adam. "Orası neresi?"

"Orada!" dedi Zarniwoop, kapıyı işaret ederek.

"Orada bir şey olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?" dedi adam kibarca. "Kapı kapalı."

Yağmur çatıyı dövmeye devam ediyordu. Barakanın içi sıcaktı.

"Ama orada koca bir Evren olduğunu biliyorsunuz!" diye haykırdı Zarniwoop. "Var olmadık-

larını söyleyerek sorumluluklarınızdan kaçamazsınız!"

Zarniwoop öfke içinde titrerken Evrenin hükümdarı uzun bir süre düşündü.

"Siz gerçeklerinizden çok eminsiniz," dedi en sonunda, "Evreni –eğer öyle bir şey varsa tabii– garanti varmış gibi kabul eden birinin düşüncelerine güvenemem."

Zarniwoop hâlâ titriyordu, ama susmuştu.

"Ben yalnızca kendi Evrenimle ilgili karar veririm," diye sakince devam etti adam. "Benim Evrenim gözlerim ve kulaklarımdır. Bunun dışında her şey söylentidir."

"Ama hiçbir şeye inanmaz mısınız?"

Adam omuzlarını silkti ve kedisini kucağına aldı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi.

"Bu barakada aldığınız kararların milyonlarca kişinin yaşamını ve kaderini etkilediğini anlamıyor musunuz? Bunların hepsi korkunç bir şekilde yanlış!"

"Bilmiyorum. Bahsettiğin bütün bu kişilerle hiç karşılaşmadım. Senin de karşılaştığından şüpheliyim. Onlar yalnızca duyduğumuz kelimelerde var oluyorlar. Başkalarına ne olduğunu bildiğini söylemek, saçmalıktan başka şey değil. Var olup olmadıklarını yalnızca onlar bilir. Onların da kendi gözleri ve kulaklarından oluşan kendi Evrenleri var."

Trillian lafa karışarak dedi ki:

"Sanırım ben biraz dışarı çıkıp hava almak istiyorum."

Dışarı çıkarak yağmurda yürümeye başladı.

"Başkalarının var olduğuna inanıyor musunuz?" diye Zarniwoop üsteledi.

“Hiçbir fikrim yok. Nasıl söyleyebilirim ki?”

“Trillian’ın nesi olduğuna baksam iyi olacak,” dedi Zaphod ve dışarı süzüldü.

Dışarıda, ona şöyle dedi:

“Bence Evren oldukça emin ellerde, ne dersin?”

“Çok emin ellerde,” dedi Trillian. Yağmurda birlikte yürümeye başladılar.

İçeride Zarniwoop devam ediyordu.

“Ama anlamıyor musunuz, millet sizin bir sözünüzle ölüyor ya da yaşamaya devam ediyor?”

Evrenin hükümdarı bekleyebildiği kadar uzun bir süre bekledi. Geminin motorlarının çalıştığını belirten hafif sesi işittiğinde onu bastırmak için konuştu.

“O işin benimle bir ilgisi yok,” dedi, “ben kimseye karışmıyorum. Tanrı bilir ki, zalim biri değilim ben.”

“Hah!” diye bağırdı, Zarniwoop, “işte ‘Tanrı’ diyorsunuz. Sen de bir şeylere inanıyorsun!”

“Kedim,” dedi adam şefkatli bir sesle, onu kucağına alıp okşadı, “ben ona Tanrı derim. Ona her zaman iyi davranırım.”

“Pekâlâ,” dedi Zarniwoop, iddiasını sürdürerek, “onun varlığından nasıl emin olabiliyorsun? Onun sizin ona iyi davrandığınızı bildiğini ya da sizin iyiliğinizle ilgili olarak onun ne hissettiğini nasıl biliyorsunuz?”

“Bilemem,” dedi adam gülümseyerek, “hiçbir fikrim yok. Yalnızca kedi gibi gözüken bir şeye, belirli bir tarzda davranmak beni mutlu ediyor. Sizin farklı bir davranış tarzınız mı var? Rica ederim, sanırım biraz yoruldum.”

Zarniwoop hiç tatmin olmadığını ifade eden bir soluk verdi ve etrafına bakındı.

"Diğer ikisi nerede?" diye sordu birden.

"Hangi diğer ikisi?" dedi Evrenin hükümdarı, tekrar koltuğuna yerleşip viski kadehini doldururken.

"Beeblebrox ve kız! Az önce burada olan iki kişi!"

"Ben kimseyi hatırlamıyorum. Geçmiş fiziksel duyularımızla ..."

"Kendine sakla!" diye terslendi Zarniwoop ve dışarıya koşup yağmurun içine daldı.

Ortalıkta gemi filan yoktu. Yağmur toprağı çamurlaştırmaya devam ediyordu. Geminin nerede olduğunu gösterebilecek hiçbir işaret yoktu. Yağmurun altında çılgınca koşmaya başladı. Geri dönüp barakaya koştuğundaysa kapının kilitlenmiş olduğunu gördü.

Evrenin hükümdarı koltuğunda küçük bir şekerleme yapıyordu. Bir süre sonra tekrar kalem ve kâğıtla oynamaya başladı ve biriyle öbürünün üzerini işaretleyebildiğini keşfettiğinde çok mutlu oldu. Dışarıda çeşitli gürültüler vardı, ama o bunların gerçek olup olmadığını bilmiyordu. Sonra bir hafta kadar masasıyla konuşarak, onun nasıl bir karşılık vereceğini görmeye çalıştı.

30

O gece yıldızlar ortaya çıktıklarında şaşırtacak kadar parlak ve berraktılar. Ford ve Arthur tahmin edebilme olanaklarının çok üzerinde, kilometrelerce yürüdükten sonra en sonunda dinlenmek için durdular. Gece serin ve ferahlatıcı, hava tertemiz, Etha-altı Duyumatik tamamen sessizdi.

Onların karmaşık ruhlarını yatıştırmak istercesine bulundukları dünyaya harika bir durgunluk hâkimdi; çevrede ormanın yumuşacık kokularını, böceklerin sakin söyleşilerini, yıldızların parlak ışıklarını birleştiren sihirli bir sakinlik hüküm sürüyordu. Uzun bir öğle sonrasında sayabileceğinden daha fazla dünya görmüş olan Ford Prefect bile buranın gördükleri içinde en güzeli olup olmadığını sorgulayacak kadar duygulanmıştı. Gün boyunca zengin otlaklar, vahşi kokulu çiçekler ve gür yapraklı yüce ağaçlarla dolu yemyeşil tepeler ve vadilerden geçmişlerdi. Güneş onları ısıtmış, hafif rüzgârlar serinletmiş, Ford Prefect Etha-altı Duyumatik cihazını gittikçe daha az kontrol eder ve onun devam eden sessizliği yüzünden daha az huzursuzlanır olmuştu. Bu gezegeni sevdiğini bile düşünmeye başlamıştı.

Gece hava serin olmasına rağmen, deliksiz ve rahat bir uyku uyumuşlar ve birkaç saat sonra hafif bir çiy düşüşüyle dinç, ama acıkmış bir şekilde uyanmışlardı. Yollarına devam etmeden önce Ford'un Milliways'te çantasına tıkıştırdığı birkaç küçük ekmek somunuyla kahvaltılarını yaptılar.

O zamana kadar tamamen rastgele yürümüşlerdi, ama artık kesinlikle doğuya yöneleceklerdi. Çünkü eğer bu dünyayı tanıyacaklarsa nereden gelip nereye gittikleri konusunda daha net bir fikir edinmeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

Öğleden hemen önce, indikleri bu dünyada birilerinin yaşadığına ilişkin ilk belirtilerle karşılaştılar: Ağaçların arasından kendilerini izleyen bir yüz gördüler gözlerinin ucuyla. Bu yüz, onu gördükleri anda ortadan kaybolmuştu, ama her

ikisinin de aklında kalan görüntü insansı bir yaratıktı; yaratık onları ilgiyle izlemiş, ama telaşa kapılıp ortalığı ayağa kaldırmamıştı. Yarım saat sonra buna benzer bir başka yüz gördüler ve on dakika sonra bir tane daha.

Bir dakika sonra ormanın içinde geniş bir açıklığa geldiler ve birden durdular.

Açıklığın ortasında hemen önlerinde aşağı yukarı iki düzine erkekli kadınlı bir grup duruyordu. Sessiz ve sakin, öylece durmuş, Ford ve Arthur'a bakıyorlardı. Bazı kadınların yanında bacaklarına sarılan küçük çocuklar vardı. Grubun arkasında çamur ve ağaç dallarından yapılmış derme çatma küçük kulübeler görünüyordu.

Ford ve Arthur nefeslerini tuttular.

Adamların en uzun boylusu bir ellinin birazcık üzerindeydi, hepsi de hafif kambur, uzun kollu, dar alınlı, berrak gözlüydü ve yabancılara dikkatle bakıyorlardı.

Hiçbir silah taşımadıklarını ve kendilerine karşı herhangi bir saldırgan davranışta bulunmadıklarını gören Ford ve Arthur biraz rahatladılar.

İki grup bir süre sadece bakışmakla yetindi. İşgalciler yüzünden yerlilerin kafası karışmış gibiydi ve hiçbir saldırganlık işareti göstermemekle birlikte herhangi bir davette de bulunmuyorlardı.

Hiçbir şey olmadı.

Dolu dolu geçen iki dakika boyunca hiçbir şey olmamaya devam etti.

İki dakikanın ardından Ford bir şeyler olması gerektiğine karar verdi.

“Merhaba,” dedi.

Kadınlar çocuklarını hafifçe kendilerine doğru çektiler.

Erkekler neredeyse hiçbir harekette bulunmamalarına rağmen bütün hal ve tavırlarıyla bu selamın hoşlarına gitmediğini belli ettiler – kızmış değillerdi, yalnızca hoşlanmamışlardı.

Diğerlerinden biraz daha önde duran ve dolayısıyla liderleri olabilecek erkeklerden biri bir adım öne çıktı. Yüzü duru ve sakindi, neredeyse huzurlu denilebilirdi.

"Uggggghhhuuggghhhrrr uh uh rruh uurgh" dedi, sakin bir şekilde.

Bu Arthur'u çok şaşırttı. Kulağına yerleştirilmiş olan Babil balığı sayesinde duyduğu her şeyin anında ve farkında olmaksızın çevirisine öyle alışmıştı ki, balığın varlığını bile unutmuştu. Ama şimdi adamın çıkardığı seslerden hiçbir şey anlamaması ona kulağındaki balığın varlığını anımsatmıştı. Birtakım belirsiz anlam gölgeleri zihninin gerisinde kıpırdanır gibi olduysa da kavrayabileceği somut bir şey yoktu. Buna rağmen, bu insanların henüz anlamlı bir dilin en çıplak temelinden öteye gidebilecek kadar gelişmemiş olduklarını doğru tahmin etmişti. Babil balığının yardımının yetersiz kalması da bu yüzdendi. Bu konularda kesinlikle daha tecrübeli olan Ford'a hızlı bir bakış attı.

"Sanırım," dedi Ford ağzının kenarından fısıldayarak, "köyün etrafından dolaşmamızın bir sakıncası olup olmadığını soruyor."

Bir saniye sonra, erkek-yaratıktan gelen bir el işareti bunu doğrular gibiydi.

"Ruurggghhh urrggh; urgh urgh (uh ruh) rruurrruh ug," diye devam etti erkek-yaratık.

"Genel hatlarıyla," dedi Ford, "yani anlayabildiğim kadarıyla, istediğimiz gibi yolculuğumuza devam edebileceğiz, ama köylerinin içinden geçmeden çevresinden dolaşırsak kendilerini çok memnun edecekmişiz."

"O halde ne yapıyoruz?"

"Sanırım onları mutlu edeceğiz," dedi Ford.

Yavaş ve dikkatli bir şekilde açıklığın çevresinden yürüdüler. Bu davranışları yerlilerde olumlu bir etki bırakmışa benziyordu. Hafifçe eğilerek onları selamladıktan sonra kendi işlerine dönmüşlerdi.

Ford ve Arthur orman boyunca yollarına devam ettiler. Açıklığı birkaç yüz metre geçtikten sonra birden önlerine küçük bir meyve yığını çıktı – ahududu ve kara duta çok benzeyen çileksi meyveler ve armuta çok benzeyen etli, yeşil meyveler vardı.

Buraya kadar, ağaçlar ve çalılar onlarla dolu olduğu halde gördükleri böğürtlenler ve meyvelerden uzak durmuşlardı.

"Bu duruma şöyle bakmamız gerekiyor," demişti Ford Prefect, "yabancı gezegenlerdeki böğürtlen ve meyveler seni yaşatır ya da öldürür. Bu yüzden eğer bir şeyler yiyemezsek öleceğimiz zaman onlarla ilgilenmeye başlayacağız. Bir adım önde olmamızın tek çaresi bu. Sağlıklı otostop yapmanın sırrı abur cubur yemektir."

Yollarına çıkan meyve yığınına şüpheyle baktılar. Öyle iştah açıcı bir görüntüydü ki açlıktan başları dönmeye başladı.

"Bu duruma şöyle bakmamız gerekiyor," dedi Ford, "eee..."

"Evet?" dedi Arthur.

“Onları yememizi sağlayacak bir yoldan bakmaya çalışıyorum,” dedi Ford.

Armut benzeri meyvelerin etli gövdeleri üzerine yaprakların gölgesi düşüyordu. Ahududu ve çileğe benzeyen şeylerse Arthur’un şimdiye kadar gördüklerinin hepsinden, hatta dondurma reklamlarındakilerden bile daha dolgun ve olgundular.

“Neden önce yiyip sonra düşünmüyoruz?” dedi.

“Belki de yapmamızı istedikleri budur.”

“Pekâlâ, duruma bir de şöyle bakalım ...”

“Buraya kadar kulağa iyi geliyor.”

“Burada bizim yememiz için duruyorlar. İyiler ya da kötüler, bizi beslemek ya da zehirlemek istiyorlar. Eğer bunlar zehirliyse ve biz yemezsek bize saldıracak bir başka yol bulacaklardır. Yani eğer yemezsek bile, her durumda kaybedeceğiz.”

“Düşünme şeklini beğendim,” dedi Ford. “Şimdi bir tane ye bakalım.”

Arthur, armut benzeri meyvelerden birini tereddüt ederek eline aldı.

“Cennet Bahçesi öyküsüyle ilgili olarak hep bunu düşünmüşümdür,” dedi Ford.

“Ne?”

“Cennet Bahçesi. Ağaç. Elma. O ısırık, hatırlıyor musun?”

“Evet, elbette hatırlıyorum.”

“Sizin Tanrınız bir bahçenin ortasına bir elma ağacı koyar ve der ki, ‘hey arkadaşlar ne isterseniz yapın, ama bu elmayı yemeyin.’ Sürpriz, sürpriz, elmayı yerler ve o da saklandığı çalının arkasından fırlayarak bağırır ‘Yakaladım, yakaladım.’ Oysa yemeselerdi de sonuçta bir şey değişmeyecekti.”

"Niye değişmesin?"

"Çünkü eğer karşındaki, kaldırıma içinde tuğla bulunan şapkaları bırakmaktan hoşlanan bir zihniyete sahipse, gayet iyi bilirsin ki bundan vazgeçmez. Er ya da geç seni gafil avlar."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Boş ver, meyveyi ye."

"Biliyor musun, burası neredeyse Cennet Bahçesine benziyor."

"Meyveyi ye."

"Söylediklerin de onu anımsatıyor."

Arthur armuta benzeyen şeyden bir ısırık aldı.

"Bu bir armut," dedi.

Birkaç dakika sonra, bütün yığını yiyip bitirmelerinin ardından, Ford Prefect arkasına döndü ve yüksek sesle bağırdı.

"Teşekkür ederiz, çok teşekkür ederiz," diye seslendi, "çok naziksiniz."

Yollarına devam ettiler.

Doğuya doğru yaptıkları yolculuğun sonraki seksen kilometrelik kısmında arada sırada yollarına serilmiş hediye meyve yığınları bulmaya devam ettiler. Her ne kadar ağaçların arasında yerli erkek-yaratıklar görür gibi oldularsa da bir daha doğrudan temas kurmadılar. Kendi hallerinde yaşayıp gitmek istediklerini açıkça belirten bu ırkı sevdiklerine karar verdiler.

Seksen kilometre sonra meyveler ve yemişler sona erdi, çünkü orada deniz başlıyordu.

Zaman açısından onları sıkıştıran yetişecekleri bir randevuları olmadığı için bir sal inşa edip onunla denizi geçtiler. Nispeten sakin, yalnızca yüz kilometre genişliğinde bir denizdi. Denizi gü-

zel güzel aştılar ve en az bıraktıkları kadar hoş bir karaya çıktılar.

Kısacası hayat saçma bir şekilde kolaydı ve en azından bir süre için amaçsızlık ve yalıtılmışlığın yarattığı sorunlarla, onları görmezden gelmeye karar vererek başa çıktılar. Arkadaş bulma arzusu dayanılmaz olduğunda onu nerede bulabileceklerini biliyorlardı, ama şu anda Golgafrinçanlıları kilometrelerce uzakta bıraktıkları için mutluydular.

Bununla birlikte Ford Prefect, Etha-altı Duyumatik'ini daha sık kullanır olmuştu. Yalnızca bir kez sinyal almıştı, ama o da öyle zayıf ve öyle uzaktan geliyordu ki Ford'u, kesintisiz sürmekte olan sessizlikten çok daha kötü etkilemişti.

Akıllarına esti ve kuzeye yöneldiler. Haftalarca yol aldıktan sonra başka bir denize geldiler, başka bir sal yaptılar ve o denizi de aştılar. Bu sefer yolculuk daha zor geçiyor, iklim giderek daha da soğuyordu. Arthur, Ford Prefect'te bir mazoşizm damarının varlığından şüphelenmeye başlamıştı – yolculuğun artan güçlükleri, onda başka türlü ortaya çıkma olasılığı bulunmayan bir irade gücü yaratmıştı. Hızlı adımlarla ve yorulmaksızın ilerliyordu.

Kuzeye yaptıkları yolculuk onları dağlık, dik, ama nefes kesici güzellikte bir araziye getirdi. İnişli çıkışlı ve karlarla kaplı uçsuz bucaksız tepeler içlerini zevkle doldurdu. Soğuk kemiklerine işlemeye başladı.

Ford'un Hunian tepelerinde bir zihin sörfü merkezi işleten iki eski Pralite keşişinden öğrendiği teknikle kendilerini hayvan postlarına sardılar.

Galaksi, hepsi de çok para kazanan, eski Pralite keşişleriyle doluydu. Çünkü Tarikat tarafından bir ibadet olarak geliştirilen zihinsel kontrol teknikleri açık konuşmak gerekirse çarpıcıydı – ve ibadet eğitimlerini bitirip hayatlarının sonuna kadar küçük metal kutuların içinde kilitli kalmak için son yeminlerini etmeden hemen önce olağanüstü sayıda keşiş Tarikattan ayrılmaktaydı.

Ford'un tekniği temel olarak bir süre kıpırdamadan durup gülümsemekten ibaret gibi görünüyordu.

Bir süre sonra bir hayvan –belki bir geyik– ağaçların arasından ortaya çıkacak ve dikkatle onu izleyecekti. Ford gülümsemeye devam edecek, gözleri yumuşayıp parlamaya başlayacak, sanki derin ve evrensel bir aşkı, bütün yaratıkları kucaklayacak bir sevgiyi çevreye yayıyormuş gibi görünecekti. Çevredeki kırlara muhteşem bir sessizlik inecek, mutluluktan yüzünün ifadesi değişmiş bu adamdan çevreye huzur ve sükûnet yayılacaktı. Geyik, yavaşça adım adım ona yaklaşacaktı, neredeyse burun buruna geldikleri andaysa Ford Prefect uzanıp hayvanın boynunu kırıverecekti.

Bunun "feromon kontrolü" olduğunu söylemişti, "bilmen gereken tek şey doğru kokunun nasıl salgılanacağı."

31

Bu dağlık bölgeye çıkışlarından birkaç gün sonra güneybatıdan kuzeydoğuya doğru çaprazlamasına uzanan, son derece etkileyici derin vadilerden ve buz fiyordlarının yüksek sivri tepelerinden

oluşmuş görkemli mi görkemli bir kıyı şeridiyle karşılaştılar.

Güzellikleri karşısında şaşkına dönmüş bir halde iki gün daha kayalar ve buzulların üzerine tırmanarak dolaştılar.

"Arthur!" diye haykırdı Ford aniden.

İkinci günün öğle sonrasıydı. Arthur yüksek bir kayanın üzerine oturmuş, fırtınalı denize uzanan sarp ve keskin kayalarda patlayan dalgaları izliyordu.

"Arthur!" diye haykırdı Ford yeniden.

Arthur rüzgârla hafifçe uzaklara taşınan Ford'un sesinin geldiği yöne doğru baktı.

Ford bir buzulu incelemeye gitmişti ve Arthur mavi bir buz duvarının dibinde çömelmiş vaziyette oturan arkadaşının yanına gitti. Ford heyecandan kaskatı kesilmişti – gözleri Arthur'unkilerle buluştu.

"Bak!" dedi "bak!"

Arthur baktı. Mavi buz duvarını gördü.

"Evet," dedi, "bu bir buzul. Onu görüyorum."

"Hayır," dedi Ford, "sen ona yalnızca baktın, onu görmedin. Bak."

Ford buzulun tam ortasındaki derinlikleri işaret ediyordu.

Arthur baktı – belirsiz gölgelerden başka bir şey görmedi.

"Geriye çekil!" diye ısrar etti Ford, "sonra tekrar bak."

Arthur geri çekildi ve tekrar baktı.

"Hayır," dedi ve omuz silkti. "Ne görmem gerekiyor ?"

Birden o da gördü.

"Gördün mü?"

Görmüştü.

Ağzı konuşmak üzere açıldı, ama beyni henüz söyleyecek bir şeyi olmadığına karar verince yeniden kapandı. Daha sonra gözleri gördükleri şeyi beynine yönelttiğinde bu sorunu çözmeye çalıştı, ama böyle yaparken ağzının kontrolünü kaybedip tekrar açılmasına neden oldu. Çeneyi bir kez daha toparlayan beyin bu kez sol elin kontrolünü kaybederek amaçsızca başını alıp gitmesine yol açtı. Birkaç saniye boyunca ağzın kontrolünü bırakmadan sol eli yakalamaya çabalarken aynı anda da buzun içinde gömülü olan şeyi düşünmeye çalışıyordu. Dizlerinin bağının kontrolünü kaybetmesine ve Arthur'un yere yığılmasına neden olan da bu oldu muhtemelen.

Bütün bu sinirsel bozgunun nedeni olan şey, buzulun içinde, yüzeyin yarım metre kadar altında bulunan bir gölge ağıydı. Dik açıdan bakılınca, bunların yabancı bir alfabenin her biri bir metre yüksekliğindeki üç boyutlu harfleri olduğu görülüyordu; Magrathea alfabesini okuyamayan Arthur gibileriyse harflerin üzerinde, buzda asılı duran bir yüzün dış hatlarını görebiliyordu.

Bu yaşlı bir yüzdü, ince ve seçkin, endişeli, ama nazik bir yüzdü.

Bu yüz, şu anda bulundukları kıyı şeridi tasarımıyla ödül kazanmış adama aitti.

32

İnce bir inilti havayı doldurdu. Ağaçlar arasında dönerek yükseldi ve feryadıyla sincapları huzursuz etti. Bir iki kuş tiksintiyle uzaklara uçtu. Ses

dans ederek açıklığın çevresine yayıldı. Heyecanla uludu, kaba saba sesler çıkardı, herkesi ve her şeyi rahatsız etti.

Buna rağmen Kaptan, yalnız gaydacıyı hoşgörü dolu gözlerle izliyordu. Onun sakinliğini bozabilecek pek az şey vardı; hatta aylar önce bataklıkta yaşadıkları o tatsızlık sırasında, muhteşem küvetini kaybetmesinin şokunu üzerinden attığından beri, yeni yaşantısı ona şaşırtıcı derecede sevimli gelmeye başlamıştı. Ormandaki açıklığın ortasındaki büyük kayaya bir oyuk açmışlardı ve hayatta kalmayı başaran adamları üzerine su dökerlerken, bu oyukta günlük banyosunu yapabilmekten mutluydu. Su pek de sıcak sayılmazdı, çünkü henüz suyu ısıtmanın bir yolunu bulamamışlardı. Ama bu o kadar da önemli değildi, çünkü nasılsa bir gün bulunacaktı. Bu arada keşif ekipleri çevreyi araştırarak tercihen gölgelik ve güzel bir koruda bir sıcak su kaynağı arıyorlardı; hele bir de yakınlarında bir sabun madeni bulurlarsa çok daha hoş olurdu. Sabunun madenlerde bulunmadığı şeklinde bir varsayımı öne sürenlere karşılık Kaptan, bunun nedeninin şimdiye kadar hiç kimsenin bu konunun üzerinde yeterince durmaması olduğunu söylüyor ve sonra, böyle bir olasılığın varlığı diğerleri tarafından gönülsüzce de olsa kabul ediliyordu.

Hayır, hayat oldukça hoştu ve bu işin en güzel tarafı da sıcak su kaynağı, üstelik gölgelik bir korudaki sıcak su kaynağı bulunduğunda, hele bir de sabun madeninin bulunduğunu ve günde beş yüz kalıp sabun ürettiğini haber veren çığlık tepelerde yankılandığında daha da güzel olacak olmasıydı. İnsanın gelecekten bir beklentisi olması her zaman son derece önemliydi.

Gaydadan yükselen feryat, figan, inilti, acı çığlık, uluma ve gıcırtı sesleri, Kaptan'ın zaten epey yerinde olan neşesini bu gürültünün her an sona erebileceği düşüncesiyle daha da arttırıyordu. Bu da onun umutla beklediği şeylerden biriydi.

Kendi kendine başka nelerin güzel ve hoş olduğunu sordu? Eh, bir yığın şey vardı: Ağaçların kırmızı ve altın renkleri artık sonbaharın yaklaştığını gösteriyordu; küvetinden birkaç adım uzakta bir iki kuaförün, uyuklamakta olan bir sanat yönetmeniyle yardımcısı üzerinde yetenek idmanları yapan makaslarının huzur dolu şıkırtıları; kayadan oyulmuş küvetinin kenarına dizilmiş olan tertemiz altı telefonun güneş altındaki pırıltısı gibi. Durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) bir telefondan daha hoş olan tek şey, durmadan çalmayan (hatta hiç çalmayan) altı telefondu.

Her şeyden daha hoş olanıysa etrafındaki açıklıkta öğleden sonraki komite toplantısını izlemek için toplanmakta olan yüzlerce kişiden çıkan mutlu mırıltılardı.

Kaptan lastik ördeğinin gagasına keyifli bir yumruk indirdi. Öğleden sonraki komite toplantıları en sevdiği şeylerdi.

Toplanan kalabalığı izleyen başka gözler de vardı. Açıklığın kenarındaki ağaçlardan birinin tepesine tünemiş olan Ford Prefect, yabancı diyarlardan çok kısa bir süre önce dönmüştü. Altı ay süren yolculuğunun ardından incelmiş ve sağlıklı bir görünüm kazanmıştı, üzerinde geyik derisi bir ceket vardı ve gözleri ışıl ışıl parlıyordu; sert sakalı ve bronz yüzüyle bir country rock şarkıcısını andırıyordu.

O ve Arthur Dent neredeyse bir haftadır Golgafrinçanlıları izlemekteydi ve Ford artık işleri biraz karıştırmanın zamanı geldiğine karar vermişti.

Açıklık artık tamamen dolmuştu. Yüzlerce kadın ve erkek aheste aheste dolanıyor, gevezelik ediyor, meyve yiyor, kâğıt oynuyor, çok büyük bir bölümü epey rahat ve huzurlu vakit geçiriyordu. Koşu eşofmanları artık kirlenmiş, hatta yırtılmıştı, ama hepsinin saçları itinalı bir şekilde kesilmişti. Çoğunun eşofmanlarının içini yapraklarla doldurmuş olduğunu görmek Ford'un aklını karıştırmış ve acaba bunu yaklaşmakta olan kışa hazırlık olarak yalıtım amacıyla mı yaptıklarını merak etmişti. Ford'un gözleri kısıldı. Birdenbire botanikle ilgilenmeye başlamış olamazlardı herhalde?

Bu düşüncelerinin ortasında Kaptan'ın sesi kalabalığın uğultusunu bastırdı.

"Pekâlâ," dedi Kaptan, "eğer mümkünse bu toplantıda biraz düzen rica edeceğim. Bu herkes için uygun mu?" Nezaketle gülümsüyordu. "Bir dakika içinde. Herkes hazır olduğunda."

Gürültü yavaş yavaş kesildi ve açıklık sessizleşti, kendisine ait çılgın ve ulaşılması imkânsız bir müzik dünyasında yaşıyor gibi görünen gaydacının müziği dışında. Gaydacının hemen yakınında olan birkaç kişi ona yaprak attı. Eğer o anda bu hareketin bir nedeni varsa bile, Ford o an için bu nedeni anlayamamıştı.

Küçük bir grup, Kaptan'ın etrafında toplandı, içlerinden birinin konuşmaya hazırlandığı açıktı. Konuşmaya hazırlanan kişi bunun için önce ayağa kalktı, sonra boğazını temizledi ve ardından

uzaklara bakarak kalabalığa birazdan söze başlayacağının işaretlerini verdi.

Elbette ki kalabalık da kımıldandı ve bütün gözler ona çevrildi.

Bunu bir sessizlik anı izledi, ki Ford bu anın kendi girişini yapmak için doğru bir an olduğuna karar verdi. Konuşmacı konuşmasına başlamak üzereydi.

Ford ağaçtan aşağı atladı.

"Selam millet," dedi.

Kalabalık şöyle bir dalgalandı.

"Hah, değerli dostum," diye seslendi Kaptan. "Yanınızda kibritiniz var mı? Ya da çakmağınız? Buna benzer herhangi bir şey?"

"Hayır," dedi Ford, sesi biraz bozulmuş gibiydi. Onun hazırladığı gelişme bölümü böyle değildi. Konuya daha kuvvetli asılması gerektiğine karar verdi.

"Hayır, yok," diye devam etti. "Kibritim yok. Bunun yerine size haberlerim var..."

"Çok yazık," dedi Kaptan. "Hiçbirimizde ateş kalmadı, anlarsın ya? Haftalardır sıcak bir banyo yapamadım."

Ford konunun değiştirilmesine izin veremezdi.

"Size haberler getirdim," dedi, "sizi ilgilendirebilecek bir keşifle ilgili."

"Bu durum gündemde var mıydı?" diye tersledi Ford'un sözünü kestiği adam.

Ford kocaman bir country rock şarkıcısı gülümsemesiyle güldü.

"Haydi, yapma," dedi.

"Eee, özür dilerim," dedi adam açıkça parlamaya hazır bir şekilde, "ama uzun yıllar idari danışmanlık yapmış biri olarak, komite yapısını

göz önüne almanın önemi üzerinde ısrarla durmak zorundayım."

Ford kalabalığa baktı.

"O aklını kaçırmış, biliyorsunuz," dedi, "burası tarih öncesi bir gezegen."

"Sorununuzu Başkanlık Makamına iletin!" diye kestirip attı idari danışman.

"Makam filan yok burada," diye açıkladı Ford, "yalnızca bir kaya parçası var."

İdari danışman bu durumda ısrarlı davranmak gerektiğine karar verdi.

"O halde onu Başkanlık Makamı kabul edin," dedi huysuzca.

"Niye kaya olarak kabul etmeyeyim?" diye sordu Ford.

"Açıkça görülüyor ki bazı kavramlar sizde hiç gelişmemiş," dedi idari danışman, eski moda 'modern iş idaresi yöntemleri' lehine huysuzluğunu elden bırakmadan.

"Sende de bulunduğun yerle ilgili hiçbir kavram gelişmemiş," dedi Ford.

Tiz sesli bir kız ayağa kalktı ve o sesini kullandı.

"İkiniz de susun," dedi, "kurul makamına bir öneri sunmak istiyorum."

"Yani kurul kayasına demek istiyorsun," diye sinirli sinirli kıkırdadı bir kuaför.

"Sessizlik, sessizlik!" diye yırtındı idari danışman.

"Pekâlâ," dedi Ford, "nasıl becerdiğinizi görelim bakalım," öfkesine kaç dakika hâkim olabileceğini anlamak için kendisini yere bırakıp oturdu.

Kaptan uzlaştırıcı olabilecek bir tür gürültü çıkardı.

"Sizi sessizliğe davet etmek istiyorum," dedi kibarca, "Fintlewoodlewix'in kolonileşme komitesi beş yüz yetmiş üçüncü toplantısında ..."

On saniye, diye düşündü Ford tekrar ayağa fırlarken.

"Bunun yararı yok," diye feryat etti, "beş yüz yetmiş üçüncü komite toplantısı yapılıyor ve henüz ateşi bile keşfedememişsiniz!"

"Eğer lütfedip de," dedi tiz sesli kız, "gündeme bir göz atarsanız ..."

"Gündem kayasına," diye kıkırdadı kuaför neşeyle.

"Teşekkür ederim, bunu söylemiştim," diye mırıldandı Ford.

"... göre ... cek ... siniz ... ki ..." diye devam etti kız kararlılıkla, "bugün Kuaförlerin Ateş Geliştirme Altkomitesinin sunacağı bir rapor alacağız."

"Oh ... ah," dedi kuaför koyunca bir bakışla, ki bu bakış bütün Galakside "Eee, acaba bu gelecek salı olamaz mıydı?" anlamına gelen bir bakıştı.

"Pekâlâ," dedi Ford, onun etrafında dönerek, "bu konuda ne yaptınız? Ne yapacaksınız? Ateş geliştirme konusundaki fikirleriniz nelerdir?"

"Şey, yani bilmiyorum," dedi kuaför, "bana bütün verdikleri birkaç çubuktan ibaret ..."

"Peki, o çubukları ne yaptın?"

Kuaför, huzursuzca koşu eşofmanının cebinde bir şeyler aradı ve bu çabasının meyvelerini Ford'a uzattı.

Ford onları herkesin görebileceği şekilde yukarı kaldırdı.

"Saç maşası," dedi.

Kalabalık alkışladı.

"Ziyanı yok," dedi Ford. "Roma da bir günde yanmadı."

Kalabalığın Ford'un neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu, ama yine de bundan hoşlanmışlardı. Alkışladılar.

"Pekâlâ, anladığım kadarıyla konuya tam anlamıyla acemice yaklaşıyorsunuz," dedi kız. "Benim kadar uzun süre pazarlama alanında bulunmuş olsaydınız, yeni bir ürünün geliştirilebilmesi için ilk önce yeterli araştırmanın yapılmış olması gerektiğini bilirdiniz. İnsanların ateşten ne beklediğini ve onunla nasıl ilişki kurduğunu, kafalarında nasıl bir ateş imajı olduğunu anlamamız gerekiyor."

Kalabalık gerginleşmişti. Ford'dan gelecek şahane bir şeyler bekliyorlardı.

"Alın da onu burnunuza sokun," dedi.

"Örneğin bu, tam olarak anlamak istediğimiz şeylerden biri," diye ısrarla devam etti kız, "insanlar burunlarına sokabilecekleri türde bir ateş istiyorlar mı?"

"İstiyor musunuz?" diye sordu Ford kalabalığa.

"Evet!" diye bağırdı bazıları.

"Hayır!" diye neşeyle haykırdı diğerleri.

Bu konuda hiçbir şey bilmiyorlardı, yalnızca bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorlardı.

"Ya tekerlek," dedi Kaptan. "Şu tekerlek denen şey neyin nesi? Müthiş enteresan bir projeye benziyor."

"Şey," dedi pazarlamacı kız, "maalesef, o konuda bazı sorunlarla karşılaşıyoruz."

"Sorunlar mı?" diye feryat etti Ford. "Sorunlar ha? Sorunlar demekle neyi kastediyorsunuz? Bütün Evren üzerindeki en basit makinedir o!"

Pazarlamacı kız onu sert bir bakışla azarladı.

"Pekâlâ, Bay Çokbilmiş," dedi, "öyle akıllısınız ki, ne renk olması gerektiğini de siz söyleyin bakalım."

Kalabalık çılgına döndü. Ev sahibi takıma bir puan diye düşünüyorlardı. Ford omuzlarını silkti ve tekrar yerine oturdu.

"Kudretli Zarquon aşkına," dedi, "şu ana kadar herhangi biriniz herhangi bir şey yaptı mı?"

Sanki sorusuna verilen bir yanıtmış gibi, açıklığın girişinden ani bir metal şangırtısı yükseldi. Kalabalık bu öğleden sonra karşılarına çıkan eğlencenin bolluğuna inanamıyordu: Şimdi de açıklığa üzerlerinde Golgafrinçan Üçüncü Alayının üniformalarından kalanlara bürünmüş bir düzine adamdan oluşmuş küçük bir müfreze uygun adım girmekteydi. Yarısından fazlasının elinde hâlâ Öldürmatikleri vardı, diğerleri yürürken birbirlerine çarptırdıkları mızraklar taşıyorlardı. Bronzlaşmış ve sağlıklı, ama yorgunluktan tükenmiş ve perişan görünüyorlardı. Bir kez daha metal şangırtıları içinde durdular ve dikkat çekmek için gürültü yaptılar. İçlerinden biri yere yığıldı ve bir daha hiç kımıldamadı.

"Kaptan, efendim!" diye haykırdı İki Numara –çünkü liderleri oydu– "Rapor vermek için izin talep ediyorum, efendim!"

"Evet, pekâlâ. İki Numara, hoş geldiniz falan filan. Hiç sıcak su kaynağına rastladınız mı?" diye umutsuzca sordu Kaptan.

"Hayır efendim!"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

İki Numara kalabalığın arasından uzun adımlarla geçerek küvetin önünde silahlarını sergiledi.

"Başka bir kıta keşfettik, komutanım!"

“Bu ne zaman oldu?”

“Denizin öbür tarafında ...” dedi İki Numara, gözlerini iyice kısarak, “doğuya doğru!”

“Ya.”

İki Numara yüzünü kalabalığa döndü. Silahını başının üzerine kaldırdı. Bu iş gittikçe daha da muhteşem oluyor, diye düşündü kalabalık.

“Oraya savaş ilan ettik!”

Açıklığın her tarafından çılgınca alkışlar ve tezahüratlar yükseldi – bu bütün beklentilerin ötesindeydi.

“Bir dakika,” diye bağırdı Ford Prefect, “bir dakika!”

Ayağa fırladı ve sessizlik istedi. Bir süre sonra istediği oldu ya da en azından mevcut şartlar altında sağlayabileceği en iyi sessizliği yakaladı: Şartlar gaydacının hemen orada kendiliğinden bir milli marş bestelemesini öngörüyordu.

“Bir gaydacımız olması şart mı?” diye sordu Ford.

“Ah, evet,” dedi Kaptan, “ona bir madalya verdik.”

Ford bir an bu fikri tartışmaya açmayı düşündü, ama hemen bunun bir çılgınlık olacağına karar verdi. Onun yerine gaydacıya iyice nişan alınmış bir taş fırlattı ve yüzünü İki Numara’ya döndü.

“Savaş mı?” dedi.

“Evet!” dedi İki Numara, onu aşağılayıcı bakışlarıyla süzerek.

“Bitişik kıtada?”

“Evet! Tam bir seferberlik durumu! Bütün savaşları sona erdirmek için bir savaş!”

“Ama henüz orada yaşayan hiç kimse yok ki!”

Hah, işte bu ilginç, diye düşündü kalabalık, iyi bir noktaya temas etmişti.

İki Numara'nın bakışları bu fikirden hiç rahatsız olmadan etrafta dolaştı. Bu açıdan bakıldığında gözleri ısrarla burnunuzun beş altı santim ötesinde dolaşan elle, kolla, sineklikle veya bükülmüş bir gazeteyle kovalanmayı reddeden bir çift inatçı sivrisinekti sanki.

"Bunu biliyorum," dedi, "ama bir gün olacak! Bu yüzden de oraya açık uçlu bir ültimatom bıraktık."

"Ne?"

"Birkaç askeri tesisi havaya uçurduk."

Kaptan küvetinin içinde öne doğru eğildi.

"Askeri tesisler mi, İki Numara?" dedi.

Gözler bir an tereddüt etti.

"Evet, efendim, yani potansiyel askeri tesisler demek istedim. Pekâlâ ... yani ağaçlar."

Belirsizlik anı geçti – gözler seyircisinin üzerinde bir kırbaç gibi şaklıyordu.

"Ve," diye kükredi, "yakaladığımız bir ceylanı da sorguya çektik!"

Öldürmatiğini şık bir hareketle kolunun altına geçirdi ve şimdi heyecanlı kalabalığı sarmış olan gürültülü karmaşa arasından uygun adım yürümeye başladı. İki üç adım atmıştı ki, omuzlarda taşınarak açıklığın etrafında şeref turu attırılmak üzere yakalandı.

Ford oturduğu yerde uyuşuk bir şekilde iki taşı birbirine vuruyordu.

"Peki, başka ne yaptınız?" diye soruşturdu kutlamalar yatıştığında.

"Bir kültür başlattık," dedi pazarlamacı kız.

"Ya, öyle mi?"

“Evet. Film yapımcılarımızdan biri bölgenin yerli mağara adamları hakkında büyüleyici bir belgesel çekmeye başladı bile.”

“Onlar mağara adamı değil.”

“Mağara adamlarına benziyorlar.”

“Mağaralarda mı yaşıyorlar?”

“Eee ...”

“Kulübelerde yaşıyorlar.”

“Belki de şu sırada mağaralarını yeniden dekore ettiriyorlardır,” diye seslendi kalabalıktan bir şaklaban.

Ford ona öfkeyle karşılık verdi.

“Çok komik,” dedi, “ama ölmek üzere olduklarını fark ettiniz mi?”

Ford ve Arthur dönüş yolunda terk edilmiş iki köy ve orman içinde bir yerde, ölmek üzere oraya saklanmış olan birçok yerlinin cesediyle karşılaşmışlardı. Hâlâ hayatta olanlar da bedenlerinin değilse bile ruhlarının yakalandığı bir hastalık yüzünden ıstırap çekiyormuş gibi bitkin ve neşesiz görünüyorlardı. Uyuşuk uyuşuk ve sonsuz bir keder içinde hareket ediyorlardı. Gelecekleri ellerinden alınmıştı.

“Ölüyorlar!” diye tekrarladı Ford. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Eee ... onlara hayat sigortası satmamamız gerekiyor herhalde?” diye seslendi aynı şaklaban.

Ford onu duymazdan geldi ve bütün kalabalığa yalvardı.

“Biraz gayret gösterip anlamaya çalışır mısınız,” dedi, “biz buraya geldiğimizden beri ölüyorlar!”

“Aslında filmde bu nokta çok etkileyici oluyor,” dedi pazarlamacı kız, “ve gerçekten büyük

belgesellerin tipik özelliği olan, o beklenmedik dokunaklı gelişmeyi sağlıyor. Yapımcı çok yetenekli."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Ford.

"Anladığım kadarıyla," dedi kız, olduğu yerde uyuklamaya başlamış olan Kaptan'a dönerek, "bundan sonra sizinle ilgili bir film yapmak istiyor, Kaptan."

"Ya, sahi mi?" dedi Kaptan, şaşkınlıkla kendine gelirken. "Bu son derece hoş bir şey."

"Bu yeni filmle ilgili çok güçlü bir açısı var, bilirsiniz, sorumluluğun ağırlığı, komutanın yalnızlığı ..."

Kaptan bu konudaki hislerini açıklamak için bir süre beceriksizce bir şeyler mırıldandı.

"Pekâlâ, yani ben olsam bu açıyı çok fazla vurgulamazdım, anlatabiliyor muyum," dedi sonunda, "lastik ördeği olan biri hiçbir zaman yalnız sayılmaz."

Ördeğini havaya kaldırdı ve kalabalıktan büyük bir alkış aldı.

Bütün bunlar olurken, idari danışman parmak uçları şakaklarına dayalı bir halde put gibi sessizce oturarak, beklediğini ve gerekirse bütün gün bekleyebileceğini ima ediyordu.

Ama bu noktada, bütün gün beklemeyeceğine ve son yarım saati hiç yaşamamış gibi davranmaya karar verdi.

Ayağa kalktı.

"Eğer," dedi kısaca, "bir dakikalığına mali politikamız konusuna dönebilirsek ..."

"Mali politika!" diye bir şaşkınlık ıslığı çaldı Ford. "Mali politika!"

İdari danışman ona yalnızca bir ciğerlibalığın[1] taklit edebileceği bir bakış fırlattı.

"Mali politika ..." diye tekrarladı, "evet, kullandığım kelimeler bunlar."

"Eğer hiçbiriniz aslında hiçbir şey üretmiyorsa," diye sordu Ford, "nasıl paranız olabilir? Para ağaçlarda yetişmez, bilirsiniz."

"Eğer devam etmeme izin verirsen ..."

Ford kederli bir havayla başını sallayarak devam etmesini belirtti.

"Teşekkür ederim. Birkaç hafta önce yaprağı geçerli para birimimiz olarak kabul ettiğimizden beri, pek doğaldır ki, hepimiz müthiş zenginleştik."

Ford kulaklarına inanamayarak kalabalığa baktı, herkes memnuniyet içinde mırıldanıyor ve koşu eşofmanlarına tıka basa doldurdukları yaprak banknotları ihtirasla avuçluyordu.

"Bununla birlikte," diye devam etti idari danışman, "yaprağın elde edilebilirlik seviyesindeki rahatlıktan kaynaklanan minik bir enflasyon sorunuyla da karşılaştık. Yani sanırım, şu anki piyasa değeri üzerinden, yapraklarını döken mevsimlik ağaçlardan oluşmuş üç orman ancak bir gemi dolusu fıstık satın alabilmekte."

Kalabalıktan panik mırıltıları yükselmeye başladı. İdari danışman bu mırıltıları elinin bir işaretiyle bastırdı.

"O halde bu sorunu ortadan kaldırmak için," diye devam etti, "ve yaprağın değerlendirilme-

[1] *Ciğerlibalık*: Genellikle sığ sular veya bataklıklarda yaşayan ve ilkel yapıdaki ciğerlerini kullanarak hava soluyabilen balıklara halk arasında verilen genel isim –ed.n.

sini etkin bir şekilde yeniden yaratabilmek için yoğun bir yaprak düşürme kampanyası ve ... eee, bütün ormanları yakma kampanyasını başlatmak üzereyiz. Sanırım mevcut koşullar altında hepimiz bunun mantıklı bir atılım olduğu konusunda hemfikiriz."

Kalabalık bir iki saniye süreyle, yani aralarından biri çıkıp da bunun ceplerindeki yaprakların değerini ne kadar yükselteceğine dikkat çekene kadar bu konudan pek emin olamadı. Sonra memnuniyet ıslıkları ortalığı sardı ve hepsi ayağa kalkarak idari danışmanı alkışladılar. Aralarında bulunan muhasebeciler bolca kâr edecekleri bir sonbahar beklentisine girdiler.

"Siz hepiniz çıldırmışsınız," diye açıkladı Ford Prefect.

"Siz tam anlamıyla sersemsiniz," diye haykırdı.

"Siz bir yığın keçileri kaçırmış çatlaksınız," diye öfkeyle söylendi.

Kalabalığın kendisine karşı tavrı sorun yaratacak şekilde değişmeye başlamıştı. Mükemmel bir eğlence olarak başlamış olan şey, şimdi kalabalığın gözünde bir hakaret yağmuruna dönüşmüştü ve bu hakaretler doğrudan kendilerine yöneltildiği için bundan hiç de hoşnut değillerdi.

Havadaki bu değişikliği hisseden pazarlamacı kız ona döndü.

"O halde bütün bu aylar boyunca," diye soruşturdu kız, "sizin ne yapmakta olduğunuzu sormak düzene uyar mı acaba? Siz ve diğer kaçak yolcu, buraya vardığımızdan beri ortalarda yoktunuz."

"Bir yolculuğa çıkmıştık," dedi Ford, "bu gezegenle ilgili bir şeyler öğrenmeye gitmiştik."

“Ya,” dedi kız cilveli bir edayla, “bu bana pek de verimli bir uğraş gibi gelmedi.”

“Sahi mi? Pekâlâ, ama yine de sizin için bazı haberlerim var, hayatım. Bu gezegenin geleceğini keşfetmiş bulunuyoruz.”

Ford bu açıklamasının etkisini göstermesini bekledi. Hiçbir etki görülmedi. Neden bahsettiğini bile anlamamışlardı.

Devam etti.

“Sizlerin ne yapmaya karar vereceğiniz bundan sonra vahşi bir dingo köpeğinin pis kokulu böbrekleri kadar bile para etmez. Ormanları yakın, ne yaparsanız yapın, zerre kadar fark etmez. Gelecek tarihiniz şimdiden yazılmış durumda. İki milyon yılınız var, hepsi o kadar. Bu sürenin sonunda ırkınız ölmüş olacak ve yitip gitmiş olacaksınız, işiniz bitmiş olacak. Bunu unutmayın, iki milyon yıl!”

Kalabalık kendi kendine huzursuzluk içinde mırıldandı. Kendileri gibi böylesine aniden zenginleşivermiş kişiler böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Belki de bu adama bir iki yaprak bahşiş verirlerse başlarından savabilirlerdi.

Zahmet etmeleri gerekmedi. Ford zaten kendiliğinden kararlı adımlarla açıklığı terk ediyordu, bir an için durdu ve şimdiden Öldürmatiğiyle yakındaki ağaçlara ateş etmeye başlamış olan İki Numara’yı kınayarak başını iki yana salladı.

Arkasına dönüp baktı.

“İki milyon yıl!” dedi ve bir kahkaha attı.

“Pekâlâ,” dedi Kaptan yatıştırıcı bir gülümsemeyle, “yine de hâlâ birkaç banyo daha yapacak vaktim var. Birisi bana süngerimi verebilir mi acaba? Aşağıya düşürdüm de.”

33

Ormanda, bir buçuk kilometre kadar ötede Arthur Dent yaptığı işe Ford Prefect'in yaklaştığını işitemeyecek kadar dalmıştı.

Yaptığı şey aslında çok ilginçti ve şöyle bir şeydi: Geniş ve düz bir kaya parçasının üstüne büyük bir kare çizmiş, bu kareyi de bir kenarına on üç tanesi sığmak üzere yüz altmış dokuz tane daha küçük kareye bölmüştü.

Ayrıca küçük ve düzgün taşlar toplamış ve her birinin üstüne bir harf kazımıştı. Geniş ve düz kayanın etrafında, hayatta kalmayı başaran yerlilerden ikisi yüzlerinde mutsuz bir ifadeyle oturmaktaydı. Arthur Dent onlara bu taşlara kazınmış ilginç kavramı tanıtmaya çalışıyordu.

Şu ana kadar işler pek de iyi gitmemişti. Yerliler taşların bir kısmını yemeye, bir kısmını gömmeye ve geri kalanını da fırlatıp atmaya çalışmışlardı. Epeyce uğraştıktan sonra Arthur içlerinden birini, çizdiği tablonun üzerine birkaç taş yerleştirmeye ikna edebilmişti, ki bir gün öncesine kadar bunu bile başaramamıştı. Yaratıkların morallerinin hızla çökmesiyle birlikte zekâlarında da buna paralel bir düşüş gerçekleşiyordu sanki.

Onları heveslendirebilecek bir girişim olarak Arthur tablonun üzerine kendisi birkaç tane taş dizdi ve yerlileri birkaç taş da onların eklemesi için cesaretlendirmeye çalıştı.

Ama işler pek yolunda gitmiyordu.

Ford yakındaki bir ağacın yanından onları sessizce izledi.

"Hayır," dedi Arthur, yerlilerden biri korkunç bir umutsuzluk krizi sırasında harfleri birbiri-

ne karıştırmıştı. "Bak, Q on puan ediyor, anlıyor musun ve üçlü kelime puanı, o halde ... Bak, sana kuralları anlatmıştım ... Hayır, hayır, bak, lütfen, o çene kemiğini bırak ... Pekâlâ, tekrar başlıyoruz. Bu sefer konuya yoğunlaşmaya çalış."

Ford dirseğini ağaca ve avucunu da başına dayadı.

"Ne yapıyorsun, Arthur?" diye sordu sakin bir sesle.

Arthur irkilerek başını kaldırdı. Birden bütün bunların birazcık saçma görünebileceği hissine kapılmıştı. Bütün bildiği kendisi küçük bir çocukken bunun bir rüya gibi işe yaradığıydı. Ama o zaman işler farklıydı ya da farklı olabilirdi.

"Mağara adamlarına 'Scrabble' öğretmeye uğraşıyorum."

"Onlar mağara adamı değil," dedi Ford.

"Mağara adamlarına benziyorlar."

Ford düzeltmekten vazgeçti.

"Anlıyorum," dedi.

"Akıntıya karşı kürek çekiyorum," dedi bitkin bir halde Arthur, "bildikleri tek kelime homurtu ve onun da harflerini bile bilmiyorlar."

İç çekti ve arkasına yaslandı.

"Bunun ne işe yaraması gerekiyor?"

"Onları gelişmeleri için cesaretlendirmemiz gerek! Evrim geçirmeleri için!" Arthur öfkeyle patladı. Bıkkın bir iç çekişinin ardından gelen öfke duygusunun, içinde kabaran sersemce bir iş yapıyor olduğu hissini bastıracağını umuyordu. Ama bastırmadı. Ayağa fırladı.

"Bu... kretenlerden[1] doğacak neslin nasıl bir dünya yaratacağını hayal edebiliyor musun?" dedi.

---

1 *Kreten*: Bedeni raşitik, kısa boyunlu, büyük başlı ve ablak yüzlü hasta tipi –ed.n.

"Hayal etmek?" dedi Ford, kaşlarını kaldırarak. "Hayal etmemize gerek yok. Biz o dünyayı gördük."

"Ama..." Arthur ümitsizlik içinde kollarını salladı.

"Gördük," dedi Ford, "bundan kaçış yok."

Arthur taşlardan birine bir tekme savurdu.

"Onlara keşfettiğimiz şeyden bahsettin mi?" diye sordu.

"Hımmm?" dedi Ford, pek de konuya yoğunlaşmış görünmeyerek.

"Norveç," dedi Arthur, "buzulun içinde Slartibartfast'ın imzası var. Onlara bunun anlamını söyledin mi?"

"Ne önemi var?" dedi Ford. "Bu onlar için ne anlam ifade edecek ki?"

"Anlam mı?" dedi Arthur. "Anlam öyle mi? Onun ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorsun. Onun anlamı bu gezegenin Yerküre olduğu! Burası benim evim! Burası doğduğum yer!"

"Doğduğun mu?"

"Pekâlâ, doğacağım."

"Evet, iki milyon yıl sonra. Bunu onlara neden sen söylemiyorsun? Git ve onlara 'Affedersiniz, yalnızca şuna dikkatinizi çekmeye çalışıyorum ki, iki milyon yıl sonra ben, buradan birkaç kilometre ötede doğmuş olacağım.' Bak bakalım, ne diyorlar. Seni bir ağacın üzerine kadar kovalayacak ve sonra da ağacı ateşe vereceklerdir."

Arthur bu durumu mutsuz bir şekilde içine sindirdi.

"Gerçeği kabul et," dedi Ford, "senin ataların oradaki o çatlaklar, buradaki bu zavallı yaratıklar değil."

Maymunadam yaratığın taş harfleri huzursuz bir şekilde karıştırdığı yere gitti. Başını salladı.

"Şu Scrabble'ı ortadan kaldır, Arthur," dedi, "bu oyun insan ırkını kurtaramayacak, çünkü zaman içinde insan ırkını oluşturacak grup bu değil. İnsan ırkı şu anda bu tepenin öbür tarafında bir kayanın etrafında toplanmış ve kendileri hakkında belgeseller hazırlamakla uğraşıyorlar."

Arthur garip bir ürkme hissine kapıldı.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," dedi. Vücudunda müthiş bir umutsuzluk hissi gezindi; işte buradaydı, Yerküre'de, geleceğini dehşet verici ve keyfi bir felaketle kaybeden Yerküre, görünüşe bakılırsa şimdi de geçmişini kaybetmek üzereydi.

"Hayır," dedi Ford, "yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu Yerküre'nin tarihini değiştirmez, anlıyor musun, çünkü bu *zaten* Yerküre'nin tarihi. İster beğen, ister beğenme, ama sen Golgafrinçanların soyundan geliyorsun. İki milyon yıl sonra Vogonlar tarafından mahvedilecekler. Tarih asla değiştirilemez, anlıyor musun, bütün parçalar tıpkı yapboz parçacıkları gibi birbirini tamamlar. Hayat, komik bir şey değil mi?"

Yerdeki Q harfini aldı ve uzaktaki bir kurtbağrı çalısının dibine doğru attı ve taş orada yavru bir tavşana çarptı. Tavşan dehşet içinde son hızla kaçtı ve bir tilki tarafından yutuluncaya kadar da hiç durmadı; ama tavşanın kemiklerinden biri tilkinin boğazına takıldı ve tilki, zaman içinde leşini sürükleyip uzaklara götüren bir derenin kenarında öldü.

Bunu izleyen haftalarda Ford Prefect gururunu bastırdı ve Golgafrinçan'da personel memur-

luğu görevinde bulunmuş bir kızla arkadaşlık kurdu ve kız ölü bir tilkinin leşiyle kirlenmiş bir gölcükten içtiği su yüzünden aniden zehirlenip öldüğünde müthiş üzüldü. Bu hikâyeden alınabilecek tek ders Q harfinin kesinlikle bir kurtbağrı çalısının dibine fırlatılmaması gerektiği olabilir; ama ne yazık ki, bazen öyle anlar vardır ki bu işlem kaçınılmaz olur.

Hayatta gerçekten çok önemli olan bazı şeyler gibi, bu olaylar zinciri de Ford Prefect ve Arthur Dent tarafından tamamen görülmez durumdaydı. O sırada onlar huysuzca diğer harfleri çekiştiren yerliyi kederli gözlerle izlemekteydiler.

"Zavallı lanet olası mağara adamları," dedi Arthur.

"Onlar mağara adamı değil..."

"Ne?"

"Neyse, boş ver," dedi Ford.

Zavallı yaratık acıklı bir uluma sesi çıkararak kayanın üzerini yumrukladı.

"Bu onlar için yalnızca biraz zaman kaybı oldu, değil mi?" dedi Arthur.

"Uh uh urghhhhh," diye söylendi yerli ve tekrar kayayı yumrukladı.

"Telefon temizleyicileri evrim geçirme konusunda bunların önüne geçmiş."

"Urgh, grr grr, gruh!" diye ısrar etti yerli, kayayı yumruklamaya devam ediyordu.

"Niçin kayayı yumruklayıp duruyor?" dedi Arthur.

"Sanırım, kendisiyle tekrar Scrabble oynamanı istiyor," dedi Ford, "harfleri işaret ediyor."

"Herhalde gene crzjgrdwldiwdc kelimesini heceliyor zavallı şey. Ona crzjgrdwldiwdc keli-

mesinde yalnızca tek bir g olduğunu söyleyip duruyorum."

Yerli tekrar kayayı yumrukladı.

Omzunun üzerinden ne yaptığına baktılar.

Gözleri yuvalarından fırladı.

Orada karmakarışık harfler arasında yedisi net bir düz çizgi üzerinde sıralanmaktaydı.

Bir kelime oluşturmuştu.

Kelime şuydu:

"KIRKİKİ."

"Grrrurgh guh guh," diye açıkladı yerli. Harfleri öfkeyle savurdu ve yakındaki bir ağacın altına giderek arkadaşıyla birlikte amaçsızca aylak aylak dolanmaya başladı.

Ford ve Arthur ona bakakaldılar. Sonra da dönüp birbirlerine bakakaldılar.

"Orada benim düşündüğüm şey mi yazıyordu?" diye her ikisi de birbirlerine sordular.

"Evet," dedi her ikisi de.

"Kırkiki," dedi Arthur.

"Kırkiki," dedi Ford.

Arthur iki yerliye doğru koştu.

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz?" diye bağırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

İçlerinden biri yerde yuvarlandı, ayaklarını kaldırarak havada salladı, tekrar yuvarlandı ve sonra uyumaya başladı.

Diğeriyse ağaca tırmandı ve Ford Prefect'e at kestaneleri fırlattı. Söylemek istedikleri her neyse, onu çoktan söylemişlerdi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Pek değil."

"Kırkiki, Derin Düşünce'nin Nihai Cevap olarak bildirdiği sayı."

"Evet."

"Ve Derin Düşünce'nin Nihai Cevabın Sorusunu bulmak için tasarladığı bilgisayar da Yerküre."

"Bunlara inanmamız gerekiyor. Doğru."

"Organik yaşam da bilgisayar matriksinin bir parçasıydı."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Öyle diyorum. Bu demektir ki bu yerliler, bu maymunadamlar da bilgisayar programının bölünmemiş bir parçası, biz ve Golgafrinçanlarsa *değiliz*."

"Ama mağara adamları ölüyor ve Golgafrinçanların onların yerine geçtikleri açıkça görülüyor."

"Kesinlikle. O halde bunun ne demek olduğunu anlıyorsun değil mi?"

"Ne?"

"Büyük bir yanlış, bir yüze göze bulaştırma," dedi Ford Prefect.

Arthur etrafına bakındı.

"Bu gezegen işte bu yüzden berbat bir dönemden geçiyor," dedi.

Ford bir an için bocaladı.

"Yine de, bu durumdan ortaya bir şey çıkması gerek," dedi sonunda, "çünkü Marvin, Sorunun senin beyin dalgalarının örgüsünde basılı olduğunu görebildiğini söylemişti."

"Ama ..."

"Muhtemelen soru da yanlış ya da doğru olanın çarpılmışı. Ama yine de eğer onu bulabilseydik bize bir ipucu verirdi. Ama bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum."

Bir süre hiçbir şeyle ilgilenmediler. Arthur yere oturdu ve çimenleri çekiştirip yolmaya baş-

ladı, ama bunun uzun süre ilgilenebileceği bir uğraş olmadığını kavrayacaktı. İnanabileceği şey çimenler değildi, ağaçlar amaçsız görünüyordu, sıra sıra uzanan tepeler hiçbir yere doğru sıralanmıyorlarmış gibiydiler ve gelecek tıpkı içinde emeklenmesi gereken bir tünele benziyordu.

Ford, Etha-altı Duyumatik'iyle oynuyordu. Alette hiç ses yoktu. İçini çekip aleti bir kenara bıraktı.

Arthur elleriyle yaptığı Scrabble takımının taş harflerinden birini alıp baktı. Bu bir B harfiydi. İç çekti ve tekrar yerine koydu. Yanına koyduğu harf O'ydu. İkisi birlikte BO diye okunuyordu. Onların yanına birkaç harf daha attı. Bunlar da yine tesadüfen K, T, A ve N harfleriydi. İlginç bir rastlantıyla Arthur'un o anki his dünyasını mükemmel bir şekilde niteliyorlardı. Bir an için sözcüğe öylece bakakaldı. Bunu bilerek yapmamıştı. Yalnızca rastgele, şans eseri yapmıştı. Beyni yavaşça birinci vitese geçti.

"Ford," dedi aniden, "bak, eğer o Soru benim beyin dalgaları örgümde yazılıysa ve ben de bilinçli olarak bunun farkında değilsem, onun benim bilinçdışımda[1] bir yerlerde olması gerekiyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Bu bilinçdışı örgüyü yüzeye çıkarmanın bir yolu olmalı."

---

[1] *Bilinçdışı*: Freud'un ruhsal yapı modelindeki üç bölümden en derinde, normal bilinç süreçleriyle ulaşılması en zor olan kısmıdır. Bu kısım istenilmediği, kabullenilmediği, yasaklandığı için bastırılıp unutulan anıları, çatışmaları, itkileri, temel biyolojik içgüdüleri de barındırır. Bunlar hiçbir zaman bilince ulaşmasalar bile bilinçli düşünceler ve davranışlar üzerinde bir etkiye sahiptir –ed.n.

"Olur mu dersin?"

"Evet, bu örgünün şekillendirilebileceği rastlantısal bir eleman sayesinde."

"Ne gibi yani?"

"Mesela gözlerim bağlıyken bir keseden Scrabble harflerini çekmek gibi."

Ford ayağa sıçradı.

"Çok zekice!" dedi. Çantasından havlusunu çıkardı ve bir iki düğümle onu bir kese haline getirdi.

"Tam anlamıyla çılgınca," dedi, "uç noktada bir saçmalık. Ama bunu deneyeceğiz, çünkü bu zekice bir saçmalık. Haydi, çabuk ol."

Güneş saygılı bir şekilde bir bulutun arkasına geçti. Birkaç küçük kederli yağmur damlacığı düştü.

Kalan bütün harfleri bir araya getirdiler ve hepsini kesenin içine attılar. Keseyi salladılar.

"Pekâlâ," dedi Ford, "kapat gözlerini. Çekmeye başla. Haydi, haydi, haydi."

Arthur gözlerini kapattı ve elini bir havlu dolusu taşın arasına daldırdı. Onları karıştırdı ve dört tane çekip Ford'a uzattı. Ford onları aldığı sırayla yere dizdi.

"A," dedi Ford, "L, T, I ... ALTI!"

Gözlerini kırpıştırdı.

"Sanırım işe yarıyor!" dedi.

Arthur ona üç tane daha verdi.

"K, E, R ... KER. Şey, belki de yaramıyor," dedi Ford.

"İşte bir üçlü daha."

"E, D, O ... Keredo... Korkarım bir anlamı yok."

Arthur torbadan üç harf daha çekti. Ford yerlerine yerleştirdi.

"K, U, Z, dokuz ... Altı Kere Dokuz!" diye bağırdı Ford, "İşe yarıyor! Hayret verici, gerçekten işe yarıyor!"

"Burada daha var." Arthur harfleri ateşli bir şekilde çekebildiğince hızla çekmeye çalışıyordu.

"K, A, Ç," dedi Ford, "... Altı kere dokuz kaç ... E, D, E, R .... Altı kere dokuz kaç eder ..." duraksadı. "Haydi, gerisi nerde?"

"Eee, hepsi bu," dedi Arthur, "olanların hepsi bu."

Geriye yaslandı, aklı karışmıştı, ne diyeceğini bilmiyordu.

Düğümlenmiş havlunun dibini tekrar karıştırdı, ama orada başka hiç harf yoktu.

"Yani hepsi bu diyorsun, öyle mi?" dedi Ford.

"Hepsi bu."

"Altı kere dokuz. Kırkiki."

"Bu kadar. Hepsi bu."

34

Güneş çıktı ve onlara neşeyle ışıldadı. Bir kuş şakıdı. Ilık bir meltem ağaçlar arasında gezindi ve çiçeklerin başlarını hafifçe kaldırırken kokularını da ormanın içinde uzaklara doğru taşıdı. Bir böcek vızıldayarak böcekler öğleden sonra ne yapıyorsa işte onu yapmaya gitti. Ağaçların arasından işitilen ahenkli seslerin hemen ardından iki genç kız beliriverdi. Ford Prefect ve Arthur Dent'in, görünüşe göre yerde ıstırap içinde kıvranan, gerçekteyse sessiz bir kahkaha krizi içinde sarsılan vücutlarını görünce şaşırarak durdular.

"Hayır, gitmeyin," diye seslendi Ford Prefect, iki nefes alışı arasında, "hemen yanınıza geliyoruz."

"Ne oluyor böyle?" diye sordu kızlardan biri. İkilinin uzun boylu ve narin yapılı olanıydı. Golgafrinçan'da personel memurluğu yapmış, ama bu işten pek hoşlanmamıştı.

Ford kendini toparladı.

"Özür dilerim," dedi, "merhaba. Arkadaşım ve ben tam hayatın anlamı üzerine felsefe yapıyorduk. Eğlenceli bir egzersiz."

"Aaa, sizsiniz," dedi kız, "bu öğleden sonra bize bir gösteri yapmıştınız. Başlangıçta çok komiktiniz, ama sonra biraz fazla üstlerine gittiniz."

"Öyle mi? Ya, evet."

"Evet, niye öyle yaptınız?" diye sordu ikinci kız, diğerinden daha kısa boylu ve yuvarlak yüzlüydü. Golgafrinçan'da küçük bir reklam şirketinin sanat yöneticiliğini yapmıştı. Şu anda içinde oldukları dünyanın zorlukları ne olursa olsun, ertesi sabah uyandığında karşılaşacağı şeyin neredeyse birbirinin aynısı yüzlerce diş macunu tüpü fotoğrafı olmayacağını bilerek her akşam derin bir şükran hissiyle uyuyordu.

"Niye mi? Hiçbir nedeni yok. Hiçbir şeyin nedeni yoktur," dedi Ford Prefect neşeli bir sesle. "Gelin ve bize katılın; benim adım Ford, bu da Arthur. Şu anda bir süre hiçbir şey yapmayacaktık, ama bu biraz ertelenebilir."

Kızlar onlara şüpheyle baktı.

"Benim adım Agda," dedi uzun boylu olanı, "ve bu da Mella."

 "Merhaba Agda, merhaba Mella," dedi Ford.

“Sen hiç konuşmaz mısın?” dedi Arthur’a, Mella.

“Şey, eninde sonunda konuşurum,” dedi Arthur gülümseyerek, “ama yine de Ford kadar değil.”

“İyi.”

Küçük bir sessizlik oldu.

“Yalnızca iki milyon yılımız,” diye sordu Agda, “olduğunu söylerken ne demek istedin? Söylediklerinden bir anlam çıkaramadım.”

“Ha, şu iş,” dedi Ford, “önemli değil.”

“Bütün mesele gezegenin bir hiperuzay kestirme yolu için yıkılmasında,” dedi Arthur omuzlarını silkerek, “ama bu iki milyon yıl sonra olacak bir şey, üstelik onlar Vogonlar ve sadece Vogonların yapacağı bir şeyi yapıyorlar işte.”

“Vogonlar mı?” dedi Mella.

“Evet, siz onları tanımazsınız.”

“Bu fikre nasıl kapıldınız?”

“Gerçekten de önemli değil. Geçmişten ya da gelecekten kalma bir rüya gibi.” Arthur gülümsedi ve uzaklara baktı.

“Konuştuklarınızın bir anlam ifade etmemesi sizi endişelendiriyor mu?” dedi Agda.

“Dinleyin, bunları unutun gitsin,” dedi Ford, “her şeyi unut. Hiçbir şeyin önemi yok. Bakın, nefis bir gün, bunun keyfini çıkarın. Güneş, tepelerin yeşilliği, vadinin dibinde akan dere, yanan ağaçlar.”

“Bu yalnızca bir rüya bile olsa, yine de oldukça ürkütücü bir rüya,” dedi Mella, “sadece kestirme bir yol açmak için bir gezegeni yok etmek.”

“Şey, ben daha kötülerini de gördüm,” dedi Ford, “yedinci boyuttaki bir gezegenin galaksile-

rarası bar bilardosunda top olarak kullanıldığını okumuştum. Bir kara deliğe düşürülmüş. On milyar kişi ölmüş."

"Bu çılgınca," dedi Mella.

"Ama otuz puan da toplamış."

Agda ve Mella birbirlerine baktılar.

"Bak," dedi Agda, "komite toplantısından sonra bu akşam bir parti var. İsterseniz siz de gelebilirsiniz."

"Evet, tabii," dedi Ford.

"İsterim," dedi Arthur.

Nice saatler sonra, Arthur ve Mella oturmuş, ağaçların monoton kızıl parıltısının üzerinde yükselen ayı seyrediyorlardı.

"Şu gezegenin yok olmasıyla ilgili öykü ..." diye başladı Mella.

"İki milyon yıl sonra, evet."

"Söyleyişine bakılırsa, bunun gerçek olduğuna inanıyor gibisin."

"Evet, sanırım öyle. Aslında o sırada ben de oradaydım."

Kız kafasını şaşkınlıkla salladı.

"Çok tuhaf birisin," dedi kız.

"Hayır, ben çok sıradan sayılırım," dedi Arthur, "ama başıma birtakım çok tuhaf şeyler geldi. Değiştirici olmaktan çok değiştirildiğimi söyleyebilirsin."

"Peki ya arkadaşının sözünü ettiği o diğer gezegen, şu kara deliğe düşürülen?"

"Şey, onu bilmiyorum. Kitaptan okuduğu bir şey gibi galiba."

"Ne kitabı?"

Arthur duraksadı.

"*Otostopçunun Galaksi Rehberi*," dedi en sonunda.

"O da nedir?"

"Şey, bu akşam ırmağa attığım bir şey, o kadar. Ona artık ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum," dedi Arthur Dent.

Pac Macmillan Douglas Adams arşivlerinde yer alan orijinal kaynaklardan örnekler

Ric: Restaurant at the End of the Universe

Dear Caroline,

I came in in hopes of seeing you but you weren't in.

~~He~~ Simon Master said that Pan could arrange to have some typing done for me, so I hope I can ask you to fix that for me.

Here is the last section of the book (for various obscure reasons I'm assembling it backwards).

Incidentally, Simon said to me that he wanted delivery first thing on September 8th, and then in his letter later said Sept 5th.

/over

Douglas Adams'tan bir not

~~[illegible]~~

The fifth is a friday, the 8th a Monday. Is anything actually going to happen to the book over that weekend? I might well need it.

I'll give you a call tomorrow.

Douglas

New Books from Pan

FOR PUBLICATION 5 DECEMBER, 1980

The Restaurant at the End of the Universe

sequel to THE HITCH HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY

by Douglas Adams

Science Fiction/Humour
PAN Original

The further adventures of Ford Prefect, Arthur Dent, Trillian, Zaphod Beeblebrox and Marvin the Paranoid Android as they penetrate the more hilarious corners of the universal gloom, armed with their copy of THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY. Their bewildering series of adventures takes our heroes to the planet Brontitall where they are confronted with a horrific vision of what happens to a civilisation that builds too many shoe shops; to the Frogstar, most evil world in the galaxy where Zaphod becomes the only man in history to survive the humiliation of the total perspective vortex; to a forgotten space-liner full of angry passengers whose take-off has now been subjected to over 900 years of petty delays; and to the Restaurant at the End of the Universe. This restaurant, called Milliways, has been projected forward in time to the precise moment of the end of the universe. In it, you take your place at a table, eat sumptuous dishes, listen to light music from the band and watch the universe explode around you as the ultimate cabaret act. From here their adventures take them back in time to an ark ship in space, that is full of frozen middle-management men; hairdressers, telephone sanitizers, advertising account executives and tired TV producers. They think they have been sent to colonize another planet, though we discover that their home world simply wanted to get rid of them. When they land on a pleasant, primitive planet, they set about trying to invent the wheel by committee, a task to which they are not equal. We discover that this planet is in fact pre-historic Earth and these are the people from whom we are descended. Along the way, we meet many new characters — Hotblack Desiato, a man who has made so much money out of insanely loud plutonium rock music that he is having to spend a year dead for tax reasons; Gargravarr, a man whose mind and body have agreed to live separately on the grounds of incompatibility; Zaphod Beeblebrox IV, who because of an accident involving a contraceptive and a time machine, is actually Zaphod's great-grandfather; the Ruler of the Universe and the Ruler of the Universe's cat.

If all this sounds highly improbable then so is the immense success of THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY, (the history of which comes a little later). It was a success which took everyone, including author Douglas Adams, somewhat by surprise.

Douglas Adams was born in Cambridge in 1952. He has subsequently lived in more than a dozen places and was educated at Brentwood School, Essex, and St John's College, Cambridge where he read English (largely in his spare time) and wrote for and acted with the Footlights.

After graduation and a spell with the Edinburgh Fringe he spent several years contributing material to radio and television shows as well as writing, performing and sometimes directing stage revues. He has also worked at various times as a hospital porter, barn builder, chicken shed cleaner, bodyguard to an Arabian royal family, radio producer and Script Editor of *Doctor Who*.

He is not married, has no children, and does not live in Surrey.

ALL PRICES QUOTED ARE PROVISIONAL AND MAY BE SUBJECT TO CHANGE

Pan Books Ltd Cavaye Place London SW10 9PG Telephone 01 373 6070 Cables Pandition London SW10

Evrenin Sonundaki Restoran basın bülteni

If you have read THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY and agree with Tom Baker (alias Dr. Who) that 'It changed my whole life. It's literally out of this world' . . . DON'T PANIC!

For THE RESTAURANT AT THE END OF THE UNIVERSE is not merely a sequel to HITCH-HIKER. In Douglas Adams' inimitable style, it extends the infinite improbability of the galaxy and – incredibly – is even more hilarious and extraordinary than the first book.

As most people now know, THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY was launched without fanfare – indeed almost surreptitiously – by BBC Radio 4 onto an unsuspecting public over two years ago. It quickly attracted a devoted audience and soon grew to have a cult following.

The PAN Original paperback of HITCH-HIKER was published in October 1979, went straight to Number One in the bestseller lists, stayed in that position for many weeks and remained in the best-seller lists for six months. Sales are now approaching half a million copies.

THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY has also been made into a highly successful double LP, a stage show under the direction of Ken Campbell, which played to packed houses at the ICA and, then last July, opened as a stage spectacular at the Rainbow Theatre. A further LP is released in November. A six-part television series starts on BBC 2 in January and a film is being discussed . . .

The tremendous cult following of HITCH-HIKER may possibly alienate some people. But as John Kenyon said, in choosing his 'Book of the Year' in the Observer: 'I shied away from THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY simply because it was so heartily and indiscriminately recommended. But having succumbed, I am half way through it again. There have been hundreds of dismal attempts at a funny Science Fiction novel, but this is the only one which comes off.'

He is not alone in his endorsement:

"It is indispensable reading for mental hitch-hikers who want to thumb a lift out of the rut of orthodox thought. Douglas Adams is not the first man to write intelligent science fiction. But he is only the second to write science fiction that is very intelligently amusing, or very amusingly intelligent. The first of course, was Kurt Vonnegut".
Peter Lewis, DAILY MAIL

"It is funny and funny in every way . . . it is the sort of humour which crops up from time to time and immediately finds its own level, its own audience".
Gillian Reynolds, DAILY TELEGRAPH

"I am deeply and forever grateful to Douglas Adams for THE HITCH-HIKER'S GUIDE TO THE GALAXY".
Philippa Toomey, TIMES BOOKS OF THE YEAR

"Douglas Adams has a dry, wry sense of humour which acts as a perfect foil to the madness of his imagination . . . I approve".
Richard Cox, CRITICS FORUM

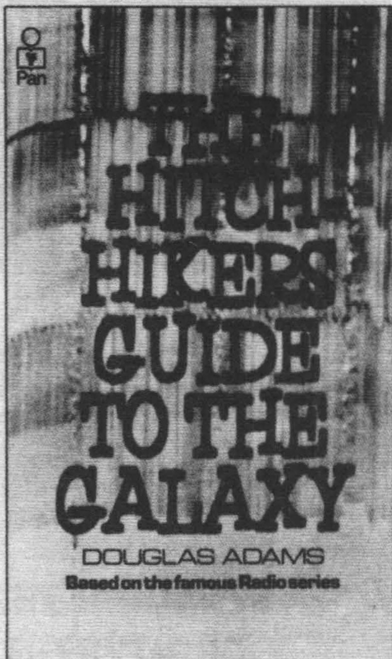
"A modern fairy-story, a parable, a masterpiece of comedy".
TELEVISION TODAY

"It's humour is cool and deadpan and it appeals enormously to those of us who feel that life is too short to be taken seriously".
OBSERVER COLOUR MAGAZINE

Douglas Adams' work has been compared to Monty Python – with whom he worked for a time – Kurt Vonnegut, Tom Stoppard and even Lewis Carroll and Jonathan Swift!

From these illustrious names, we asked Monty Python for some quotes, as they know Douglas Adams and his work rather better than the others:

'Really entertaining and fun' – John Cleese
'Much funnier than anything John Cleese has ever written' – Terry Jones
'I know for a fact John Cleese hasn't read it' – Graham Chapman
'Who is John Cleese?' – Eric Idle
'Really entertaining and fun' – Michael Palin

EVRENİN SONUNDAKİ RESTORAN

Milliways Öğlen Menüsü, editörünün iznini alarak, Otostopçunun Galaksi Rehberi'nden bir pasaj aktarmaktaydı. Pasaj şöyleydi: Belli başlı her galaktik uygarlığın tarihi üç ayrı ve fark edilebilir aşamadan geçme eğilimindedir. Bu aşamalar Hayatta Kalma. Sorgulama ve İncelikli Düşünmedir; bir başka deyişle Nasıl, Neden ve Nerede aşamaları olarak da bilinirler. Örneğin, ilk aşama Nasıl Yiyebiliriz? sorusuyla, ikinci aşama Neden Yiyoruz? sorusuyla, üçüncü aşamaysa Öğle Yemeğini Nerede Yiyelim? sorusuyla tanımlanmaktadır.

Menü daha sonra Milliways'in, Evrenin Sonundaki Restoran'ın bu üçüncü soruya çok uygun ve seçkin bir cevap olduğunu söylüyordu.

***Altın Kalp*'in yolcuları sabahtan itibaren altı tamamen imkânsız işi başarmışken, günü gerçekten layık olduğu bir şekilde taçlandırmaya karar vermişlerdi: Gidilebilecek en iyi restoranda, seyredilebilecek en iyi manzaraya karşı mükellef bir yemek.**

Bu arada gidiyoruz, ama aranızda rezervasyon yaptıran oldu mu?